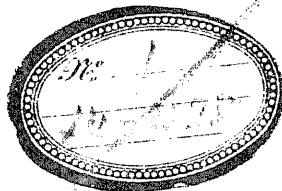

BIBLIOTECA HOSPITAL REAL GRANADA	
Sala:	A
Estante:	12
Numero:	342

27.a. 6.

Biblioteca Universitaria GRANADA	
Sala:	A
Numero:	435

13 B-5435
INSTITVTIONES

ABSOLVTISSIMÆ IN

GRÆCAMLINGVAM.

Item,

Annotationes in Nominum Verborumq; dif-
ficultates.

Inuestigatio thematis in verbis anomalis.

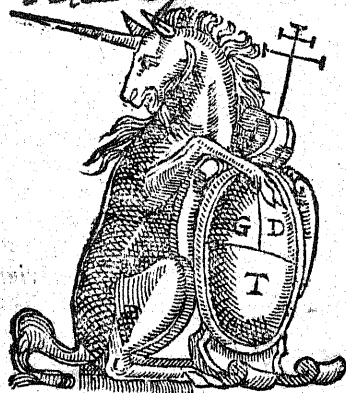
Compendiosa syntaxeos ratio.

N. CLENARDO AVTORE.

Cum Praxi siue vsu præceptorum grammatices,

Per P. Antesignanum.

Del C. de la Casa de Mor. de Granada.

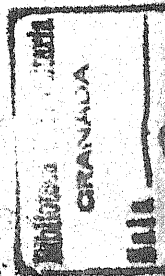

*Noticia y compra
conforme al compendio
del año 1503.*

AVGVSTÆ TAVRINORVM,

Apud Io. Dominicum Tarinum.

M. D. XCVI.

NICOLAUS CLENARDVS

FAANCISCO HOVERIO LVDI

literarij moderatori apud Mechlinienses, S.

QUAM M ante annos aliquot discipulis meis, quos priuatim docendos susceperam, Græcas literas tradere vellem, congesi in eam linguam breues admodum institutiones, vt rudimentorum candidatis instar enchiridij forent. Id opusculum anno superiore prelo committere studui, partim vt auditoribus nostris expeditior via sterneretur, partim vt desiderio tuo satisfacere, cui necessitudinis nomine plurimum deberem. Verum nec commoditas in presentia dabatur Typographi, & otium, alioqui deerat quatum lambendus ille partus requireret. Itaque his proximis diebus temporis partem nactus, & Rescio nostro benigne operas præbente, libellum ad limam reuocaui. in istoque auctario locupletatum reddidi, Merito autem tibi dicandum duxi, vt hoc veluti testimonio Mechliniensium inuentati gratularer, quæ tam diligentem sortita præceptorum, non ipsa modò in Græcis literis strenuè promouet, sed exteros quoque plurimos studiorum fama in ludum tuum pellicit: adeo vt non triuiali scholæ, sed celeberrimæ cuiusdam Academia præesse videaris, industria paratis adibus quæ numero nostrorum gymnasiarum sint æmule. Faxit Deus vt iste auspiciatissimus cursus magis ac magis in dies prosperetur: quemadmodum Latinos discipulos optimè eruditos ita iam incipias Græcanica literatura præditos è nouis istis Athenis ad nos dimittere. Vale. Ionanij. XVII. Kal. April. ann. 1530.

GRAE-

GRÆCORVM

LITERÆ.

A, α	ἄλφα	alpha.	a
B, β, β	βῆτα	vita.	v et B.
Γ, γ	γάμμα	gamma.	g
Δ, δ	δέλτα	delta.	d
E, ε	ἑπίλων	epfilon.	e
Z, ζ	ζῆτα	zita	z
H, η	ἦτα	ita.	i longum
Θ, θ, θ	θῆτα	thita.	th
I, ι	ιώτα	iota.	i
K, κ	κάππα	cappa.	c
Λ, λ	λάμβδα	lambda.	l
M, μ	μῦ	my.	m
N, ν	νῦ	ny.	n
Ξ, ξ	ξῖ	xi.	x
O, ο	ομικρόν	omicron.	o paruum
Π, π, π	πί	pi.	p
P, ρ	ῥῶ	rho.	r
Σ, σ, σ	σίγμα	figma.	s
T, τ	ταῦ	tau.	t
Υ, υ	υπίλων	ypfilon.	y
Φ, φ	φῖ	phi.	ph
Χ, χ	χῖ	chi.	ch
Ψ, ψ	ψῖ	psi.	pf
Ω, ω	ωμέγα	omega.	o magna.

A 2

L I T. G R Æ C Æ.

Vocales, Longæ, η, ω.
Breues, ε, ο.
Ancipites, α, ι, υ, quæ & cōmunes dicuntur, quòd modò sint longæ, modò breues.

D I P H T H O N G I,

Propriæ, Impropiæ,
αι, αυ, ει, ευ, οι, ου, φ, ψ, θ, ηυ, υ, ωυ.
æ, au, i, eu, i, ou. α, ι, ο, ιυ, ι, ου.

In αι, ευ, ηυ, ωυ, pronuntiatu r vt v consonans.

Vocales item Præpositiuæ, α, ε, η, ο, ω: propterea quòd in diphthongis præponantur.
Subiunctiuæ autem, ι, υ, quòd subsequantur.

Faciunt verò per se syllabam quoties duobus in apice punctis notantur: παῖς, παῖς, dissyllabum. αὔτην, αὔτην, trissyllabum. Cæterum in tribus, α, η, ω, iora non ad latus adfigitur, sed infra scribitur.

Mutæ Tenues, π, κ, τ.
Media, β, γ, δ.
Aspiratæ, φ, χ, θ.

Duplices ζ σδ,
ξ κσ, γσ, χσ.
ψ πσ, βσ, φσ.

Liquidæ, siue immutabiles, quatuor, λ, μ, ν, ρ.

CANO.

L I T. G R Æ C Æ.

CANONES PRONUNTIATIONIS.

Accentus tres, Acutus', θεός, theós: λόγος, lógos: ἠύπνομεν typtomēn.
Grauis', τιμή, timē
Circumflexus', ποῖω, poiō: βῶατε, voáte.

Acutus & circumflexus attollunt syllabam quàm afficiunt: Grauis deprimi.

Spiritus duo: asper siue densus, ἄμα, hama: Spiritus Lenis siue tenuis, ἔγω, ego. Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet è spiritibus. Consonans ρ in principio quidem aspiratur, ῥώμη, rhomē: in medio verò si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur: πόρρω, porrho.

Apostrophos, nota est reiecte vocalis, α, ε, ι, ο: aut diphthongi, αι, οι. quod fit ob sequentem vocalem: quæ si aspiretur, migrat præcedens tenuis in aspiratam: πάντα ἔλεγον, πάντ' ἔλεγον. pandelegōn, prolatio enim est in morem vnicę dictionis. οὐδ' αὖ, καὶ οὐδ' : νόκτα ἔλεω, νόξ' ἔλεω.

Gamma, γ, ante γ, ξ, ψ, sonat perinde vt η: ἄγγελος, angelos: λιγίξ, linxi: ἔγχος, enchos. Sic ante κ: sed ipsum κ sonandum vt γ, πειφανα, pephanga.

Tau, τ, post ν vt δ, τάνταλον, ton Dandalon.

Ny, ν, ante β, π, vt μετὸν βίον tom vion: τὴν μερίδα, tim merida: τὸν πῖνον, per b.

Pi, π, post vt b Latinum: πέμπα, pembo.

Itidem post ν, in diuersis dictionibus, τὸν ἀθρο-
tom birhon.

P A R T E S O R A T I O -
N I S O C T O.

NOmen, Verbum, Participium, Pronomen,
Articulus, Aduerbum, Coniunctio & præ-
positio.

Casus quinque, Nominatiuus, Genitiuus,
Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. Siquidem Ab-
latiuo Græci carent.

Numeri tres, Singularis, Dualis, Pluralis.

Vtimur duali quum de duobus est sermo. In
duali vox eadem Nominatiui, Accusatiui &
Vocatiui: itidem Genitiui & Datiui. Sic in Plu-
rali semper Nominatiuus idem cum Vocatiuo.

Latini inter declinandum vsurpant Hic, Hęc,
Hoc: Græci verò Articulum ὁ, ἡ, τὸ: quem vocant
Præpositiuum, quòd nominibus præponatur. In-
flectitur autem sic.

Articu-
lus.

Mascul. Singul. Nominatiuus ὁ, hic. Genitiuus
ῥ, huius, Dariuus τῷ huic. Accusatiuus τὸν, hunc.
Dual. Nominatiuus & Accusatiuus τῶ, hi & hos,
de duobus. Genitiuus & Dariuus, τῶν, horum &
his, de duobus. Plural. Nominatiuus οἱ, hi, Geni-
tiuus ῥ, horum. Dariuus τοῖς, his. Accusatiuus
τούς, hos.

Fœm. Singul. ἡ, τῆς, τῆ, τῷ. Dual. τὰ, ταῖν. Plur.
αἱ, τῶν, ταῖς, ταῖς.

Neutrum Singul. τὸ, τῆ, τῷ, τὸ. Dual. τῶ, τοῖν.
Plur.

Plur. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

Articuli vocatiuum ignorant: pro quo in de-
clinationibus vtimur aduerbio vocandi ὃ, ὄ.

D E C L I N A T I O N E S N O M I -
N V M Q V I N Q V E.

PRima est in ας, Masculinorum, ὁ Αἰνείας: & *Prima*
in ης, partim Masculinorum, ὁ χρύσης, partim *nominiῶ*
Communium, ὁ καὶ ἡ λησις, hic & hæc Latro. quo *parisylla*
rum Genitiuus in α: Datiuus in α, vel η, diph- *bicorum*
thongum impropria: Accusatiuus in αν, vel ω: *declina-*
Vocatiuus in α vel η, secundum terminationem *tio.*
Nominatiui. Dualia & pluralia cōueniunt cum
articulo fœminino, ablato τ.

Sing. ας, α, αν, α. Dual. α, αιν. Plur. αι, ὦν, αἰς, ας, αι,
ης, η, ω, η.

Singularia, ὁ Αἰνείας, ῥ Αἰνείου, τῷ Αἰνεία, ῥ Αἰνείαν,
ὦ Αἰνεία.

Dualia, τῶ Αἰνεία, τοῖν Αἰνείαιν, ὦ Αἰνεία.
Pluralia, οἱ Αἰνείαι, ῥ Αἰνειῶν, τοῖς Αἰνείαις, τοὺς Αἰνείας, τῶν
ὁ χρύσης, ῥ χρύσου, τῷ χρύση, ῥ χρύσω, ὦ χρύση.

ὁ καὶ ἡ λησις ῥ καὶ τῆς λησις, & ita deinceps.

Quinque Græcorum linguæ præcipuæ: Com-
munis. Attica, Ionica, Dorica, Aeolica. E quibus
Attici in omni declinatione vocatiuum similem
formant nominatiuo: ὃ & ὦ Αἰνείας.

Secunda declinatio.

Secunda declinatio tantum est Fœminino-
rum quæ desinunt vel in α, vt ἡ μουσα: vel in η,

VI ἢ τιμῆ. Genitiuus in *ης*. Datiuus in *ῃ* diphthongum. Accusatiuus in *αν*, vel *ων*. Vocatiuus in *α* vel *η*, iuxta terminationem Nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

Sing. *α, ης, ῆ, αν, α*. Dual. *α, αν*. Plur. *αι, ᾶν, αις, ας, αι*.
η, ων, η.

Ἡ μουσα, τῆς μουσης, τῇ μουσῃ, τῶ μουσαν, ᾧ μουσα.

Ἡ τιμῆ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῃ, τῶ τιμῶν, ᾧ τιμῆ.

Finita in *δα, θα, ρα*, & *α* purum, (hoc est, quod non subsequitur consonantem) faciunt Genitiuum in *ας*, Datiuū in *α*, diphthongū impropriā.

Ἀηδα, ληδας, ληδα. Μάρθα, μάρθας, μάρθα. Ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα. Φιλία, φιλιᾶς, φιλιᾶ.

Tertia declinatio.

Tertia declinatio complectitur Masculina, Foemina, & Communia in *ος* ὁ λόγος, ἡ ὁδός, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. & Neutra in *ον*, τὸ ξύλον. Vocatiuus in *ε*, Genit. Datiuus, & Accus. item Dualia & Plur. sequuntur articulum masculinum & neutrum.

Sing. *ος, ου, ω, ον, ε*. Dual. *ω, οιν*. Plur. *οι, ω, οισ, ους, οί*.
ον, οιν, ον, οιν, α, α, α

Ὁ λόγος, ᾧ λόγου, τῷ λόγῳ, τῇ λόγον, ᾧ λόγε.

Ἡ ὁδός, τῆς ὁδῶ, τῇ ὁδῶ, τῶ ὁδόν, ᾧ ὁδέ.

Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, ᾧ καὶ τῆς ἄνθρωπε, &c.

Τὸ ξύλον, ᾧ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ᾧ ξύλον.

Neutorum tres casus similes, Nominatiuus, Accusatiuus & Vocatiuus: qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta de-

declinatione: pluraliter autem semper exeunt in *α*.

Quarta declinatio.

Quarta declinatio Atticorum est propria; vertentium vocales praecedentis declinationis in *ω*. alioqui genere consentit: nam continet masculina, foemina, & communia in *ως*: ὁ Μενέλεως, ἡ ἄλως, ὁ καὶ ἡ εὐγεως: & neutra in *ων*, τὸ εὐγεων. Omnes casus desinunt in *ω*. vertitur enim *ο* in *ω*, *οι* in *φ* subscribendo iota: *ου* in *ω*, abiecto *υ*. Neutorum quoque *α* migrat in *ω*: hoc modo.

Sing. *ως, ω, φ, αν, ως*. Dual. *ω, αν*. Plur. *ω, αν, φς, φς*

ων, αν, αν, ω, ω, φς

Ὁ Μενέλεως, ᾧ μενέλεω, τῷ ἐλεω, τῇ ἐλεων, ᾧ ἐλεω.

Ἡ ἄλως, τῆς ἄλω, τῇ ἄλω, τῶ ἄλων, ᾧ ἄλω.

Ὁ καὶ ἡ εὐγεως, ᾧ καὶ τῆς εὐγεω, τῷ καὶ τῇ εὐγεω, &c.

Τὸ εὐγεων, ᾧ εὐγεω, τῷ εὐγεω, τὸ εὐγεων.

Quatuor praedictae declinationes appellantur parissyllabicae, quod obliqui sint Nominatiuo pares syllabis.

Quinta declinatio.

Quinta imparissyllabica, complectitur omnia genera, & terminationes plurimas.

Genitiuus nominatiuum superat; exiens in *ος* Datiuus in *ι*, Accusatiuus in *α*. Vocatiuus saepe idem cum nominatiuo. Dualis Nominatiuus *οι*; Genitiuus *οιν*: Pluralis Nominatiuus *εις*, Genitiuus *ων* Datiuus *οι*, Accusatiuus *ας*. At neutorum plurale in *α*.

Singul.

Singul. Nominatiuus varius, ος, ι, α, Vocatiuus varius. Dual. οιν, Plur. ες, ων, σι, ας, ες.

Sing. ὁ τιτᾶν, τῆ τιτᾶνος, τῷ τιτᾶνι, τῆ τιτᾶνα, ᾧ τιτᾶν.

Dual. τῶ τιτᾶνε, τῶν τιτᾶνιν, ᾧ τιτᾶνε.

Plur. οἱ τιτᾶνες, τῶν τιτᾶνων, τοῖς τιτᾶσι, τοὺς τιτᾶνας, ᾧ τιτᾶνες.

Terminationes quintæ declinationis.

Genitiu⁹ Finita in a formant Genitiuum in ατος, τὸ βῆμά, quinta. τῆ βήματος.

Nomina literarum sunt indeclinabilia. τὸ ἀλφά, βῆτά, δέλτα.

ι. Τιτος. vnum substantiium, τὸ μέλι, μέλιτος. Adiectiua neutra communium legem seruant. ὁ καὶ ἡ εὐχαρισ, τὸ εὐχαρι, εὐχαρίτις, ὁ καὶ ἡ φιλόμαχτις, τὸ φιλόμαχτις, φιλομαχτις. Sic etiam τὸ, τὶ, τινός, vt commune ὁ καὶ ἡ τίς, τινός.

Ι, ιος, τὸ σίγηπι, σιγήπιος, de quo aliàs.

Υ, υος, τὸ γόνυ, γόνυος.

υ. Υ, υος, τὸ ἄστυ, ἄστυος, τὸ πᾶν, πᾶντος. Sic neutra masculinorum in υς, ὁ ἡδύς, τὸ ἡδύ, ἡδέος.

ω, ὄος, ἡ Δητᾶ, Δητῶος, est declinationis contratorum.

Αν, ανος, ὁ πᾶν, πᾶντος, τὸ μέλαν, μέλανος.

αν. Αν, αντος, participia sunt τὸ σύφαν, σύφαντος. Sic adiectiuum τὸ πᾶν, παντός, more masculini, πᾶς παντός.

εν, ενος, τὸ τέρεν, τέρενος.

ει. εν, εντος, τὸ χαρίεν, χαρίεντος, vt masculinum χα-

ρίεις, Sic participia, ὁ τυφθεῖς, τὸ τυφθέν.

Η, ημος, ὁ ἑλλω, ἑλλωος, ἡ σειρῶ, σειρῶος.

Η, ενος, ὁ ποιμῶ, ποιμῶος, ἡ φρέν, φρένος, ὁ καὶ ἡ τέρεν, τέρενος, cuius neutrum τὸ τέρεν, τέρενος.

Ιγ, ιγος, ὁ δελφῶν, δελφῶος, ἡ ἀκτῶν, ἀκτῶος: cuiusmodi ιν nominatiuus etiam per ις, δελφῶς, ἀκτῶς.

Ογ, ογος, τὸ μείζων, μείζωνος, a communibus in ων.

Ογ, ογτος. Participia sunt, τὸ τύπῶν, τύπῶτος.

Οω, οωος, τὸ δέπου, δέπουος, vt commune δέπης.

Οω, οῶντος. Participia sunt, τὸ τυπούω, τυπούωντος.

Υγ, υγος, ὁ μέσω, μέσωος, ἡ γόρτυ, γόρτυος quorum nominatiuus etiam in υς desinit, ὁ φόρμω, vel φόρμωος.

Υγ, υγτος. Participia sunt, τὸ ζευγῶ, ζευγῶτος.

Ωγ, ωγος, ὁ κλών, κλώνος, ὁ αἰών, αἰώνος, ἡ Σιδών, ὁ Πλάτων, Πλάτωνος, ἡ μήκων.

Ωγ, ωγος, ὁ κλίων, κλίωνος, ἡ χελιδών, χελιδόνος. Et communia, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, εὐδαίμωνος. Et ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσωνος. quorum neutra in ω, τὸ εὐδαίμων, εὐδαίμωνος, τὸ κρείσσων, κρείσσωνος.

Ωγ, ωγτος, ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος.

Ωγ, ωγτος, δρέκων, δρέκωντος. Et participia, ὁ τύπῶν,

Ξ, ἰπκος, γος, χος, ὁ δώραξ, δώραχος, ἡ κύλιξ, κύλικος, ὁ ἄρπαξ, ἄρπαχος, ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, mutat in ε, ἡ ἄριξ, ἀριξος, pro aspirata sumit tenuem, τ pro θ. ὁ ἀνάξ, ἀνάκτος, ἡ νύξ, νυκτός, interiecto τ.

Αρ, αρρος, ὁ μάκαρ, μάκαρος, ἡ δάμαρ, τὸ νέπταρ.

Αρ, αρτος, τὸ ἡπαρ, ἡπατος, τὸ δέλεαρ, δελέατος.

Ειρ, ειρος, ὁ φθεῖρ, φθειρός, ἡ χεῖρ, καὶ ἡ ἀντιχεῖρ.

Ηρ, ηρος, ὁ Σῆρ, σηρός, λατῆρ, λατῆρος, τὸ σῆρ, κηρός.

Ηρ, έρος, ὁ ἀθήρ ἀθέρος. In multis verò syncope, ὁ πατήρ πατέρος πατρὸς, ἡ μήτηρ μητέρος μητρὸς. sic & θυγάτηρ, γαστήρ, Δημήτηρ. αὐτὸ ἀνήρ ἀνδρὸς ἀνέρος, assumit δ. & sic in reliquis casibus.

ορ. Ορ, ορος, τὸ ἦτορ ἦτορος, & inde compositum ὁ μεγαλήτωρ μεγαλήτορος.

υρ. Τρ, υρος. ὁ ψίθυρ ψίθυρος, ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος: & neutrum τὸ αὐρ αὐρός.

ορ. Ωρ, ωρος. ὁ φῶρ φωρός, ἰχώρ ἰχώρος. τὸ ἔλωρ ἔλωρος, τὸ τέκνωρ τέκνωρος.

Ωρ ορος. ὁ Νέσωρ, νέσωρος, ὁ ἔκτωρ, ἔκτορος: ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτωρος, ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, πανδαμάτωρ, τὸ ὕδωρ ἢ ὕδατος, heteroclitum est.

αδ. Ας, εἰντος. ἡ Αἴας αἰάντος, ὁ παῖς τοῦ παντός, ἡ πᾶσα τῆς πάσης, τὸ πᾶν ἢ παντός. Sic ἄπας, σύμπας. Duo in ανος, ὁ μέλας, τάλαις, μέλας: ἡ τάλαις, μέλαινα. quorum foemina, ἡ μέλαινα, τάλαινα: neutra, τὸ τάλαις, μέλαινα.

Ας, ἀδος, foemina sunt, ἡ μονάς μονάδος, λαμπάς λαμπάδος: aut communia, ὁ καὶ ἡ φυγὰς φυγάδος.

Ας, ατος, neutrum, τὸ γῆρας γήρατος, τὸ ἄλας, ἀνατος.

αις. Αις, αιτος, vnum foemininum, ἡ δαίς δαιτός: & vnum neutrum, τὸς αἰς σαιτός. Commune autem, ὁ καὶ ἡ παῖς facit παιδός. Sic composita eius, ἄπαις, εὔπαις.

αυς. Αυσ, αος. ἡ ναῦς, vel νῆυς, τῆς, ναός, vel νηός. sic γραῦς.

εις. Ες, έος. neutra communium in ης, τὸ ἀληθές, ἢ ἀληθίος.

εις. Ες, ενος. ὁ κτεῖς κτενός. sic adiectivum εἰς ενός, foemininum μία μίας, neutrum ἐνός: & inde composita,

posita, μηδείς, μηδεμεία, μηδέν: οὐδείς, οὐδεμεία, οὐδέν.

εις, εντος. ὁ Σιμόεις σιμόεντος, ἡ Ὀπόεις Ὀπιέντος. Iidem adiectiva ὁ χαρίεις χαριέντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χηρίεν. & Participia ὁ τιφθῆς τυφθέντος. Αὐτὸ ἡκλῆς, τῆς κλειδός, τῆ κλειδός, τῶ κλειδά, & κλειν.

εις, έος communiter ἦας, Ionicè, έας Atticè: ὁ εὐς βασιλεύς, τοῦ βασιλέως βασιλῆος, βασίλειος. de hoc postea.

ης, ητος, ὁ λέβης λέβητος, ἡ ἐδῆς ἐδήτης. Et item substantiva foemina quæ sunt ab adiectivis in ος, κακός, malus, ἡ κακότης κακότης, malitia.

ης, ῖντος, ὁ τιμῆς τιμῆτος, διαφθῆς διαφθῆτος.

ης, εντος. ἡ Κλήμις, κλήμεντος, Οὐάλης οὐάλητος.

ης, εις. ὁ Δημοσθένης Δημοσθένος, ὁ Ἡρακλῆς Ἡρακλέος, ἡ κρηίρις κρηίριος, ὁ ἀληθῆς ἀληθῆος, ἀληθίος.

Ις, ιος. ὁ κίς κίος, ὁ ὄφις, ἡ πόλις πόλιος.

Ις, ιδος. Πάρις παρίδος, ἡ κριπίς κρηπίδος. Et communia, ὁ καὶ ἡ ἀπόλις ἀπόλιδος, ὁ καὶ ἡ φυγόπολις.

Ις, ιθος, ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος, ἡ μέριμις μέριμιθος.

Nomen infinitivum ὁ καὶ ἡ τίς, τὸ τί, facit τινός:

Interrogativum autem, quis, quæ, quòd, τίς, τί, τίνος, acuta penultima.

ος, εος, τὸ τῆχος τήχχος, & reliqua neutra.

ος, οπός, τὸ τετυρός τετυρότος, participia sunt.

ους, αος, ὁ καὶ ἡ βίς, ἢ καὶ τῆς βοός.

ους, οὔντος. ὁ πλακῆς κλακῆντος, ἡ Ὀπυῖς Ὀπυῖντος.

ους, ὄντος, ὁ ὀδούς ὀδόντος. & participia διὺς δόντος. Cæterum ποῦς ποδός: sic composita, ἄπους ἄποδος.

Τς, υος. ὁ μῦς μυῖς, ὁ ἰχθύς, ἰχθύος, ὁ χέλυς χέλυος.

Τς, εος, ὁ ὄξυς, ὄξέος. foemineum ὄξεία. neutrum ὄξυ ὄξέος. Sic & reliqua adiectiva, ἡδύς, ὠκύς.

Τς, εος, Atticè. ὁ πῆχυς, πῆχεος, ὁ πρέσβυς, ἡ πῆκενυς.

Τς, υδος, ἡ χλαμύς, χλαμύδος, ὁ κελὶ ἢ νέηλυς, νεήλυδος.

Τς, ωτος. ὁ ζευγνύς, ζευγνύτος, participia sunt.

ως. Ως, ωτος. ὁ γέλως, γέλωτος, τὸ φῶς, φῶτος.

Ως, οος ἢ αἰδώς, αἰδέος, ἢ ἡώς, ἡός.

Ως, ωος. ὁ Τρώς, Τρώος, ὁ Μίνως, μίνωος, ὁ ἦρως.

λς. Λς, λος. ὁ ἄλς, ἄλός, fal. ἢ ἄλς, ἄλύς, mare.

ης. Νς, νθος, ἢ ἔλμινς, ἔλμινθος, ἢ Τίρις, Τίριυθος.

ρς. Ρς, ρτος. ὁ μάκαρς, μάκαρτος : quod & μάκαρ, μάκαρος.

ψς. Ψς, ψτος, ἢ ὠψ, ὠψός, ὁ κύκλωψ, κύκλωψτος.

φς. Φς, φτος. ὁ ἀραψ, ἀραψός, ἢ φλέψ, φλεβός.

χς. Χς, χτος. ὁ κίνυψ, κίνυψος, ἢ κωτίθυψ, ὁ σκίραψ.

Haftenus de Genitio.

Accusati-
vum
quintae
cl.

Accusatiuus singularis exit in α, ἢ Τιτᾶνά, sed nomina in ις & υς, quorum genitiuus, in ις purum, faciunt accusatiuum per ν, ὄφρις, ὄφριος, ὄφριν; ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυω. Barytona in ις & υς declinata non purè, fortiuntur utranque terminationem, ἢ ἔρις, ἔριδος, πλὴν ἔριδα & ἔριν. ὁ νέηλυς, νεήλυδος, πλὴν νεήλυδα & νέηλω. Etiam αυς in αυν, ναυς, ναός, ναύης; γραυς, γραός, γραυῖν. Finita in υς saepius in ν, ὁ βῆς, βῆος, βουῖ. rarò autem in α, ἢ βῆα.

Vocati-
uum
quintae
cl.

Vocatiuus idem cum nominatiuus, ὁ Τιτᾶν, ὦ Τιτᾶν, Excipe flexa per ντος, quæ ablato τος, formant vocatiuum, ὁ Λίας, Λιαντός, ὦ Λιάν, λέων, λέοντος, λέον,

λέον. Adiectiua in λω & εις, quæ Neutrum per εν, ea & vocatiuum per εν: τέρω, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν: χαρίεις, ἡ χάριεν, ὦ χάριεν, & etiam ὦ χαρίει. Grauitona in ηρ habent εν: μήτηρ, ὦ μήτηρ: Sic acuta quatuor, πατήρ, διαήρ, σωτήρ, ἀνήρ, ὦ πάτερ, δάερ, σῶτερ, ἀνερ: vbi & accentus in penultimam retrahitur. Diphthongi εις & οὐς deponunt ε, ἡ βασιλεῦ, βοῦ, πλακοῦ, præter ὦ πούς & ὄδύς. Grauitona quoque in ις & υς, reijciunt, ε, ὦ ὄφις, βότρυ. Sic παῖς, ὦ παῖ, quod fit à παῖς, ὦ παῖ.

Datiuus pluralis fit à singulari, posito σ ante ι, πῶ βοτρυῖ, τοῖς βοτρυσί. Et literæ δ, θ, ν, τ, sunt reijciendæ. λαμπάδι, λαμπάσι, ὄρνιθι, ὄρνισι, τιτᾶνι, τιτᾶσι, λέοντι, λέονσι.

Datiuus
pluralis
quintae
cl.

Quòd si tū penultima corripitur, fiet diphthongus, λέοντι, λέουσι, τιθέντι, τιθείσι. aut vocalis anceps quæ in singulari producebatur positione: hic in plurali habetur λόγα, Λιαντί, Λιασι, ἔσαντι, ἔσανσι.

Quæ in ξ exeunt, ψ, aut diphthongum, adiectione ι faciunt datiuum pluralem, ἀραψι, ἀραψι, Ἄραψι, ἀραψι, βασιλεῦς, βασιλεῦσι, βοῦς, βοῦσι. At ὁ πούς, τοῖς πούσι. Illa in ηρ quæ syncopen patiuntur, datiuum pluralem faciunt in ᾶσι. πατήρ, πατέρος, πατέρως, πῶ πατρί, τοῖς πατράσι. Sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι. Et similia.

Atque hæ quidem declinationes appellantur simplices. Cæterum quum inter tam varia nomina quintæ declinationis quædam genitiuum faciunt in ος purum, & reliquos item casus

casus in terminationem puram, fit vt in multis accidat synæresis, siue crasis, duabus syllabis in vnam contractis, vt τὸ πείχους ἢ πείχους, & per crasim πείχους: τὰ πείχη, & per synæresin τείχη, & similia. Ideoque quædam sunt declinationes nominum contractorum.

Synæresis propriè est vocalium seruatarum in diphthongum contractio, τείχη τείχη ἢ in η.

Crasis, quâ alioqui quæ syllabæ commiscen- tur in vnam, vt τείχεος τείχους, eo in η: τείχεα τείχη, ea in η. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vtitur, Synæresis, Crasis, siue Contractio.

Prima declinatio contractorum.

Prima declinatio contractorum est nomi- num masculinorum, fœmininorum & com- muniū in η: neutrorum verò in ες & ος: quo- rum genitiuus definit in εος: ac fermè in omni- bus casibus fiunt crases ex ε & vocali vel dipht- hongo sequente, hoc modo.

οὐς, ετ, η.	η, οίη.	είς, αυ.	ες, ες.
Sing. ης, εος, εῖς, εα, ες.	Dual. εε, εοίη.	Pl. εες, εων, εσι, εας, εες.	
εε,	ες, ες.	η,	η,
ος,	ος, ος.	εα,	εα,

Contractio singularis genitiui est εο ου, datiuī εῖ ετ, accusatiuī εα η. Dualis nomin. εεη, genitiuī εοίη οίη. Pl. nominat. εεε, genitiuī εω, ω. Neutri plur. εα η.

Vocales εα nūc in η, nunc in ε: sic εε in η & in ε. Vocatiuus singularis in ες, ὡ Δημοδιδέρας. Datiuus pl. in nulla cōtrahitur declinatione.

Singu-

Singularis, ὁ Δημοδιδέρας, ἡ Δημοδιδέρας, Δημοδιδέρας, τῷ Δημοδιδέρας, τῆς Δημοδιδέρας, ἡ Δημοδιδέρας, τῶ Δημοδιδέρας.

Dual. τῶ & τῆς Δημοδιδέρας, διένη, τοῖν διενέοιν διενέοιν.

Plur. οἱ & αἱ Δημοδιδέρας, διένης, ἧς διενέων διενέων, ἧσιν

Δημοδιδέραςi absque crasi, τὸς διένας διένης.

ἢ τῆσιν, τῆς τῆσιν, τῆσιν, τῆσιν, τῆσιν, τῆσιν, τῆσιν.

ὁ χεῖ ἢ ἀληθής, ἡ χεῖ τῆς ἀληθῆς ἀληθῆς.

τὸ ἀληθές, ἡ ἀληθῆς ἀληθῆς, τῷ ἀληθεί ἀληθεί.

τὸ τείχεος, ἡ τείχεος τείχεος, & ita deinceps.

Secunda Contractorum.

Secunda declinatio est Masculinorum & Fœ- mininorum in ις, Neutrorum in ι:

ις,	ις,	ις,	ις,
Sing. ις, ιος, ἰῖ, ἰη, ι.	Dual. ιε, ιοίη.	Pl. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες.	
ις,	ις,	ις,	ις,
ις,	ις,	ις,	ις,

Crases ex ἰῖ, in ι longum, idq; in paucis. Sing. Datiuo ἰῖ, in ι. Plur. Nominatiuo & Vocatiuo ιες, in ις, Accusatiuo similiter ιας in ις. Reliqui casus sine contractione. Neutrorum plurale ια in ι. Ac- cusatiuus sing. semper in ιν. Tocatiuus in ι, abla- to σ Nominatiui.

Sing. ὁ ὄρις, ἡ ὄρις, τῷ ὄρι, ὄρι, ἡ ὄρις, ὡ ὄρι. Et plurale οἱ & αἱ ὄρις ὄρις, τὸς ὄρις ὄρις. Sic ἡ πόλις, πό- λισ.

Neutrum, τὸ σιγήπαι, σιγήπαιος. Plur. σιγήπαια σιγήπαια.

Iones hæc nomina flectunt per εος fitq; Crasis primæ declinationis: τῷ ὄρει ὄρει, τὸ ὄρει ὄρι οἱ & αἱ ὄρει ὄρει, τὸς ὄρει ὄρει. alij autem casus non con- trahuntur.

Atticus Genit. singul. εως, ὄφραως. Dual. εων, ὄφρων,
Plur. εων, accentu in penultima, ὄφρων.

Tertia Contractorum.

Tertia est Masculinorū in εως, Genitiuus cō-
munis in εος: vnde in quibusdam casibus fit
Craſis, more primæ declinationis. Ionicus au-
tem in ἦς, ex quo non fit contractio.

Sing. εως, εος, εἶ, εἶα, εὔ. Dual. εἶε, εἶον, Plur. εἶες, εἶων, εὔσι,
εἶς, εἶς.
εἶας, εἶες.

Sing. ὁ βασιλεὺς, ἡ βασιλῆος, τὸ βασιλεῖ λεῖ. Dual: τὸ βασι-
λεῖ λεῖ. Plur. οἱ & αἱ βασιλεῖς λεῖς, τῆς, βασιλέως, λεῖς.

Vocatiuus singul. in εὔ, ὦ βασιλεῦ. Datiuus plu. in
εὔσι, τοῖς βασιλεῦσι.

Ionicè, ἡ βασιλῆος, τὸ βασιλῆῖ, ἡ βασιλῆα, &c.
Atticus genitiuus sing. in εως ἡ βασιλέως.

Quarta Contractorum.

Quarta est Foemininorum in ᾶ & ᾷς, ἡ Λητώ, ἡ
αἰδώς, quorū Genitiuus ᾶος cōtrahitur in ᾷς,
αὐτόος τῆς. Datiuus οἱ οἶ, Λητόι τοῖ. Accusatiuus ᾶάω,
Λητόα, Λητώ. Vocatiuus in οἶ, ὦ Λητοῖ. Dual. & plur.
vt in tertia simplici declinatione, τῆ Λητώ, αἱ Λητοῖ.

Quinta Contractorum.

Quinta declinatio continet neutra in ας pu-
rum, & in ρας. Genitiuus Communis ατος,
Ionicus αος, ex quo fit craſis Attica.

Sing. αας, ατις, ας, ας, Dual. ατε, αῖτιον.

α, ᾶ, α, α.
αα, ᾶων, αα, αα.

Pluralis, ατα, αῖτων, ασι, αῖτα, ατα,
τὸ κρέας, ἡ κρέατος, κρέαος κρέως, τὸ κρέατι κρεῖ κρέα. sic κέ-
ρας, κέρατος κέραος κέρως: semperq; est cōtractio ex α.

Et declinationes quidem sic habent. Quæ
autem præterea de nominibus dicēda, post tra-
demus, vbi singulas orationis partes absolueri-
mus. Nunc pergamus ad coniugationes ver-
borum.

CONIUGATIONES
VERBORVM.

Verborum coniugationibus Græci
præcipuè habent rationem Futuri, &
Præteriti perfecti, quando hinc cætera
pendent tempora.

Perfectum Præteritum vocatur παραλείμενος:
Fut. μέλλον, quæ Grammatici notant literis ω & μ.

Prima coniugatio est verborum in βω, πω, φω,
πω, quorum Fut. in ψω, Præteritum in φα.

β	λείβω.		λείψω.		λέλειφα.
π	τέρπω.		τέρψω.		τέτερφα.
φ	γράφω.	ψω	γράψω.	φα	γέγραφα.
π	τύπω.		τύψω.		τέτυφα.

Secunda in γω, κω, χω, κτω, μ. in ξω π. in χα.

γ	λέγω.		λέξω.		λέλεχα.
κ	πλέκω.		πλέξω.		πέπλεχα.
χ	τρέχω.	ξω	τρέξω.	χα	τέπεχα.
κτ	τίκτω.		τέξω.		τέτεχα.

Tertia in δω, τω, μω. in σω, σω. in κα.

δ	ἀδω.	} σω	{ ἀσω.	} κα	{ ἤκα.
τ	ανύτω.				
δ	πλήθω.		{ πλήσω.		{ πῆπληκα.

Quarta in ζω, σω. Futurum ξω, & Præteritum χα: vt in secunda coniugatione, aut σω, & κα, vt in tertia.

ζ	πᾶζω.	ξω	παῖζω.	χα	πέπαιχα.
ω	ὀρύσσω.				
ζ	φράζω.	σω	φράσω.	κα	πέφρακα.
ω	πλάσσω.				

Attici pro gemino ω vsurpant geminum η, ὀρύσσο, ὀρύσση: παλάσσο, παλάσση: vt γλώσσο, γλώσση.

+ μνω.

Quinta in λω, μω, νω, ρω, Futurum, λῶ, μῶ, νῶ, μῶ, Præteritum κα.

λ	ψάλλω.	ῶ	ψαλλῶ.	κα	ἔψαλλα.
μ	νέμω.				
ν	φαίνω.	σπερῶ.	ἔσπαρα.		
ρ	σπείρω.			τέμῶ.	τετέμηκα.
μν	τέμνω.				

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicantur immutabiles, quod in futuro non mutantur, sed permaneant, vt in Præsentī.

In hac coniugatione, vltima futuri circumflectitur, penultima vero corripitur, abijciendo aliteram immutabilem: ψάλλω, ψαλλῶ: aut vocalem subiunctiuam: σπείρω, σπερῶ: φαίνο, φανῶ: aut breuiando ancipitem: κρίνω, κρίνῶ.

Sexta

Sexta in ω purum: hoc est præcedente vocali, Saut diphthongo. Futurum in σω, Præteritum in κα.

α	γελῶ.	σω	γέλσω.	κα	γέγελακα.
ε	τελέω.				
ι	τίω.	τίσω.	τέτικα.		
ο	ὄμῶω.			ὄμῶσω.	ὄμοκα.
υ	δύω.	δύσω.	δέδυκα.		
ω	ράω.			ράσω.	έρρακα.
αι	παίω.	παίσω.	πέπαικα.		
αι	φαίω.			φάισω.	έφακα.
οι	σείω.	σείσω.	σέσεικα.		
ευ	ἰσπείω.			ἰσπείσω.	ἰσπέυκα.
οι	οἶω.	οἶσω.	ὦκα.		
ου	κρέω.			κρέσω.	κέκρεκα.
υ	επιώω.	ἐπιώσω.	ἐπιώκα.		

Literam verò per quam coniugationem formamus, aut tempora, nominant γραμμα χαρά κτηρισικόν, hoc est, figuram literam: vt characteristicon, Primæ coniugationis est vna ex mutis, β, π, φ: Secundæ, γ, κ, χ: Tertiar, δ, τ, θ: Quartæ, ζ, σ, aut η: Quintæ, λ, μ, ν, ρ: Sextæ, omnes vocales præter η, omnes diphthongi propriæ, & vna impropria. Sic Figuratiuæ literæ Futuri sunt, ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ: Præteriti autem, φ, χ, κ: & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

Litera si figuratiua coniugationum.

In terminationibus, ῶω, κτω, μνω, prior consonans figuratiua censetur litera, nempe ω, κ, μ.

Atque hæ coniugationes dicuntur Barytonæ, quod verba sint βαρύτονα, hoc est, graui tonoy.

Βαρύτονα

pronunzieretur vltima syllaba, λέγω, λέγω, &c. Si-
quidem in omni syllaba quæ non signatur ac-
centu, intelligitur grauis, qui ob id vocatur ac-
centus syllabicus.

VERBI ACTIVI, MODI
INDICATIVI.

Paradei-
gma acti
ni Bary-
toni.

Præfens, { Sing. τύπω, τύπεις, τύπει.
Dual. τύπητον, τύπητον.
Plur. τύπομεν, τύπετε, τύπεσι.

Numeri tres, vt in nominibus: Personæ toti-
dē, τύπω verbero, τύπεις verberas, τύπει verberat.

Prima pluralis in μεν excludit primā qualem.
Secunda & tertia qualis partes, quando tertia
pluralis exit in ι aut in αι: alioqui impares.

Imperfectum, { ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
ἔτύπητον, ἔτυπέτιμι.
ἔτύπομεν, ἔτύπετε, ἔτυπον.

Datiuis pluralibus aut personis in ι desinēti-
bus additur ν sequente vocali, τῶν λέγουσιν ἐκείνους,
τύπησιν αὐτόν. Sic personis in ε, ἔτυπεν ἐκείνος.

De augmento.

Augmē-
tum sylla-
bicum.

Verbum à consonante inceptum assumit: in
principio Imperfecti, quod est Augmentum
sive incrementum syllabicum, crescente videli-
cet numero syllabarum τύπω, ἔτυπιν.

Augmē-
tum tem-
porale.

Temporale augmentum est eorum quæ inci-
piuntur à vocali aut diphtongo mutabili, quo-
ties vocalis anceps aut breuis, quæ vnum habet
tempus mutatur in longam, quæ duo continet
tempora.

Voca-

Vocalium ac Diphtongorum, quædam mu-
tabiles, quod mutantur in præteritis, quædam
Immutabiles.

VOCALIS.

	Mutabiles,	Immutabiles.
præfens	α η ἀνώω, λυύω.	η η γέω, η γέω.
νυνια	ε η ἐλεύθω, η λεύθω.	ι ἱξέω, ἱξέω.
præter	ο ω ὀπάζω, ὀπάζω.	υ ὑβρίζω, ὑβρίζω. ω ὄθω, ὄθω.

DIPHTHONGI.

	Mutabiles,	Immutabiles,
tallo	αι η ἀίρω, ἡρον.	οι οἰκίζω, οἰκίζω.
	αι ηυ αἰλίω, νύλιω.	ευ εὐθυώ, εὐθυω.
	αι ω οἰκίζω, ὄκίζω.	ου οὐτάζω, ἔταζω.

Augmenta verborum Compositorum.

Præpositiones in compositis præfixæ vocali-
bus, propriam vocalem vltimam abiiciunt, tam
in præfenti quàm in præterito: παράω, ex παρά &
ἀνάω: παρέμενον, ἀ παρά, & Imperfecto, ἔμενον, ἀ μένω.

Excipe ἀει & ἀπο: ἀειέγω, ἀποάγω, ab εγω & άγω.
Quòd si verbum incipiatur ab aspirata vocali,
præpositio mutabit suam tenuem in aspiratam:
κατάπιμαι, ἀφαιρέμαι, ἐκ ἀπώμαι, αἰρήμαι, & κτ, &π.

Perfectum, { τέτυρα, τέτυρας, τέτυρε.
τέτύρατον, τέτύρατον.
τέτύραμεν, τέτύρατε, τέτύρασι.

Vltima syllaba Præteriti quæ sit in singulis
coniugationibus, antè dictum est.

Prima syllaba perfectorum nominis.

Quod ad primam attinet, si verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium perfecti & imperfecti.

ἀνόω, λύου, λύουκα. ἕβριζω, ἕβριζον, ἕβρικα. εἰκάω, εἰκάον, εἰκάκα.

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonante, si modo augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem, ζ, ξ, ψ.

σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρακα. ζέω, ἔζεον, ἔξεκα. ξάλλω, ἔξαλλον, ἔφαλλακα.

Nam si ε sit breue aut anceps, iam in Præterito perfecto reperitur prima consonans Præsentis: hoc modo: τύπω, ἔτυπον, τέτυπα: γράφω, ἔγραφον, γέγραφα.

Anceps.

Ancipitè hic dico siue cōmunem vocalem, quam sequitur muta cum liquida, ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον.

Quæ ab aspiratis incipiunt, pro repetendis aspiratis substituunt tenues: δέινω, ἔθεινον, τέθεικα. φάινω, ἔφαινον, πέφαγκα. χαίρω, ἔχαίρον, γέχαρκα.

Penultima perfecti nominis.

Penultima Perfecti & Futuri eadem, τυψω, τέτυπα. At dissyllaba quintæ coniugationis, e penultimam Futuri mutant in αι: σέλω, μελώ, ἔσαλκα: σπείρω, μεσπερώ, ἔσπαρακα.

Immutabiles λ & ρ, manent in Præterito, ut Futuro: φάλλω, φάλλω, ἔφαλλακα, σπείρω, σπερώ, ἔσπαρακα.

My, μ, seruat quidem, sed asciscitur η, νέμω, νεμῶ, νερέμικα, προ νέμεκα, sic δέμω, βρέμω, & alia.

Ny,

Ny, ν, vertitur in γ, φαίνω, φάινω, πέφαγκα. semper enim ν ante γ, κ, χ, migrat in γ.

Dissyllaba in ονω, ινω, ωω, abiiciunt ν, κτήνω, κτενώ, ἔκτακα. κρίνω, κρινῶ, κτεκρικα. δυνώ, δυνῶ, τέθυκα.

Plusquam perf. { ἐτετύθειν, ἐτετύθεις, ἐτετύθει. ἐτετύθειτον, ἐτετύθειτε. ἐτετύθειμεν, ἐτετύθειτε, ἐτετύθεισαν.

Plusquam perfecti formatio.

A perfecto deducitur, conuerso in εν. In fronte sumitur ε, si perfectum incipitur à consonante: τέτυπα, ἐτετύθειν, alioqui idem principium, λύουκα, λύουκαεν.

Est Græcis tempus quoddam præteritū quod appellatur χρόνος ἀόριστος: hoc est, Indefinitum. In certa est enim significatio, paulòne antè res præterierit, an multo: sunt que Aoristi duo.

Aorist. primus. { ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε. ἔτύψατον, ἔτύψαστε. ἔτύψαμεν, ἔτύψατε, ἔτυψαν.

Ultimam primi Aoristi metimur è Futuro, cuius seruat caracteristicon: sed ω migrat in α, τυψω, ἔτυψα.

Augmentum vtriusque Aoristi idem cū Imperfecto: ἀνύω, λύνω, λύουσα. τυπῶ, ἔτυπον, ἔτυψα.

Penultima eadem quæ in futuro, ac semper natura aut positione longa: παίω, παίω, ἔπαισα, λέγω, λέξω, ἔλεξα.

Quod si futuri penultima corripitur, ut in quinta coniugatione, producendæ erunt vocales hoc pacto.

Si α, penultima futuri, extra diphthongum

x sit, in præfenti, migrabit in *n* veniens autè ex *u*, Atticè quidem vertetur in *n*, Communiter vero manebit, sed longum in Aoristo, quum breue sit in Futuro.

α α η ἀλλῶ, ἀλλῶ, ἐμίλλῃ.
 αι αι η μιάνῳ, μιανῶ, ἐμίλιῳ, Atticè.
 αι α αι μιάνῳ, μιανῶ, ἐμίλιῳ Communiter.

Si penultima fuerit *i*, aduocatur *i*, vt fiat diphthongus. *ei*.

ει ε ει σπείρω, σπειρῶ, ἔσπειρα.
 ει ε ει σέλλῳ, σέλῳ, ἔσειλα.

At *i* & *u*, breues in futuro, producuntur in Aoristo, κρινῶ, κρινῶ, ἐκρινῶ: ὄτρυνῶ, ὄτρυνῶ, ὠτρυνῶ.

Aoristus secundus, { ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
 ἐτύπετον, ἐτύπέτω.
 ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Augmentum vt in Aoristo primo, ἔτυπα, ἔτυπον. Penultima breuis, ac formè vnà ex anticipibus, *a*, *i*, *u*. Proinde vocales præfentis ita mutantur.

η α λήβῳ, ἔλαβον. ου ο ἀκέῳ, ἤκισον.
 ω α πρῶγῳ, ἔτραγον. ου υ φεύγῳ, ἔσσυγον.
 αι α καίῳ, ἔκαον. ε α δέρω, ἔδισρον.
 αυ α παύῳ, ἔπαον. ει ι λείπῳ, ἔλιπον.

Diffyllaba quintæ coniugationis, pro *ei* capiunt *a*, σπείρω, ἔσπειρα, Trissyllaba perdunt *iota*, ὀφείλω, ὠφέλιον.

Figuratiua eadem quæ Præfentis: λήβῳ, ἔλαβον, τυήῳ, ἔτυπον. Nam in *πτῳ*, *κτῳ*, *μνῳ*, prior litera est figuratiua.

In quarta verò coniugatione futurum ξῶ, Formatiuam habet γ, ἀρύσῳ, ἀρόξῳ, ὠρυγῳ: vbi autem Fu-

Futurū in *ου*, erit Figuratiua δ: ὀράξῳ, ὀράσῳ, ἔοράδῳ. Græci duplex habent Futurum.

Futurum primum, { τύλω, τύλεις, τύλει.
 τύλενον, τύλετον.
 τύλομεν, τύλετον, τύλοσι.

De hoc in singulis coniugationibus dictum est prius.

Futurum secundum, { τυπῶ, τηπέεις, τυπέι.
 τυπέτον, τυπέτον.
 τυπέμεν, τυπέτε, τυπέσι.

Fit à secundo Aoristo, ablato incremento, & *en* vertendo in *ω* circumflexum: ἔτυπον, τυπῶ.

IMPERATIVI.

Præfens & imperf. { τύπε, τυπέτω.
 τύπέτον, τυπέτων.
 τύπετε, τυπέτωσαν. τυήῳ.

Perf. & plusquamp. { τέτυφε, τετυφέτω.
 τετύφετον, τετυφέτων.
 τετύφετε, τετυφέτωσαν. τέτυφα.

Aoristus primus. { τύλων, τυλάτω.
 τυλάτον, τυλάτων.
 τύλατε, τυλάτωσαν. ἔτυπα.

Aoristus secundus, { τύπε, τυπέτω.
 τύπετον, τυπέτων.
 τύπετε, τυπέτωσαν. ἔτυπον.

Ab Indicatio cæteri omnes pendent Modi, & Participia: in quibus vox semper est eadem Præfentis & imperfecti: sic Perfecti & plusquæperfecti. *Modi reliqui ab indicatiua formæ sūt.*

Præ-

Præteritum perfectū ubique seruat augmentum: Aoristi vero, extra indicatiuum, minimè.

Primam personā Imperatiuus non agnoscit. Futurum quoque nec hic repetitur, nec in Subiunctiuo, sed in illius vicem subeunt Aoristi.

OPTATIVI.

τύπω.	Præfens & imperf.	{ τύποιμι, τύποις, τύποι. τύποιτον, τυποιτήτω. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.
τέτυφα.	Perf. & plusquamper.	{ τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. τετύφοιτον, τετυφοίτητω. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.
ἔτυφα.	Aoristus primus,	{ τύψαμι, τύψαις, τύψαι. τύψατον, τυψαίτητω. τύψαμεν, τύψατε, τύψαεν.
ἔτυπον.	Aoristus secundus,	{ τύποιμι, τύποις, τύποι. τύποιτον, τυποιτήτω. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.
τύψω.	Futurum primum,	{ τύψοιμι, τύψοις, τύψοι. τύψοιτον, τυψοίτητω. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.
τύψω.	Futurum secundum,	{ τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. τυποῖτον, τυποῖτητω. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Omnium optatiuorum penultima est diphthongus. In actiuis primi Aoristi *αι*, in cæteris *οι*.

Secundum Futurum circumflectitur, alioqui vox eadem cum secundo Aoristo.

Vita-

Vitatissimus est apud Articos Optatiui primi Aoristus Acolicus. Sing. *τύψαις, τύψαις, τύψαις.* & *Αεφ-λικός.* Dual. *τύψατον, τυψαίτητω.* Plural. *τύψαμεν, τυψαίτε, τυψαεν.*

SUBIUNCTIVI.

Præfens & imp. εἰάν.	{ τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ. τύπῃτον, τυπῃτητον. τύπῳμεν, τυπῃτε, τυπῳσι.	τύπῳ.
Perf. & plusquamper. εἰάν.	{ τετύφῳ, τετύφῃς, τετύφῃ. τετύφῃτον, τετυφῃτητον. τετύφῳμεν, τετύφῃτε, τετύφῳσι.	τέτυφῳ.
Aoristus primus, εἰάν.	{ τύψῳ, τύψῃς, τύψῃ. τύψῃτον, τυψῃτητον. τύψῳμεν, τυψῃτε, τυψῳσι.	ἔτυψῳ.
Aorist. secundus, εἰάν.	{ τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ. τύπῃτον, τυπῃτητον. τύπῳμεν, τυπῃτε, τυπῳσι.	ἔτυπον.

Inflectioni Subiunctiuorum adhibent conjunctionem εἰάν, vt εἰάν τύπῳ, si verberem.

In secunda & tertia singulari est » diphthongus impropria: in duali & plurali vocalis tantum ».

INFINITIVI.

Præfens & imperfectum,	τύπῃν.	τυπῃν.
Perfectum & plusquamper.	τετυφῆναι.	τέτυφα.
Aoristus primus,	τύψαι.	ἔτυψαι.
Aoristus secundus,	τυπῆν.	ἔτυπον.
Futurum primum,	τύψῃν.	τύψῳ.
Futurum secundum,	τυποῖν.	τυποῖ.

Secundū Futurum idē cum secundo Aoristo.

PAR-

VERB. BARYT. PARTICIPII.

τύμων.	Præfens & imperf.	{ ὁ τύμων, ἢ τύμωντος. ἡ τύμωσα, τῆς τυμώσεως. τὸ τυμῶν, ἢ τυμῶντος.
τέτυφα.	Perf. & plusquamp.	{ τετυφῶς, ἢ τετυφῶτος. ἡ τετυφίη, ἢ τετυφίης. τὸ τετυφός, ἢ τετυφόςτος.
ἔτυψα.	Aoristus primus.	{ ὁ τύψας, ἢ τύψαντος. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσεως. τὸ τύψαν, ἢ τύψαντος.
ἔτυπον.	Aoristus secundus.	{ ὁ τυπῶν, ἢ τυπῶντος. ἡ τυπέσα, ἢ τυπέσεως. τὸ τυπῶν, ἢ τυπῶντος.
τύψω.	Futurum primum.	{ ὁ τύψων, ἢ τυψόντος. ἡ τύψωσα, τῆς τυψώσεως. τὸ τύψων, ἢ τυψόντος.
τυπῶ.	Futurum secundum.	{ ὁ τυπῶν, ἢ τυπωῖτος. ἡ τυπέσα, τῆς τυπέσεως. τὸ τυπωῶν, ἢ τυπωῖτος.

Omne tēpus habet suum participium. τυμῶν, verberans, qui verberat aut verberabat. τετυφῶς, qui verberavit, aut verberauerat. Sic Aoristi, τύψας ac τυπῶν, qui verberavit: & futura, τύψων ac τυπῶν, verberaturus.

Aoristus secundus acuitur, ἔτυπῶν, τυπῶντος.

Secundum Futurum circumflectitur, τυπῶν, τυπῶντος.

Participia Masculina & Neutra pertinet ad quintam nominum declinationem, Fœminina verò ad secundam.

VERBI

CONIUGATI. VERBI PASSIVI. INDICATIVI.

Præfens,	{ τύπιμαι, τύπη, τύπηται. τυπῶμεθον, τυπῶμεθον, τυπῶμεθον. τυπῶμεθα, τυπῶμεθε, τυπῶνται.

Paradeigma passivi barytoni.

Prima pluralis non definit in μεν, & ideo integer habetur dualis: in quo secunda & tertia similes, quòd tertia pluralis exeat in αι.

Imperfect.	{ ἐτυπῶμι, ἐτύπη, ἐπήπιτο. ἐτυπῶμεθον, ἐτύπηθον, ἐπήπιθον. ἐτυπῶμεθα, ἐτύπηθε, ἐπήπιθοντο.

Cuiuscunque generis sint verba, tamē idem habet augmentum.

Perfectum,	{ τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπηαι. τέτυμμεθον, τέτυψθον, τέτυπηθον. τέτυμμεθα, τέτυψθε, τετυμμένοι εισί.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba conuersa in μαι.

Secunda persona in σαι, actu aut potestate, nempe ψαι, aut ξαι. Tertia in ται.

In prima coniugatione mutatur α, Actiui in μαι, & φ aspirata in β mediam, τέτυφα τέτυμμαι: sed ob euphoniā dicitur τέτυμμαι: μ pro β.

In secunda ac tertia persona est π tenuis, vt τέτυψαι, τέτυπηαι, nam ψ valet πσ.

Secunda & tertia qualis, & secunda pluralis, sunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante ω, in proprias aspiratas. idque in omni coniugatione τέτυπηαι, τέτυψθον, τέτυψθε.

Tertiam pluralem circumloquitur per participi-

ticipium præteriti temporis & verbum substantivum, quoties tertia singularis non desinit in ται purum, τέτυπαι, τετυμμένοι εἰσι.

Secunda coniug. { λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλειπται.
λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλειπθον.
λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσι.

Eadem hinc ratio literarum, γ, κ, χ, & duplicis qualis in prima coniugatione, mutarum, β, ω, φ, & duplicis ψ, vt à λέγω, præteritum actiivum λέλεχα: passivum λέλεγμαι, mutando α in μαι: aspiratam χ in mediam γ. In secunda & tertia persona est tenuis κ, λέλεξα, λέλειπται, nam ξ, est κσ, Reliquarum coniugationum κα migrat in μαι.

Tertia coniug. { πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται.
πεπέσιμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
πεπέσιμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσι.

Ante μαι collocandum σ: πείσω, πείσεικα, πείσισμαι.
Secunda persona, πέπεισαι, per vnum σ tantum, etiam si in prima fuerit σ, πείσισμαι.

Quarta coniug. { ὄρυμαι, ὄρυξαι, ὄρυκται.
ὄρύγμεθον, ὄρυχθον, ὄρυκθον.
ὄρύγμεθα, ὄρυχθε, ὄρυγμένοι εἰσι.

{ πέφραμαι, πέφρασαι, πέφρασαι.
πεφρασμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.
πεφρασμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσι.

Quorum actiivum præteritum in χα, ea sequuntur coniugationem secundam, χ in γ, α, in μαι, ὄρυχα, ὄρυγμαι. Si autem actiivum in κα, formatio est vt in tertia assumpto σ, φραξω, φίφρακα, φίφρασμαι.

Quin-

Quinta coniugatio etiam in passivo Præterito servat immutabiles λ & ρ vt Actiivo: φάλλω, ἔφαλλα, ἔφαλλαι: σπείρω, ἔσπαρακα ἔσπαρμαι.

φάλλω, { ἐφάλλμαι ἔφαλλσαι, ἔφαλλται.
ἐφάλλμεθον, ἔφαλλθον, ἔφαλλθον.
ἐφάλλμεθα, ἐφάλλθε, ἐφάλλμένοι εἰσι.

σπείρω, { ἐσπείρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται.
ἐσπείρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον.
ἐσπείρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσι.

Finita in μω, aut μνω, actiivum præteritum habet in ηκα, passivum in ημαι: νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι: τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι. Nam interponitur η. In μω & μνω finita

νέμω, { νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται.
νενέμημεθον, νενέμησθον, νενέμησθον.
νενέμημεθα, νενέμησθε, νενέμηται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Secunda, & tertia dualis, ac secunda pluralis interferunt σ quoties tertia singularis exit in ται purum νενέμηται νενέμησθον, νενέμηθε.

Tertia singularis finita in ται purum, citra circumloquutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται νενέμηται, νενέμηται.

Verba in ανω, actiivum Præter. faciūt in γκα: πασιivum autem primæ personæ in μμαι: φαίνω, πέφρακα πέφραμμαι. Nam in cæteris manet ν.

φαίνω, { πέφραμμαι, πέφρασαι, πέφραται.
πέφραμμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.
πέφραμμεθα, πέφρασθε, πέφραμμένοι εἰσι.

Disyllaba in ινω, ηνω, & ινω, abijciunt ν, vt in actiivo nec tamen assumunt σ, ante μαι.

C

κρίνω, { κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται.
 κέκριμεθον, κέκριδον, κέκριδον.
 κέκριμεθα, κέκριθε, κέκρινται.

κτείνω, { έκταμαι, έκτασαι, έκταται.
 έκταμεθον, έκταδον, έκταδον.
 έκταμεθα, έκταθε, έκτανται.

δύω, { τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυσται.
 τέθυμεθον, τέθυδον, τέθυδον.
 τέθυμεθα, τέθυθε, τέθυσται.

Sexta coniugatio nunc accipit σ: άκούω, ήκικα,
 ήκισμαι: nunc non accipit: τοξεύω, τείξενικα, τετέ-
 ξυμαι.

άκούω, { ήκισμαι, ήκισαι, ήκισται.
 ήκισμεθον, ήκισδον, ήκισδον.
 ήκισμεθα, ήκισθε, ήκισμένοι είσι.

τοξεύω, { τετέξυμαι, τετέξυσαι, τετέξυνται.
 τετέξυμεθον, τετέξυδον, τετέξυδον.
 τετέξυμεθα, τετέξυθε, τετέξυνται.

Plusquam perf. { έτετύμμιω, έτετύμμι, έτετύμμιο.
 έτετύμμιμεθον, έτετύμμιδον, έτετύμμιδον.
 έτετύμμιμεθα, έτετύμμιθε, τετυμμένοι ήσαν.

Perfecti prima persona vertit μαι in μιν, τέ-
 τυμμαι, έτετύμμιω. secunda, & tertia αι in ο: τέτυψαι,
 έτετύψο: τέτυπται, έτετυπτο. Tertia pluralis exit in
 ντο, si singularis definit in το purum, έκέκριτο, έκέ-
 κριντο: alioqui circumloquitur per verbum sub-
 stantivum, έτετυπτο, τετυμμένοι ήσαν.

Aoristus primus, { έτύφθην, έτύφθη, έτύφθη.
 έτύφθητον, έτύφθητι.
 έτύφθημεν, έτύφθητε, έτύφθησαν.

Forma-

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus
 ante αι, in proprias aspiratas: τέτυψαι, έτυφθην: λέ-
 λικται, έλέχθην: πείσθηαι, έπειθην.

Aoristus secundus, { έτύπην, έτύπης, έτύπη.
 έτύπητον, έτυπήτι.
 έτύπημεν, έτύπητε, έτύπησαν.

Mutat on actiui in λω: έτυπον, έτύπην.

Caret vterque Aoristus prima duali. Nam
 inflectionem habet Actiuorum: siquidem plu-
 rale in μεν.

Futurum primum, { τυφθήσομαι, τυφθήσθαι, τυφθήσεται.
 τυφθήσόμεθον, τυφθήσεδον, σεδον.
 τυφθήσόμεθα, τυφθήσεθε, συνται.

A primo Aoristo, έτύφθην, τυφθήσομαι.

Futurum secundum, { τυπήσομαι, τυπήσθαι, τυπήσεται.
 τυπήσόμεθον, τυπήσεδον, τυπήσεδον.
 τυπήσόμεθα, τυπήσεθε, τυπήσονται.

A secundo Aoristo, έτύπην, τυπήσομαι.

Est Græcis tēpus in verbis passivi quod voca-
 tur μετ' άλλιον μέλλον, hoc est, Paulo post futurum,
 quoties actio iam mox ad futura signatur.

Paulo post futurū, { τετύψομαι, τετύψη, τετήλεται.
 τετύψόμεθον, τετύψεδον, τετύψεδον.
 τετύψόμεθα, τετύψεθε, τετύψονται.

Fit a secunda Perfecti, interposito, ομ, τετύψαι,
 τετύψομαι: seruatq; augmentum in omni modo.

IMPERATIVI.

Præfens & imperf. { τύπη, τυπήδω.
 τύπηδον, τυπήδων.
 τύπηθε, τυπήδωσαν.

C 2

Perf. & plusquampr. { τέτυλο, τετύφθα.
τέτυφθον τετύφθων.
τέτυφθε, τετύφθασαν.

Secunda persona fit à secunda plusquã Perfecti: ἐτέτυλο, τέτυλο: ἐτέτυφθε, τέτυφθε: ἐπέπεισο, πέπεισο: ἄρυσσο, ἄρυσσο, &c.

Tertia verò à tertia eiusdem temporis, migrante τὸ in θω, & reliquis item tenuibus in aspiratis: ἐτέτυπτο, τετύφθω, ἐτέλεκτο, λελέχθω: ἐπέπεισο, πέπεισο, quod si το sit purum assumitur σ: ἐπέκριτο, κερρίθω.

Aoristus primus, { τύφθητι τυφθήτω.
τύφθητον τυφθήτων.
τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoristus secundus, { τύπθητι, τυπήτω.
τύπητον, τυπήτων.
τύπητε, τυπήτωσαν.

Aoristi desinunt in θι, sed prior hinc in τι, propter alterum θ præcedens, τυφθητι, non τυφθηθι: sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri per τ, non θ, τυπητώ, τυπητων, &c.

OPTATIVI.

Præfens & imperf. { τυπῶμαι τυπῶ, τυπῶται.
τυπῶμεθον τυπῶσθον, τυπῶσθω.
τυπῶμεθα, τυπῶσθε, τυπῶσθω.

Omnium optatiuorum penultima est diphthongus.

Perfe-

Perf. & plusquampr. { τετυμμένος ἐίλω, εἶης εἶη.
τετυμμένω εἶητον, εἶητλω.
τετυμμένοι εἶημεν, εἶητε, εἶησαν.

In verbis Barytonis semper opus est periphrasi, per participium & verbum substantivum.

Aoristus primus, { τυφείλω, τυφείης τυφείη.
τυφείητον, τυφείητλω.
τυφείημεν, τυφείητε, τυφείησαν. Ἀόμισσα χρόνος.

Aorist. secundus, { τυπέλω, τυπέης τυπέη.
τυπέητον, τυπέητλω.
τυπέημεν, τυπέητε, τυπέησαν.

Futurum primum, { τυφθῶμαι, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο.
τυφθῶμεθον, τυφθῶσθον, σοίθω.
τυφθῶμεθα, τυφθῶσθε, τυφθῶσθω.

Futurum secundum, { τυπήσομαι, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
τυπήσομεθον, τυπήσοσθον, σοίθω.
τυπήσομεθα, τυπήσοσθε, τυπήσοσθω.

Paulo post futurū, { τετυλῶμαι, τετύλοιο, τετύλοιοτο.
τετυλῶμεθον, τετύλοισθον, σοίθω.
τετυλῶμεθα, τετύλοισθε, τετύλοισθω.

SUBIUNCTIVI.

Præfens & imperf. εἰν { τύπῃμαι τύπῃ, τύπῃται.
τύπῃμεθον, τύπῃσθον, τύπῃσθω.
τύπῃμεθα, τύπῃσθε, τύπῃσθω.

Perf. & plusquampr. { τετυμμένος, ᾧ, ἦς, ἦ.
τετυμμένω, ἦτον, ἦτον.
τετυμμένοι ᾧμεν, ἦτε ᾧσι.

Et hinc & in optatio circumloquimur hoc
Perfectum: vt tertiam pluralem indicatiui.

Aoristus primus, δ' αν. { τυθῶ, τυθῆς, τυθῆ.
τυθῆτον, τυθῆτον.
τυθῶμεν, τυθῆτε, τυθῶσι.

Aorist. secundus, δ' αν. { τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ.
τυπῆτον, τυπῆτον.
τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVI.

Præfens τυπῆδς.

Perfectum & plusquam perfectum, τυπῶμαι, αcentu in penultima.

Aoristus primus, τυθῶμαι.

Aoristus secundus, τυπῶμαι.

Futurum primum, τυθῆσεδς.

Futurum secundum, τυπῆσεδς.

Paulo post futurum, τετύφεδς.

Infinitiui in δαι fiunt à secunda plurali indicatiui, verso ε in αι, τυπῆδαε, τυπῆδς, &c.

PARTICIPII.

Præfens. { ὁ τυπῶμενος, ἡ τυπῶμένη.
ἡ τυπῶμένη, τῆς τυπῶμένης.
τὸ τυπῶμενον, ἡ τυπῶμένη.

Perf. & plusquam. { ὁ τετυμμένος, ἡ τετυμμένη.
ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον, ἡ τετυμμένη.

Aori-

Aoristus primus, { ὁ τυθῆς, ἡ τυθῆτος.
ἡ τυθῆσα, τῆς τυθῆσης.
τὸ τυθῆν, ἡ τυθῆτος.

Aoristus secundus, { ὁ τυπῆς, ἡ τυπῆτος.
ἡ τυπῆσα, ἡ τυπῆσης.
τὸ τυπῆν, ἡ τυπῆτος.

Futurum primum, { ὁ τυθῆσομένος, ἡ τυθῆσομένη.
ἡ τυθῆσομένη, τῆς τυθῆσομένης.
τὸ τυθῆσομένον, ἡ τυθῆσομένη.

Futurum secundum, { ὁ τυπῆσομένος, ἡ τυπῆσομένη.
ἡ τυπῆσομένη, τῆς τυπῆσομένης.
τὸ τυπῆσομένον, ἡ τυπῆσομένη.

Paulo post futurum, { ὁ τετυφόμενος, ἡ τετυφόμενη.
ἡ τετυφόμενη, τῆς τετυφόμενης.
τὸ τετυφόμενον, ἡ τετυφόμενη.

Accentus Perfecti in Penultima, reliquorum in μενος, in antepenultima: at Aoristi acuantur. Cæterum μενος & μένον ad tertiam pertinent declinationem εις & εν, ad quintam: omnia autem feminina ad secundam.

VERBVM MEDIUM.

Medium verbum, siue Cōmune, quod nunc actiuè capitur, nunc passiuè, βιάζομαι ἢ φίλον, violor ab amico: sic ἀγομαι, ducor, ducor. κομίζομαι, porto portor.

Ab actiuis autem non tantum passiuia deducuntur, sed etiam media: quorum & inflexio & significatio partim actiuia, partim passiuia est.

Præsens & præteritum Imperfectum non tantum inflectendi ratione, verum & voce penitus eadem sunt cum verbo passiuo. Perfectum & plusquam perfectum sortita sunt terminationem actiuam: Aoristi ac Futuri passiuam.

INDICATIVI.

Perfecti
Medij.

Perfectum.

{ τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.
τετύπατον, τετύπατον.
τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Medium Præteritum perfectum formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera præsens pro figuratiua Præteriti actiui, τέτυρα, τίτυρα, ἄτύρω.

Nam desinentium in ῥω, κτω, & μνω, formatiua litera est prior consonans, τικτω, τέτεχα, τέτοκα: τέμνω, τέτεμικα, τέτομα, vt dictum est supra.

Præterea quartæ coniugationis futurum ζω characteristicon facit, γ: πλῆσω, πλήξω, πῆσπληχα, πῆσπληγα. σω autem δ, φράζω, φράσω, φῆσρακα, πῆσφραδα: vt etiam notatum est in secundo Aoristo verbi actiui. sub pag. 26.

Trium vero temporum eadem est figuratiua, secundi Aoristi, secundi Futuri, præteriti medij.

In sexta coniugatione characteristicon est vocalis aut diphthongus: λύω, λέλυκα, λέλυα: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα: quanquam hoc tempus hic rarum.

Penultima eadē, quæ in actiuo, τέτυρα, τέτυπα.

Diffyllabi Futuri penultima ε, migrabit in ο,

λέγω,

λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα: at diphthongus ει in οι: πείθο, πείσω, πῆσοικα, πῆσοιθα.

Vocalis α præsens interdum seruatur, φάλλα, ἔφαλλα, ἔφαλα: interdum vertitur in η, δάλλω, δέθαλλα, τέθηλα, diphthongus autem αι in η diphthongum impropriam, φαινῶ, πῆσθηα.

Plusquamperfecti.

{ ἐτετύπην ἐτετύπεις, ἐτετύπει.
ἐτετύπετον, ἐτετυπέτιμι.
ἐτετύπειμεν, ἐτετύπετε, ἐτετύπεσαν.

Aoristus primus,

{ ἐτυφέμι, ἐτύφη, ἐτύφατο.
ἐτυφέμεθον, ἐτύφεσθον, ἐτυφέσθην.
ἐτυφέμεθα, ἐτύφεθε, ἐτύφαντο.

Additur μνω ad actiuum ἐτυφα, vnde ἐτυφέμι.

Aoristus secundus,

{ ἐτυπέμι, ἐτύπε, ἐτύπετο.
ἐτυπέμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
ἐτυπέμεθα, ἐτύπεθε, ἐτύποντο.

Mutatur οη actiui in ὀμι: vnde ἐτυπων, ἐτύπωμι:

Futurum primum,

{ τυψομαι, τυψή, τυψεται.
τυψόμεθον, τυψέσθον, τυψέσθην.
τυψόμεθα, τυψέθε, τυψοντάι.

Actiuum α Barytonum fit in ομαι: τυψω, τυψομαι.

Futurum secundum,

{ τυπέμαι, τυπή, τυπέται.
τυπέμεθον, τυπέσθον, τυπέσθην.
τυπέμεθα, τυπέθε, τυποιῦται.

Etiam hoc fit ab actiuo vertendo ὠ circumflexum in ῶμαι: τυπῶ, τυπῶμαι. Ideoque in Quinta coniugatione primum quoque Futurum desinit in οῦμαι, nam Actiuum in ὠ circumflectitur, vt à σπείρω, primum Futurum actiuum σπέρῶ:

medium

medium autem *παρῶμαι* : secundum verò actiuū
παρῶ, medium *παρῆμαι*.

Accedit igitur hīc idem esse vtrumque futu-
rum, tam Actiuum quàm medium, *φάλλω*, *φάλω*,
φάλλῃμαι.

I M P E R A T I V I.

Perf. & plusquam. *τέτυπε*, *τετυπέτω*.
τετύπετον, *τετυπέτων*.
τετύπτε, *τετυπέτωσαν*.

Aoristus primus, *τύλει*, *τύλειδω*.
τύλειδον, *τύλειδων*.
τύλειδε, *τύλειδωσαν*.

Aoristus secundus, *τυπέ*, *τυπέδω*.
τύπέδον, *τυπέδων*.
τύπέδε, *τυπέδωσαν*.

O P T A T I V I.

Perf. & plusquam. *τετύποιμι*, *τετύποις*, *τετύποι*.
τετύποιτον, *τετυποίητι*.
τετύποιμεν, *τετύποιτε*, *τετύποιεν*.

Aoristus primus. *τυλαίμην*, *τύλαιο*, *τύλαιτο*.
τυλαίμεθον, *τύλαιδον*, *τυλαίδι*.
τυλαίμεθα, *τύλαιδε*, *τύλαιντο*.

Aoristus secundus, *τυμοίμην*, *τύμοιο*, *τύμοιτο*.
τυμοίμεθον, *τύμοιδον*, *τυμοίδι*.
τυμοίμεθα, *τύμοιδε*, *τύμοιντο*.

Futurum primum, *τυλοίμην*, *τύλοιο*, *τύλοιτο*.
τυλοίμεθον, *τύλοιδον*, *τυλοίδι*.
τυλοίμεθα, *τύλοιδε*, *τύλοιντο*.

Fu-

Futurum secundum, *τυποιίμην*, *τυποιίο*, *τυποιίτο*.
τυποιίμεθον, *τυποιίδον*, *τυποιίδι*.
τυποιίμεθα, *τυποιίδε*, *τυποιίντο*.

Cum Aoristo secundo consentit voce, sed
pugnat accentu.

S V B I V N C T I V I.

Perf. & plusquam. *έάν*. *τετύπω*, *τετύπης*, *τετύπη*.
τετύπητον, *τετύπητον*.
τετύπωμεν, *τετύπητε*, *τετύπωσι*.

Aorist. primus. *έάν*. *τύλωμαι*, *τύλη*, *τύληται*.
τύλωμεθον, *τύληδον*, *τύληδον*.
τύλωμεθα, *τύληδε*, *τύληνται*.

Aorist. secundus. *έάν*. *τύπωμαι*, *τύπη*, *τύπηται*.
τύπώμεθον, *τύπηδον*, *τύπηδον*.
τύπώμεθα, *τύπηδε*, *τύπηνται*.

I N F I N I T I V I.

Perfectum & plusquam. *τετυπέναι*.
Aoristus primus, *τύλαδς*.
Aoristus secundus, *τυπέδς*.
Futurum primum, *τύλειδς*.
Futurum secundum, *τυωείδς*, per ἢ cir-
cunflexum : at secundus Aoristus per é acutum,
τυπέδς.

P A R T I C I P I I.

Perf. & plusquam. *τετυπώς*, *τετυπώς*.
τετυπήσ, *τετυπήσ*.
τετυπώς, *τετυπώς*.

Aori-

Aoristus primus, | τυλάμενος, τυλαμένης.
| τυλαμένη, τυλαμένης.
| τυλάμενον, τυλαμένης.

Aoristus secundus, | τυτόμενος τυπομένης.
| τυπομένη τυπομένης.
| τυτόμενον, τυπομένης.

Futurum primum, | τυλόμενος, τυλομένης.
| τυλομένη, τυλομένης.
| τυλόμενον, τυλομένης.

Futurum secundum, | τυπέμενος, τυπιμένης.
| τυπιμένη, τυπιμένης.
| τυπέμενον, τυπιμένης.

Atque hæcenus de verbis Barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

Verborū
cōtractio-
nes, atq;
eorū for-
matio-
nes.

A Barytonis sextæ coniugationis in *έω, άω, & όω*, fiunt per cōtractionem verba quæ vocantur Circumflexa, ob id quòd duabus syllabis in vnam contractis, accentum possideant circumflexum, ποιέω, ποιῶ: βδάω, βδῶ: χρύσάω, χρυσῶ: έω, άω, & όω coalescentibus in ῶ: siquidem ex accètu acuto, & graui profuit circumflexus. Itidem in reliquis personis, ποιέεις, ποιέεις: βδάεις, βδῶ: χρύσάεις, χρυσῶ: de quibus postea. Neque hic est quicquam peculiare: nisi quòd ex tribus illis caractericis *α, ε, ο*, & vocali aut diphthongo sequente, certo quodam modo fiat synæresis, haud aliter atque in cōtractis nominibus, quæ

quæ exceptis contractionib. planè quintæ sunt declinationis. Et quemadmodum illic non in omnibus casibus semper fit contractio, licet Genitiuus desinat in *ος* purū, ita hîc non omne tempus est capax contractionis, sed tantū Præteritum ac imperfectum, idque in omnibus modis ac Participijs: siquidem illæ terminationes, quæ sequuntur *τι*, in *τύτιω, τύτιεις, τύτιεις*, quum in sexta coniugatione his locis reperiantur puræ, ποιέω, ποιέεις, ποιέεις: recepta est in quibusdā contractio, nempe in iis quæ ante *ω* habēt vnā è figuratiuis *ε, α, ο*, pro quarū numero redduntur coniugationes circumflexorum, vbi crases ex istis vocalibus ad hunc fiunt modum.

Quæ tempora
con-
trahuntur.

	Prima.	Secunda.	Tertia.
	ε ει	ε α	ε ου
	ο ου	ο ου	ο ου
	η η	η α	η ω
Figura	ω ω Fig. α.	ω ω Fig. ο.	ω ω
τι	ει ει	ει α	ει οι
τι	οι οι	οι φ	οι οι
τι	ου ου	ου ω	ου ου
τι	η η	η φ	η οι

Inflexio verò & formatio istiusmodi verborum per omnia Genera, Modos, & Participia, vt se habet præscriptū est in Barytonis. Futurū enim omnium circumflexorum desinit in *ωω*, præteritum in *ωα*, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones Barytonorum.

PRIMA

PRIMA CONIUGATIO

CIRCUMFLEXORVM.

FIt à verbis Sextæ coniugationis Barytonorum in *έω*, vt *ποιέω, ποιῶ*: Futurum in *ήσω*, ver-
tendo e in *n* longum, *ποιήσω*: vnde Præteritum in
ηκα, ποιήηκα.

Verbi actiui Indicatiui.

Præfens, { *ποιέω, ποιέεις εἷς, ποιέει εἷ.*
ποιέετον εἶτον, ποιέετον εἶτων.
ποιέομεν ἕμην, ποιέετε εἶτε, ποιέεισι ἕσι.

Imperfect. { *ἐποιέον οὐῶ, ἐποιέεις, εἶς, ἐποιέει εἷ.*
ἐποιέετον εἶτον, ἐποιέετων εἶτων.
ἐποιέομεν ἕμην, ἐποιέετε εἶτε, ἐποιέον οὐῶ.

Perfectum, *πεποιήηκα, πεποιήηκας, & cætera*, vt *τέτυφ-
φα, τέτυφας*.

Plusquam perfectum, *ἐπεποιήηκην*.

Aoristus primus, *έποίησα*. Futurum primum,
ποιήσω.

IMPERATIVI.

Præfens & imperfect. { *ποίηε ει, ποιέτω εἶτω.*
ποιέετον εἶτον, ποιέετων εἶτων.
ποιέετε εἶτε, ποιέετωσαν εἶτωσαν.

Perf. & plusq. *πεποιήηκε*. Aoristus primus, *ποίη-
σον*. Secundus Aoristus, secundum Futurum, &
Præteritum medium quando reperiantur, dice-
tur postea.

OPTATIVI.

Præfens & imperfect. { *ποιέοιμι οἶμι, ποιέοις οἶς, ποιέοι οἶ.*
ποιέοιτον οἶτον, ποιέοιτω οἶτω.
ποιέοιμεν οἶμεν, ποιέοιτε οἶτε, ποιέοιεν οἶεν.

Perfe-

Perfectum, & plusq. *ἔτεποίηκαμι*. Aoristus pri-
mus, *ποίησαμι*.

Futurum primum, *ποιήσοιμι*.

SUBIUNCTIVI.

Præfens, & imp. *έάν* { *ποιέω. ὄν, ποιέης ἦς, ποιέη ἦ.*
ποιέησον ἦτον, ποιέητων ἦτων.
ποιέομεν ὄμεν, ποιέητε ἦτε, ποιέησιν ὄσιν.

Perf. & plusq. *ἔτεποίηκα*. Aoristus primus, *ποίησω*.

INFINITIVI.

Præf. & Imp. *ποιέειν, εἶν* Perf. & Plusq. *ἔτεποίηκαμι*.
Aoristus primus, *ποίησαι*. Fut. primum. *ποιήσειν*.

PARTICIPII.

Præfens & imperf. { *ποιέων ὄν, ποιέοντος οὐῶτος.*
ποιέουσα ἕσα, ποιέουσης ἕσης.
ποιέον οὐῶ, ποιέοντος, οὐῶτος.

Perf. & plusq. *ἔτεποίηκός*. Aor. primus. *ποίησας*.
Futurum primum, *ποιήσον*.

Verbi Passivi Indicatiui Præfens.

ποιέομαι, οὐμαι, ποιέη ἦ, ποιέεται εἶται.
ποιέομεθον οὐμεθον, ποιέεθον εἶθον, ποιέεθον εἶθον.
ποιέεμεθα οὐμεθα, ποιέεθε εἶθε, ποιέονται οὐῶται.

Passivū
prima cir-
cūflexor.

IMPERFECTVM.

ἐποιέομην οὐμην, ἐποιέει ἕ, ἐποιέετο εἶτο.
ἐποιέομεθον ἕμεθον, ἐποιέεθον εἶθον, ἐποιέεθον εἶθον.
ἐποιέεμεθα οὐμεθα, ἐποιέεθε εἶθε, ἐποιέοντο οὐῶτο.

Perfectum. { *πεποιήημαι, πεποιήησαι, πεποιήηται.*
πεποιήημεθον, πεποιήηθον, πεποιήηθον.
πεποιήημεθα, πεποιήηθε, πεποιήηται.

Plusquam perf. { *ἐπεποιήημην, ἐπεποιήησο, ἐπεποιήητο.*
ἐπεποιήημεθον, ἐπεποιήηθον, ἐπεποιήηθον.
ἐπεποιήημεθα, ἐπεποιήηθε, ἐπεποιήητο.

Aoristus

Aoristus primus, ποιήσω. Futurum primum, ποιήσομαι. Paulo post futurum, ποιήσωμαι.

IMPERATIVI.

Præfens & imperfect. ποίεον εἶ, ποίεεῖν εἶ. ποίεσον εἶσον, ποίεσον εἶσον. ποίεσθε εἶθε, ποίεσθεσθε εἶθεσθε.

Perfect. & plusquam. ποίησον, ποίησον. ποίησον, ποίησον. ποίησθε, ποίησθεσθε.

Aoristus primus, ποιήθητι.

Optatiui præfens, & imperfectum.

ποιέοιμι οἶμι ποίεοιτο οἶτο. ποίεοιμι οἶμι ποίεοιμι, ποίεοιμι οἶμι, ποίεοιμι οἶμι. ποίεοιμι οἶμι ποίεοιμι οἶμι, ποίεοιμι οἶμι.

Perfect. & Plusquam. ποίησθαι, ποίησθαι. ποίησθαι, ποίησθαι. ποίησθαι, ποίησθαι.

Aoristus primus, ποιηθήσω. Futurum primum, ποιηθήσομαι. Paulo post futurum, ποιηθήσομαι.

Subiunctiui Præfens, & Imperfectum.

ποιέωμαι ὠμαι ποίεῃ ἢ, ποίεῖται ἦται. ποίεωμαι ὠμαι, ποίεωμαι ὠμαι, ποίεωμαι ὠμαι. ποίεωμαι ὠμαι, ποίεωμαι ὠμαι.

Perf. & plusquamperf. ποίησμαι, ποίησμαι. ποίησμαι, ποίησμαι. ποίησμαι, ποίησμαι.

Aoristus primus, εἰποιθήσω.

INFINITIVI.

Præfens, & imperfectum, ποίεειν ποίεσθαι.

Perfectum, & plusq. ποίησθαι, per ἢ circumflexum.

Aoristus primus, ποιηθήσθαι.

Futurum

Futurum primum, ποιηθήσεσθε.

Paulo post futurum, ποιηθήσεσθε.

PARTICIPII.

Præfens, & imp. ποιεῖς ἔμενος, ποιεῖς ἔμενος. ποιεῖς ἔμενος, ποιεῖς ἔμενος. ποιεῖς ἔμενος, ποιεῖς ἔμενος.

Perfectum, & plusquamperf. ποιησάμενος.

Aoristus primus, ποιηθήσε.

Futurum primum, ποιηθήσομενος.

Paulo post futurum, ποιηθήσομενος.

Verbi mediij.

Præfens & Imperfectum eadem sunt cum passivis. Perfectum, plusquamperfectum, Aoristus secundus, & futurum secundum, quando reperiantur, postea dicemus.

Restant igitur in verbis circumflexis duo tantum tempora, Primus Aoristus, & primū Futurū, quæ legē sequuntur Barytonorū, hoc pacto.

Primus Aoristus indicatiui, ἐποίησα. Imperatiui, ποιήτω. Optatiui, ποιησάμην. Subiunctiui, ποιήσομαι. Infinitiui, ποιησάσθαι. Participij, ποιησάμενος.

Primum Futurum indicatiui, ποιήσομαι. Optatiui, ποιησώμην. Infinitiui, ποιήσεσθαι. Participij, ποιησόμενος. Eadem ratio in cæteris coniugationibus.

SECUNDA CONIUGATIO

CIRCUMFLEXORVM.

Fit à verbis in αω, vt βοάω, βοῶ. Futurum in ησα, βόησω. præter. in ηκε, βεβόηκα, migrante α in η.

D

Præ-

Verbi adiectivi indicatiui.

Præfens, { βοάω ᾧ, βοάεις ᾧς, βοάει ᾧ.
βοάετον ᾧτον, βοάετον ᾧτον.
βοάομεν ᾧμεν, βοάετε ᾧτε, βοάεσι ᾧσι.

Imperf. { ἐβοάον ᾧν, ἐβοάεις ᾧς, ἐβοάει ᾧ.
ἐβοάετον ᾧτον, ἐβοάετιν ᾧτιν.
ἐβοάομεν ᾧμεν, ἐβοάετε ᾧτε, ἐβοάοιεν ᾧοιεν.

Perfectum, βοέοηκα, ηκάς, ηκε, VI τέτυρα.
Plusquamperfectum, ἐβεόηκα, ηκάς, ηκε, & C.
Aoristus primus, ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

Imperatiui.

Præfens, & imp. { βοάεα, βοάετο ᾧτα.
βοάετον ᾧτον, βοάετων ᾧτων.
βοάετε ᾧτε, βοάετωσαν ᾧτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβόηκα.
Aoristus primus, βόησον.

Optatiui.

Præfens, & imp. { βοάοιμι ᾧμι, βοάοις ᾧς, βοάοι ᾧ.
βοάοιτον ᾧτον, βοάοιτιν ᾧτιν.
βοάοιμεν ᾧμεν, βοάοιτε, βοάοιεν ᾧεν.

Perfectum & plusquamperf. βεβόηκοιμι.
Aoristus primus, βοήσοιμι. Fut. primum, βοήσοιμι.

Subiunctiui.

Præfens, & imp. { βοάω ᾧ, βοάης ᾧς, βοάη ᾧ.
βοάητον ᾧτον, βοάητον ᾧτον.
βοάωμεν ᾧμεν, βοάητε ᾧτε, βοάωσι ᾧσι.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβόηκω.
Aoristus primus, βόησω.

Infinitiui.

Præfens & Imperfectum, βοάειν, βοᾶν.
Perfectum & plusquamperfectum, βεβόηκέναι.
Aoristus

Aoristus primus, βοήσασα. Futurum primum, βοήσασιν.

Participij.

Præfens & imperf. { βοάων ᾧν βοάοντος, ᾧντος.
βοάουσα ᾧσα βοάουσης, ᾧσης.
βοάων ᾧν βοάοντος, ᾧντος.

Perfectum & Plusquamperfectum, βεβόηκός.
Aoristus primus, βόησας. Fut. primum, βοήσων.

Verbi passivi Indicatiui Præfens.

βοάομαι ᾧμαι, βοάησᾰ, βοάεται ᾧται.
βοάομεθον ᾧμεθον, βοάεσθον ᾧσθον, βοάεσθον ᾧσθον.
βοάομεθα ᾧμεθα, βοάεσθε ᾧσθε, βοάοντα ᾧντα.

Passive
secunda
verborum
circum-
flexa.

Imperfectum.

ἐβοάομην ᾧμην, ἐβοάης ᾧς ἐβοάετο ᾧτο.
ἐβοάομεθον ᾧμεθον, ἐβοάεσθον ᾧσθον, ἐβοάεσθον ᾧσθον.
ἐβοάομεθα ᾧμεθα, ἐβοάεσθε ᾧσθε, ἐβοάοντο ᾧντο.

Perfectum. { βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
βεβόημεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.
βεβόημεθα, βεβόησθε, βεβόητω.

Plusquamperfect. { ἐβεβόημην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
ἐβεβόημεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβόησθον.
ἐβεβόημεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόητω.

Aoristus primus, ἐβόηθην. Futurum primum, βο-
θήσομαι. Paulo post futurum, βεβόησομαι.

Imperatiui.

Præfens & imperf. { βοάε ᾧ βοάεσθον ᾧσθον.
βοάεσθον ᾧσθον, βοάεσθον ᾧσθον.
βοάεσθε ᾧσθε, βοάεσθωσαν, ᾧσθωσαν.

Perf. & plusquamperf. { βεβόησο, βεβόησθον.
βεβόησθον, βεβόησθον,
βεβόησθε, βεβόησθωσαν.

Aoristus primus, βοήθητι.

Optatiui praesens & Imperfect.

βοηθῶμαι ἢ μὴν βοήθῳ ᾧ, βοήθῳτο ᾧ το.
βοηθῶμεθον ᾧ μεθον βοήθῳσαν ᾧσαν βοήθῳσθῳ ᾧσθῳ.
βοηθῶμεθα ᾧ μεθα βοήθῳσθε ᾧσθε βοήθῳντο ᾧντο.

Perf. & plusquamperf. βοήθῳμαι, βοήθῳσθε ᾧσθε, βοήθῳσθῳ ᾧσθῳ.
βοηθῶμεθον, βοηθῳσθῳσαν, βοηθῳσθῳσθῳ ᾧσθῳσθῳ.
βοηθῶμεθα, βοηθῳσθε, βοηθῳντο.

Aoristus primus, βοηθείτω. Futurum primum, βοηθήσομαι.

Subiunctiui Praesens & Imperfectum.

βοηθῶμαι ᾧμαι βοήθῳ, βοήθῳται ᾧται.
βοηθῶμεθον ᾧμεθον βοήθῳσαν ᾧσαν, βοήθῳσθῳ ᾧσθῳ.
βοηθῶμεθα ᾧμεθα βοήθῳσθε ᾧσθε, βοήθῳνται ᾧνται.

Perf. & plusquamperf. βοήθῳμαι, βοήθῳσθε ᾧσθε, βοήθῳσθῳ ᾧσθῳ.
βοηθῶμεθον, βοηθῳσθῳσαν, βοηθῳσθῳσθῳ ᾧσθῳσθῳ.
βοηθῶμεθα, βοηθῳσθε, βοηθῳνται.

Aoristus primus, ἐάν βοηθῶ.

Infinitivi.

Praesens & Imperfectum, βοήθει βοήθει.

Perfectum & plusquamperfectum, βοήθησθαι.

Aoristus primus, βοηθῆσαι.

Futurum primum, βοηθήσει.

Paulo post futurum, βοηθήσει.

Participij.

βοηθῳμένος ᾧμένος, βοηθῳμένης ᾧμένης.
βοηθῳμένη ᾧμένη, βοηθῳμένης ᾧμένης.
βοηθῳμενον ᾧμενον, βοηθῳμένης ᾧμένης.

Perfectum & plusquamperfectum, βοηθῳμένος.

Aoristus primus, βοηθῳείς.

Futurum primum, βοηθησῳμένος.

Paulo post futurum, βοηθησῳμένος.

Verbi

Verbi medij.

Aoristus primus, ἐβοήθῳμαι, βοήθῳσαι, βοήθῳσθῳμαι, βοήθῳσθῳμαι, βοήθῳσθῳμαι, βοήθῳσθῳμαι.

Futurum primum, βοήσομαι, βοήσομαι, βοήσομαι, βοήσομαι, βοήσομαι, βοήσομαι.
βοήσομαι, de quibus in prima coniugatione.

TERTIA CONIUGATIO CIRCUNFLEXORVM.

Formatur à verbis in ᾧω, χρυσῳω χρυσῳω. Futurum in ᾧωω, χρυσῳῳω. Praet. in ᾧωα χρυσοῳωα.

Medium verborum circumflexi secundum.

Tertia coniugationis verborum circumflexi.

Verbi actiui indicatiui.

Praesens, χρυσῳῳ ᾧ, χρυσῳῳεις οἷς, χρυσῳῳεί οἷ.
χρυσῳῳέτην ἔτον, χρυσῳῳέτην ἔτον.
χρυσῳῳόμεν ἔμεν, χρυσῳῳέτε ἔτε, χρυσῳῳεσι ἔσι.

Imperf. ἐχρυσῳῳον ἔν, ἐχρυσῳῳεις ἔς, ἐχρυσῳῳε ἔς.
ἐχρυσῳῳέτην ἔτον, ἐχρυσῳῳέτην ἔτον.
ἐχρυσῳῳόμεν ἔμεν, ἐχρυσῳῳέτε ἔτε, ἐχρυσῳῳον ἔν.

Perfectum, χρυσοῳωα.

Plusquamperfectum, ἐχρυσῳῳέην.

Aoristus primus, ἐχρυσῳωα.

Futurum primum, χρυσῳῳω.

Imperatiui.

Praesens, χρυσῳε ἢ χρυσῳέτω οὐτω.
& imp. χρυσῳέτην ἔτον, χρυσῳέτην οὐτῳν.
χρυσῳέτε ἔτε, χρυσῳέτωσαν οὐτῳσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, χρυσοῳωα.

Aoristus primus, χρυσῳωσαν.

Optatiui.

Praesens, χρυσῳοίμι οἷμι, σοῳοις οἷς, σοῳοί οἷ.
& imp. χρυσῳοῳτων οἷτων, χρυσῳοῳτῳτων οἷτῳτων.
χρυσῳοῳμεν οἷμεν, χρυσῳοῳτε οἷτε, σοῳεμεν οἷμεν.

Perfectum & plusquam perfectum, κερυσαώκοιμι.
Aoristus primus, κερυσάσαι μι. Futurum primum,
κερυσάσοιμι.

Subiunctiui.

Præfens, & imperf. εἰν. { κερυσάω, δῖ, σήης, σοῖς, σήη σοῖ.
κερυσάητον ὠτον, κερυσάητον ὠτον.
κερυσάμεν ὠμεν, σέητε σῶτε, σάσαι σῶσι.
Perfectum & plusquam perfectum, κερυσαώκοιμι.
Aoristus primus, κερυσάσαι.

Infinitivi.

Præf. & Imp. κερυσάειν σοῦ. Perf. & pl. κερυσαώκειναι.
Aorist. primus, κερυσάσαι. Fut. primum, κερυσάσειν.

Participij.

Præfens & imperf. κερυσάων ὠν, κερυσάοντος οἰώτος.
Perfectum & plusquam perfectum, κερυσαώκοις.
Aoristus primus, κερυσάσας. Fut. primum, κερυσάσων.

Verbi Passivi indicatiui Præfens.

Passivū κερυσάομαι ἔμαι κερυσάοι, κερυσάεται ἔται.
verbosū κερυσάομαι ἔμαι κερυσάοι, κερυσάεται ἔται.
circūflexū κερυσάομαι ἔμαι κερυσάοι, κερυσάεται ἔται.
verbia.

Imperfectum.

ἔκερυσάομι, ἔκερυσάοις ἔκέρτο ἔκτο.
ἔκερυσάομαι, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.
ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.
Perfectum, { κερυσαώμαι, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.
κερυσάομαι, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.
κερυσάομαι, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.

Plusquam. { ἐκέρυσάομι, ἐκέρυσάοις ἐκέρτο ἔκτο.
ἐκέρυσάομαι, ἐκέρτο ἔκτο, ἐκέρτο ἔκτο.
ἐκέρτο ἔκτο, ἐκέρτο ἔκτο, ἐκέρτο ἔκτο.

Aoristus primus, ἐκέρυσάσαι. Futurum primum,
κερυσάσειν.

κερυσάομαι. Paulo pòst futurum, κερυσαώκοιμι.

Imperatiui.

Præfens, & Imp: { κερυσάε, ἔ, κερυσάε, ἔ, κερυσάε.
κερυσάε, ἔ, κερυσάε, ἔ, κερυσάε.
κερυσάε, ἔ, κερυσάε, ἔ, κερυσάε.

Perf. & plusquam. { κερυσαώκοιμι, κερυσαώκοις.
κερυσάομαι, κερυσάοις, κερυσάομαι, κερυσάοις.
κερυσάομαι, κερυσάοις, κερυσάομαι, κερυσάοις.

Aoristus primus, κερυσάσαι.

Optatiui præfens & Imperfect.

κερυσάομι, οἰμί, σόοιο σοῖο, σόοιο σοῖο.
κερυσάομαι, οἰμην, σόοιο σοῖο, σόοιο σοῖο.
κερυσάομαι, οἰμην, σόοιο σοῖο, σόοιο σοῖο.

Perf. & plusquam. { κερυσαώκοιμι, ἔκέρτο ἔκτο.
κερυσάομαι, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.
κερυσάομαι, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.

Aoristus primus, κερυσάσαι.

Futurum primum, κερυσάσειν.

Paulo pòst futurum, κερυσαώκοιμι.

Subiunctiui Præfens & Imperfectum.

εἰν. { κερυσάωμι, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.
κερυσάομαι, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.
κερυσάομαι, ἔκέρτο ἔκτο, ἔκέρτο ἔκτο.

Perf. & plusquam. { κερυσαώκοιμι, κερυσάομαι, κερυσάοις.
κερυσάομαι, κερυσάοις, κερυσάομαι, κερυσάοις.
κερυσάομαι, κερυσάοις, κερυσάομαι, κερυσάοις.

Aoristus primus, ἐκέρυσάσαι.

Infinitivi.

Præfens & Imperfectum, κερυσάομαι, κερυσάοις.

Perfectum & plusquamperfectum, κερχυσώσθη.
 Aoristus primus, χρυσωθήναι.
 Futurum primum, χρυσωθήσεως.
 Paulo post futurum, κερχυσώσεσθαι.

Participij.

Præfens, & Imp. χρυσομένοι, έμένοι, χρυσομένη, έμένη.
 χρυσομένη, έμένη, χρυσομένης, έμένης.
 χρυσομένον, έμενον, χρυσομένον, έμένον.

Perfectum & plusquamperfectum, κερχυσω-
 μένος. Aoristus primus, χρυσωθείς. Futurum primum,
 χρυσωθήσόμενος. Paulo post futurum, κερχυσωσόμενος.

Verbi mediij.

Aoristus primus, έχρυσωσάμην, χρύσασαι, χρυσω-
 σάμην, χρυσάσομαι, χρυσώσομαι, χρυσωσάμενος.

Futurum primum, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυ-
 σώσεσθαι, χρυσωσόμενος: de quibus dictum est in ποιέω.

Annotationes in Circumflexa.

Monosyllaba circumflexa in secunda repe-
 riuntur coniugatione, δρῶ, θλῶ, κλῶ: in prima verò
 primæ coniugationis persona singulari minimè,
 nec in prima plurali, nec in tertia, πλέω, πλέομεν,
 πλέεσι: non autem πλώ, πλέμεν, πλώσι.

Quædam ad duas pertinent coniugationes:
 γηρέω, συλέω, ζυρέω, vel γηραίω, συλάω, ζυραίω.

Crasis α & ω in αἰούεις βοῶς. Doricè autem in
 η̄, γέλαεις γελῆς, διψάεις διψῆς, per η̄ monophthongum,
 hoc est, nudam vocalem: quem morem in
 quibusdam Attici quoque servauerunt, dicen-
 tes, πενής, διψῆς, ζῆς: vnde Imperfectum εἶη, & infi-
 nitivus ζῆω.

Futu-

Futurum in ήσω, vel ώσω. Quædā figuratiuam Futurivō
 retinent: τελείω, τελέσω, τετέλεκα: γελῶ, γελῶσω, γεγέλακα: circumflexa
 ἀμῶ, ὀμῶσω, ὄμοκα, & hæc penultimā Aoristi primi
 corripunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Poeticè autem ἐτέλεσα,
 producta penultima per positionem gemini ω.

In nonnullis duplex Futurum: αίνεω, αίνεσω &
 αινήσω, sic καλέω, καλέσω, & καλήσω, κορέω, ποπέω, πορέω, φρο-
 νέω, & in secunda, ἀλοῶω, ἀλοῶσω, & ἀλόησω.

Secundum Aoristum, secundum Futurum, &
 Præteritum medium tertia coniugatio non a-
 gnoscit. At in duabus prioribus ita demum re-
 periuntur, si thema iam affectum contractione
 desinat in ω non purum idque ad hunc modum:
 Ex primo aoristo, primo futuro, & præterito
 actiuo, eliditur penultima vocalis cum conso-
 nante sequente, δειπῶ, δειπῶ. Futurum primum,
 δεσπῆσω: secundum, δεσπῶ. Aoristus primus, ἐδεσπῆσα,
 secundus ἐδεσπον. Præteritum actiuum, δεδεσπηκα.
 Medium δεδεσα. Sic μυκάω, μυκῶ: μυκησω, μυκῶ, ἐμύκη-
 σα, ἐμυκον, μεμύκηκα, μέμυκα. Monosyllaba verò cir-
 cumflexa his temporibus carent, præter duo χέω,
 χῶ, πῶω, πῶ: vnde formatur Aoristi secundi, ἐχεν,
 ἐχες, ἐχες, à primo ἐχῆσα: & ἔαπον, ἔαπες, ἔαπε, ab ἔαπασα.

Optatiuum præsentis circumflexi solent Atticif-
 tici etiam per ω purum inflectere, hoc pacto. mus.

Atticus Optatiuus. { ποιοίτω, ποιοίτης, ποιοίη.
 ποιοίτην, ποιοίτην,
 ποιοίμεν, ποιοίτε, ποιοίσαν.

Infinitivus Barytoni, ποιέειν, βοάειν, χρυσάειν, pri-
 mum

mum abijciunt iota, ac deinde fit crasis, ποιέειν ποιέειν, βοάειν βοάειν, χρυσέειν χρυσέειν. quanquam in secunda coniugatione quidam subscribunt iota, βοάειν, ποιέειν: quidam non scribunt, βοάειν, ποιέειν.

Perfecti
passivi
formatio.

Præteritum perfectum passiuū fit ab actiuo, mutando κα in μαι: sed asciscitur σ, si penultima sit brevis, τετέλεκα, τετέλεσμαι. In tertia quoque plurali ac reliquis modis utimur periphrasi, ut in barytonis. Si autem penultima sit longa, η, vel ω, non assumitur σ: αποίκηκα, αποίκημαι: βεβόηκα, βεβόημαι: κερχύσωκα, κερχύσωμαι. Verum quia ται tertiæ personæ singularis est purum, αποίηται, βεβόηται, κερχύσεται, ideo locis aliquod interponitur σ, quemadmodum scriptum est in quinta coniugatione barytonorum.

Optati-
ua.

Optatiua præterea in huiusmodi præterito sunt sine periphrasi, per diphthongum impropriam η & ω, αποίημι, βεβόημι κερχύσωμι.

Subiun-
ctiua.

Sic & Subiunctiua legitimè formatur per ω circumflexum, αποιώμαι, βοβωώμαι, κερχυσώμαι.

In utroque autem modo circumflectitur secunda & tertia persona, αποίηο, αποίητο: εάν αποιώμαι, αποίη, αποίηται, & ita in cæteris coniugationibus.

D E V E R B I S I N M I.

Verborū
in μι de
ductio.

A Verbis sextæ coniugationis in έω, άω, έω, & άω, deducuntur quæ vocata sūt verba in μι, quòd in μι definant: δέω, τίθημι: εάω, ίσημι: δόω, δίδωμι, ζεύγνύω, ζεύγνυμι, ideoque desinentium in

μι

μι quatuor sunt coniugationes, pro numero vocalium ε, α, ο, υ, quæ sunt iudices ac figuratiuæ coniugationum.

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμόν, hoc est reduplicationem: Quarta non item.

Reduplicatio propria est, quando prima thematici reperitur consonans, & assumitur iota breue, δέω, δίδωμι: in vicem autem aspiratæ succedit illius tenuis, δέω: τίθημι (mutando θ in τ) non δίδημι.

Redupli-
catio im-
propria.

Reduplicatio impropria, vbi tantum præfigitur iota: ut si verbum incipiatur à vocali, έω, ίημι: aut à literis σ, εάω, ίσημι.

Redupli-
catio im-
propria.

Ultima verò & penultima syllaba, sic habet: Migrat enim ω purum in μι, vocales autem characteristicæ in proprias longas, ε & α in η, δέω, τίθημι, εάω, ίσημι: ο in ω, δόω, δίδωμι, cæterum υ, quum sit anceps, hinc longum censetur, ζεύγνύω, ζεύγνυμι.

Ultima
syllaba
formatio.

Quæcūque igitur in his verbis sortita sunt reduplicationem, tribus opus habent syllabis, reduplicatione, penultima longa, & syllaba μι.

Nec est reduplicatio, nisi in præsentis & Præterito imperfecto, per oēs modos & participia.

Redupli-
catio in
quibus
tempori-
bus.

Trium quoque temporum hinc solum habenda est ratio, præsentis, scilicet Imperfecti, & secundi Aoristi, Præsens peculiarem sibi vendicat inflexionem. At imperfectum & secundus Aoristus reguntur legibus Aoristi passivi barytono-

τιμα:

rum: excepta penultima, de qua postea. Perfectum, Plusquamperfectum, Aoristus primus, & Futurum, consueto more formantur ab ijs verbis siue circumflexis siue barytonis, vnde manant ipsa verba in μ : vt $\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$, Futurum $\delta\eta\sigma\omega$, à $\delta\acute{\iota}\omega$, vel $\delta\omega$: sic $\acute{\iota}\sigma\eta\mu\iota$. Aoristus primus $\acute{\epsilon}\sigma\eta\sigma\alpha$, à $\acute{\iota}\acute{\sigma}\omega$. item $\delta\acute{\iota}\delta\omega\mu\iota$, Perfectum $\delta\acute{\epsilon}\delta\omega\kappa\alpha$, Plusquamperfectum $\acute{\epsilon}\delta\acute{\epsilon}\delta\omega\kappa\epsilon\nu$, à $\delta\acute{\delta}\omega$.

Proinde hæc tempora, quòd sint ad Barytonorum canones exigenda, parum prosequemur in istis coniugationibus, nisi quid interuenerit quo deflectant à præscriptis legibus.

Medio præterito carent verba in μ , & item secundo futuro, perinde atque circumflexa.

Secundum Aoristum passiuum quidem ignorant, at medium ritè formant vt & actiuum.

PRIMA CONIUGATIO IN MI.

Prima coniugatio in μ
Ità verbis in $\acute{\epsilon}\omega$, per reduplicationem: $\delta\acute{\iota}\omega$, $\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$: Futurum in $\eta\sigma\omega$, $\delta\eta\sigma\omega$, vt in prima circumflexorum.

Verbi actiui Indicatiui.

Præfens, { Sing. $\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$, $\tau\acute{\iota}\theta\eta\varsigma$, $\tau\acute{\iota}\theta\eta\sigma\iota$.
Dual. $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\omicron\nu$, $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\omega$.
Plur. $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\epsilon\nu$, $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon$, $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\acute{\iota}\sigma\iota$. Ionicè $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\acute{\alpha}\sigma\iota$.

Imperf. { Sing. $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\theta\iota\omega$, $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\theta\eta\varsigma$, $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\theta\eta$.
Dual. $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\omicron\nu$, $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\acute{\iota}\tau\omega$.
Plur. $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\epsilon\nu$, $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon$, $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\alpha\nu$.

Perfectum, $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\alpha$, $\kappa\alpha\varsigma$, $\kappa\epsilon$, per diphthongum $\epsilon\iota$.
Plur-

Plusquamperfectum, $\acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\epsilon\nu$, $\kappa\alpha\varsigma$, $\kappa\epsilon$.

Aoristus primus, $\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\alpha$, $\kappa\alpha\varsigma$, $\kappa\epsilon$ per κ scribitur.

Aoristus secundus, { Sing. $\acute{\epsilon}\theta\omega$, $\acute{\epsilon}\theta\eta\varsigma$, $\acute{\epsilon}\theta\eta$.
Dual. $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\tau\omicron\nu$, $\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\tau\omega$.
Plur. $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\mu\epsilon\nu$, $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\tau\epsilon$, $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\sigma\alpha\nu$.

Futurum Primum, $\delta\eta\sigma\omega$, $\sigma\eta\varsigma$, $\sigma\eta\iota$, à $\delta\acute{\iota}\omega$.

Imperat. Præfens, { Sing. $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\iota$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\tau\omega$.
& Imperf. Dual. $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\omicron\nu$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\tau\omega\nu$.
Plural. $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\nu$.

Aoristus secundus, { Sing. $\delta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}$, $\delta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\tau\omega$.
Dual. $\delta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\tau\omicron\nu$, $\delta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\tau\omega\nu$.
Plur. $\delta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\tau\epsilon$, $\delta\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\nu$.

Optatiui præfens, { Sing. $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\iota\omega$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\iota\varsigma$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\iota\eta$.
& Imperfectum, Dual. $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\iota\tau\omicron\nu$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\iota\tau\omega$.
Plur. $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\iota\mu\epsilon\nu$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\iota\tau\epsilon$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\iota\sigma\alpha\nu$.

Aoristus secundus, { Sing. $\delta\acute{\epsilon}\iota\omega$, $\delta\acute{\epsilon}\iota\varsigma$, $\delta\acute{\epsilon}\iota\eta$.
Dual. $\delta\acute{\epsilon}\iota\tau\omicron\nu$, $\delta\acute{\epsilon}\iota\tau\omega$.
Plur. $\delta\acute{\epsilon}\iota\mu\epsilon\nu$, $\delta\acute{\epsilon}\iota\tau\epsilon$, $\delta\acute{\epsilon}\iota\sigma\alpha\nu$.

Subiunct. Præfens, { Sing. $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\omega}$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\eta}\varsigma$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\eta}$.
& Imperfect. $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\nu$. Dual. $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\eta}\tau\omicron\nu$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\eta}\tau\omega$.
Plur. $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\eta}\tau\epsilon$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\omega}\sigma\iota$.

Aor. secundus, $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\nu$. { Sing. $\delta\acute{\omega}$, $\delta\acute{\eta}\varsigma$, $\delta\acute{\eta}$.
Dual. $\delta\acute{\eta}\tau\omicron\nu$, $\delta\acute{\eta}\tau\omega$.
Plur. $\delta\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$, $\delta\acute{\eta}\tau\epsilon$, $\delta\acute{\omega}\sigma\iota$.

Infinitiu præf. & imper. $\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\alpha\iota$. Aor. secund. $\delta\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$.

Participij Præfens, { $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\omicron\varsigma$.
& Imperfectam, $\acute{\eta}\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\sigma\alpha$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\acute{\iota}\sigma\eta\varsigma$.
 $\tau\acute{\omicron}\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\nu$, $\tau\acute{\iota}\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\omicron\varsigma$.

Aori-

Aoristus secundus, ὁ δειξ, δέντος.
ἢ δίσα, δείσης.
τὸ δέν, δέντος.

Verbum Passivum.

F It ab actiuo, corripiendo penultimam, τιθη-
μι, τιθεμαι.

Indicatiui.

Præfens, τιθεμαι, τιθεσαι, τιθεται.
τιθέμεθον, τιθεσθον, τιθεσθον.
τιθέμεθα, τιθεσθε, ετιθενται.

Imperfectum, ἐπιθέμιλω, ἐπιθεσο, ἐπιθετο.
ἐπιθέμεθον, ἐπιθεσθον, ἐπιθεσθω.
ἐπιθέμεθα, ἐπιθεσθε, ἐπιθεντο.

Perfectum, τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.
τεθειμέθον, τεθεισθον, τεθεισθον.
τεθειμέθα, τεθεισθε, τέθεινται.

Per *n* penultima, perinde atque actiuum
τέθεικα.

Plusquamperfectum, ἐτεθειμιλω, ἐτεθεισο, &c.

Aoristus primus, ἐτέθειλω, ἐτέθεις, vt in barytonis.

Futurum primum, τεθήσομαι.

Paulo pòst futurum, τεθείσομαι.

Imperatiui.

Præfens & Imper. Sing. τιθεσο, τιθέσθω.
Dual. τιθεσθον, τιθεσθων.
Plur. τιθεσθε, τιθέσθεσσαν.

Opratiui.

Præfens & Imper. τιθείμιλω, τιθείσο, τιθείτο.
τιθείμέθον, τιθείσθον, τιθείσθω.
τιθείμέθω, τιθείσθε, τιθείντο.

τεθεί-

Perf. & plusquam. τεθείμιλω, τεθείσο, τεθείτο.
τεθείμέθον, τεθείσθον, τεθείσθω.
τεθείμέθω, τεθείσθε, τεθείντο.

Subiunctiui.

Præf. & Imper. εἰὼν τιθῶμαι, τιθῶ, τιθηῖται.
τιθῶμέθον, τιθηῖσθον, τιθηῖσθον.
τιθῶμέθα, τιθηῖσθε, τιθῶνται.

Perf. & plusq. εἰὼν τεθῶμαι, τεθῶ, τεθηῖται.
τεθῶμέθον, τεθηῖσθον, τεθηῖσθον.
τεθῶμέθα, τεθηῖσθε, τεθῶνται.

Infinitiui Præfens & Imperfectum, τιθεσθαι, ab
Indicatiuo τιθεσθε.

Participij præfens & Imperfect. ὁ τιθέμενον, ἡ τι-
θεμένη, τὸ τιθέμενον.

Verbi mediij.

Præfens & Imperf. eadem sunt cum passivis.
Perfectum & plusquamperfectum & secun-
dum Futurum desiderantur. Reliqua sunt tria
tempora: primus Aoristus, secundus Aoristus,
& Futurum primum.

Aoristus primus, ἐθηκάμιλω, sed parum vsitatus.

Futurum primum per omnes modos & parti-
cipia: θήσομαι, θήσοίμιλω, θήσεσθω, θήσοίμενος.

Secundus autem Aoristus inflectitur sic:

Indicatiuus, ἐθέμιλω, ἐθεσο, ἐθετο.
ἐθέμεθον, ἐθεσθον, ἐθέσθω.
ἐθέμεθα, ἐθεσθε, ἐθεντο.

Imperatiuus, Sing. θέσο, θέσθω.
Dual. θέσθον, θέσθων.
Plur. θέσθε, θέσθεσσαν.

Opra-

Optativus, { *ἴείμην, ἴείσθω, ἴείστω.*
ἴείμεθον, ἴείσθον, ἴείστω.
ἴείμεθα, ἴείσθε, ἴείντω.

Subiunctivus, *ἴεν* { *ἴωμαι, ἴῆ, ἴῆται.*
ἴωμεθον, ἴῆσθον, ἴῆστω.
ἴωμεθα, ἴῆσθε, ἴώνται.

Infinitivus, *ἴέειν.*

Participium, { *ὁ ἴόμενος.*
ἢ ἴμένη.
τὸ ἴέμενον.

Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent hec tempora, vt postea videbitur.

SECUNDA CONIUGATIO IN MI.

Secunda coniugatio in mi. **F**It à verbis in *είω*: *ἴεμαι, ἴεμαι*. Futurum in *ήσω*, *ήσω*: vt in secunda coniugatione circumflexorum.

Verbi actiui.

Indicat. præsens, { Sing. *ἴημι, ἴησθ, ἴησθι.*
 Dual. *ἴησον, ἴησον.*
 Plur. *ἴημεν, ἴητε, ἴησθε.*

Imperfectum, { Sing. *ἴημι, ἴησθ, ἴησθι.*
 Dual. *ἴησον, ἴησθον.*
 Plur. *ἴημεν, ἴητε, ἴησθε.*

Perfectum, *ἴεαμαι*, penultima per *α*.
 Plusquamperfectum, *ἴεαμην*.
 Aoristus primus, *ἴεσσα*.

Aoristus

Aoristus secundus, { Sing. *ἔστη ἔστη ἔστη.*
 Dual. *ἔστητον, ἔστητῶν.*
 Plur. *ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.*

Futurum primum, *στήσω*.

Imperatiui.

Præsens, & Imperf. { *ἴσθι ἴσθτω.*
ἴσθον, ἴσθτων.
ἴσθε, ἴσθσαν.

Aoristus secundus, { *στήθι, στήτω.*
στήτον, στήτων.
στήτε, στήσαν.

Optatiui.

Præsens, & Imperf. { *ἴσθω ἴσθης ἴσθῃ.*
ἴσθον ἴσθων.
ἴσθμεν, ἴσθτε, ἴσθσαν.

Aoristus secundus, { *σάθω, σάθης, σάθῃ.*
σάθον, σάθων.
σάθμεν, σάθτε, σάθσαν.

Subiunctiui.

Præsens & Imp. *ἴεν* { *ἴω ἴωσθ, ἴωσθι.*
ἴωσον, ἴωσον.
ἴωμεν, ἴωτε, ἴωσθε.

Aorist. secundus. *ἴεν* { *ἴω, ἴωσθ, ἴωσθι.*
ἴωσον, ἴωσον.
ἴωμεν, ἴωτε, ἴωσθε.

Infinitivi Præs. & Imp. *ἴεσθαι*. Aorist. secundus. *ἴησθαι*.

Participij.

Præsens, & imperf. { *ὁ ἴεσθς ἢ ἴεσθς.*
ἢ ἴεσθα, ἢ ἴεσθς.
τὸ ἴεσθν, ἢ ἴεσθς.

E

Aoristus secundus. { ὄσαρ, σάρτος.
ἢ σάρσα σάρσης.
τὸ σάρν, σάρτος.

Verbi passivi.

Indicat. praesens. { ἴσμαι, ἴσασαι, ἴσεται.
ἴσμεθον, ἴσασθον, ἴσασθων.
ἴσμεθα, ἴσασθε, ἴσανται.

Imperfectum, { ἴσάμην ἴσασο, ἴσατο.
ἴσάμεθον ἴσασθον, ἴσασθων.
ἴσάμεθα, ἴσασθε, ἴσαντο.

Perfectum ἴσασμαι, ἴσασσαι, ἴσασται. Plusquam. ἴσάμην, ἴσασσο, ἴσατο, more consueto. Aorist. primus, ἴσασθην. Fut. primum, σάσθησομαι, Paulo post futur. ἴσασσομαι.

Praesens, & Imperf. { Sing. ἴσασο, ἴσάσθω.
Dual ἴσασθον, ἴσάσθων.
Plur. ἴσασθε, ἴσάσθωσαν.

Optat. Praes. & Imp. { ἴσάμην ἴσάω, ἴσάωτο.
ἴσάμεθον, ἴσάσθον, ἴσάσθων.
ἴσάμεθα, ἴσάσθε, ἴσάντο.

Perf. & Plusquam. { ἴσάμην, ἴσάω ἴσάωτο.
ἴσάμεθον, ἴσάσθον, ἴσάσθων.
ἴσάμεθα, ἴσάσθε, ἴσάντο.

Subiunctivi.

Praesens, & Imp. εἰ δὲν { ἴσῶμαι, ἴσῶ, ἴσῶται.
ἴσῶμεθον, ἴσῶσθον, ἴσῶσθων.
ἴσῶμεθα, ἴσῶσθε, ἴσῶνται.

Perf. & Plusq. εἰ δὲν { ἴσῶμαι ἴσῶ, ἴσῶται.
ἴσῶμεθον, ἴσῶσθον, ἴσῶσθων.
ἴσῶμεθα, ἴσῶσθε, ἴσῶνται.

Infini-

Infinitivi praesens & imperfectum, ἴσασθαι, ab indicativo ἴσασθε.

Participij Praesens, & Imperfectum, ἴσάμενος,

Verbi medij.

Aoristus primus: ἴσασάμην, ἴσασσαι, ἴσασάμην, ἴσασσο. Mediū: ἴσασσάμενος, ἴσασσάμενος.

Futurum verò primum, ἴσασσομαι, ἴσασσάμην, ἴσασσάμενος, ἴσασσάμενος.

Aoristus secundus, { ἴσάμην, ἴσασσο ἴσατο.
ἴσάμεθον, ἴσασθον, ἴσάσθων.
ἴσάμεθα, ἴσασθε, ἴσαντο.

Sed in hoc verbo non est hoc tempus vsitatum.

TERTIA CONIVGATIO IN MI.

Fit à verbis in αω: δάω, δάδομι. Futurum in ὦσω, δάσω, perinde vt in tertia circumflexorum. Tertia coniugatio in μι.
Praeteritum δάδωκα.

Verbi actiui.

Indicativi Praesens, { δάδομι, δάδω, δάδωσι.
δάδοτον, δάδοτον.
δάδομεν, δάδοτε, δάδοσι, Ionicè, δάδοσσι.

Imperfectum, { ἐδάδων, ἐδάδω, ἐδάδω.
ἐδάδοτον, ἐδάδοτον.
ἐδάδομεν, ἐδάδοτε, ἐδάδοσαν.

Perfectum, δάδωκα. plusquamperfect. ἐδάδωκα.

Aoristus primus, ἐδάδοκα, per κ.

Aoristus secundus. { ἐδάδων, ἐδάδω, ἐδάδω.
ἐδάδοτον, ἐδάδοτον.
ἐδάδομεν, ἐδάδοτε, ἐδάδοσαν.

Futurum primum, δάσω.

Imperatiui.

Præfens, & Imperf. { Sing. δίδοθι, δίδότω.
Dual. δίδοτον, δίδότων.
Plur. δίδοτε, διδότωσαν.

Aoristus secundus, { δός, δότω.
δότον, δότων.
δότε, δότωσαν.

Optatiui.

Præfens & Imp. { δίδωιμι, δίδωις, δίδωι.
δίδωιτον, δίδωιτω.
δίδωιμεν, δίδωιτε, δίδωισαν.

Aoristus secundus. { δώμι, δώις, δώι.
δώιτον, δώιτω.
δώιμεν, δώιτε, δώισαν.

Subiunctiui.

Præf. & Imp. εἰν. { δίδῃ, δίδῃς, δίδῃ.
διδῃτον, διδῃτων.
διδῃμεν, διδῃτε, διδῃσι.

Aorist. secundus εἰν { δῃ, δῃς, δῃ.
δῃτον, δῃτων.
δῃμεν, δῃτε, δῃσι.

Infinitiui Præfens, & Imperfectum, δίδόναι.
Aoristus secundus, δόλαι.

Participij.

Præfens, & Imp. { ὁ δίδους, δίδοντας.
ἢ δίδῃσα, δίδῃσας.
τὸ δίδον, δίδοντας.

Aoristus secundus, { ὁ δός, δόντος.
ἢ δέσασα, δέσοντας.
τὸ δόν, δόντος.

Verbi

Verbi passiui.

Indicatiui præfens. { δίδομαι, δίδοσθε, δίδονται.
διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfectum, { ἐδίδόμην, ἐδίδετε, ἐδίδοντο.
ἐδιδόμεθον, ἐδιδοσθον, ἐδιδόσθη.
ἐδιδόμεθα, ἐδιδοσθε, ἐδιδόντο.

Perfectum, δέδομαι, Plusquamperfect. ἐδέδομαι.
Aoristus primus, ἐδόθην. Fut. primum, δέδοσομαι.
Paulo post futurum, δέδοσομαι.

Imperatiui.

Præfens, & Imperf. { Sing. δίδου, δίδου.
Dual. δίδου, δίδου.
Plur. δίδου, δίδου.

Perf. & plusquamp. { Sing. δέδοσθε, δέδοσθε.
Dual. δέδοσθον, δέδοσθον.
Plur. δέδοσθε, δέδοσθε.

Optatiui.

Præfens, & Imperf. { δίδωμι, δίδωις, δίδωι.
διδώμεθον, διδώσθον, διδώσθον.
διδώμεθα, διδώσθε, διδώσθον.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδομαι, δέδοσθε, δέδοσθον, vt præfens.

Subiunctiui.

Præfens, & Imp. εἰν { δίδῃμαι, δίδῃς, δίδῃται.
διδῃμεθον, διδῃσθον, διδῃσθον.
διδῃμεθα, διδῃσθε, διδῃσθον.

Perfectum & plusquam perfectum, εἰν δέδομαι, δέδοσθε, δέδοσθον, vt præfens.

Infinitiui præfens & Imperfectum, δίδοναι, ἀδιδόναι.

indicatiuo δ'ιδ'ομιε.

Participij Præsens & Imperfectum, δ'ιδ'οµενος, η δ'ιδ'οµενη, το δ'ιδ'οµενον.

Verbi medij.

Medij. Aoristus primus, εδ'ιδ'αµλυ, parum vsurpatus. Aoristus verò secundus sic inflectitur.

Indicativus. { εδ'ιδ'αµλυ, εδ'ιδ'ασο, εδ'ιδ'ασο.
εδ'ιδ'αµεθον, εδ'ιδ'ασον, εδ'ιδ'ασιλυ.
εδ'ιδ'αµεθα, εδ'ιδ'ασε, εδ'ιδ'αστο.

Imperativus. { δ'ιδ'ασο δ'ιδ'ασω.
δ'ιδ'ασον δ'ιδ'ασων.
δ'ιδ'ασε, δ'ιδ'ασεσων.

Futurum primum per omnes modos, & participia, δ'ιδ'ασοµα, δ'ιδ'ασοιµλυ, δ'ιδ'ασεσθι, δ'ιδ'ασοµενος.

Optativus. { δ'ιδ'οιµλυ δ'ιδ'οιτο δ'ιδ'οιτο.
δ'ιδ'οιµεθον, δ'ιδ'οισον, δ'ιδ'οισιλυ.
δ'ιδ'οιµεθα, δ'ιδ'οισε, δ'ιδ'οιστο.

Subiunctivus, εδ'ιδ'ω. { δ'ιδ'ωµα δ'ιδ'ω, δ'ιδ'ωτα.
δ'ιδ'ωµεθον, δ'ιδ'ωσον, δ'ιδ'ωσων.
δ'ιδ'ωµεθα, δ'ιδ'ωσε, δ'ιδ'ωντα.

Infinitivus, δ'ιδ'ωσθι.
Participium, δ'ιδ'οµενος, η δ'ιδ'οµενη, το δ'ιδ'οµενον.

QUARTA CONIUGATIO IN MI.

Quarta coniugatio verbo in mi. **F**Ità verbis εδ'ιδ'ω, ζευγνυσθι, ζευγνυσι.

Verbi activi.

Indicat. Præsens. { ζευγνυµι, ζευγνυς, ζευγνυσι.
ζευγνυτον, ζευγνυτον.
ζευγνυµεν, ζευγνυτε, ζευγνυσι.
Imper-

Imperfectum, { εζευγνυσθαι, εζευγνυσθε, εζευγνυσθω.
εζευγνυσθον, ετευγνυσθω.
εζευγνυσµεν, εζευγνυτε, εζευγνυσων.

Imperativi.

Præsens, & Imperf. { ζευγνυθι, ζευγνυτω.
ζευγνυτον, ζευγνυτων.
ζευγνυτε, ζευγνυτων.

Infinitivi Præsens, & Imperfectum, ζευγνυσθαι,

Partic. Præs. & Imp. { ο ζευγνυς, ζευγνυτος.
η ζευγνυσα, ζευγνυσθε.
το ζευγνυσ, ζευγνυστος.

Verbi passivi indicatiui.

Præsens, { ζευγνυµα, ζευγνυσαι, ζευγνυται.
ζευγνυµετον, ζευγνυσιν, ζευγνυσιν.
ζευγνυµεθα, ζευγνυσθε, ζευγνυσθαι.

Imperativi, { εζευγνυσθαι, εζευγνυσθε, εζευγνυσθω.
εζευγνυσθον, ετευγνυσθω, ετευγνυσθω.
εζευγνυσθαι, εζευγνυσθε, εζευγνυσθω.

Imperativi.

Præsens, & imperf. { ζευγνυσσο, ζευγνυσθω.
ζευγνυσθον, ζευγνυσθω.
ζευγνυσθε, ζευγνυσθων.

Infinitivi Præsens, & Imperfectum, ζευγνυσθαι: ab indicatiuo ζευγνυσθε.

Participij præsens, & Imperfectum. ζευγνυµενος, ζευγνυµενη, ζευγνυµενον.

ANNOTATIONES IN VERBA IN MI.

REduplicatio in ζευγνυσθω aspiratur. Nam asperum spiritum habet ante s. Quarta coniugatio reduplicationem ignorat.

Tota ante s aspiratur.

ζεύγνυμι, ἀμάρτυμι, ὀρέγνυμι, κираίνυμι, πετάννυμι, δῶμι, φῶμι. id quod in alijs quoque accidit, διζήμι, ὄνημι, φίλημι, ἴλημι, φημι, γνῶμι. & multis reliquis apud poetas.

Præsentis & imperfecti singularia actiua penultimā producent, η, ω, υ: τίθημι, ἔστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι: ἐτίθω, ἔσω, ἐδίδω. Dualia autem & Pluralia corripunt, τίθετον, τίθεμεν, ἴσατον, ἴσαμεν. Sic & passivum præsens & imperfectum in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμεθα, μιθέμεθα: ἐπιθέμην, &c.

Tertia pluralis indicatiui præsentis, τιθεῖσι, ἰσᾶσι, διδῶσι, ζεύγνυσι. Semper enim in præsenti & futuro omnium verborum similis est datiuo plurali Participij eiusdem temporis, vt τύπων, τύποντος, τοῖς τύποισι: sic τύπομεν, τύποισι: vt τιθείς, τιθέντος, τοῖς τιθείσι, sic τίθεμεν, τιθείσι: vt ἰσᾶς, ἰσάντος, τοῖς ἰσᾶσι, sic ἴσαμεν, ἰσᾶσι.

In quarta autem receptum est non ζεύγνυσι, sed ζεύγνύσι, à baritono ζεύγνυω.

Ionicè verò τιθείασι, διδόασι, ζεύγνύασι. Expungunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitem breuiant & interponunt α: τιθείσι τιθείασι, διδῶσι διδόασι, ζεύγνυσι, ζεύγνύασι. At ἰσᾶσι tantum, non ἰσάασι, ob cacophoniam.

Imperfectum singulare trium cōiugationum vix est in vsu, sed vtimur personis circūflexorū: à τιθέω τιθῶ, ἐτίθεν, ἐτίθει, ab ἰσάω, ἰσᾶ: ἴσαν, ἴσας, ἴσα: à διδώω διδῶ, ἐδίδεν, ἐδίδεις, ἐδίδεις. Idem iudicium de tertia plurali ἐτίθοω, ἴσαν, ἐδίδοω.

Perfe-

Perfectum τέθεικα, Boeotorum more, pro τέθηκα, à futuro θήσω. mutant enim Boeoti η. in ει. A perfectū ἔσακα, per, α, pro ἔσηκα, à futuro σήσω, ad differentiam ἔσηκα, prætèriti medij ab ἔσηκα: seruatque ε aspirationem præsentis ἔσημι.

Aoristi primi ἔθηκα & ἔδωκα, pro ἔθησα & ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt consonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω.

Aoristi secundi sunt à primo futuro, vertendo σω, in ν, & præposito augmento, θήσω, ἐθλω: σήσω, ἔσλω, δώσω, ἔδων. At quarta coniugatio nec futurum habet, nec secundum Aoristum, nisi in verbis dissyllabis, κλύμι, δῶμι. Futurum, κλύσω, δύσω. Aoristus ἔκλω, ἔδυν: idem cum Imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris, ἔσλω, ἔσητον, ἔσημεν: ἔγων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν.

Imperatiuus definit in θι, σῆθι, γνῶθι, per vocalem Indicatiui: quæ & in Infinitiuo manet, σῶμαι, γνῶμαι. Sed ἐθλω & ἔδων, in Duali & Plurali vocalem corripunt: ἐθετον, ἐθεμεν, ἔδοτον, ἔδομεν. Imperatiuorum prætèrea vltima est ε, θές, δός. Infinitiuorū autè penultima diphthongus, δέιναι, δέιναι.

Imperat. in θι, τίθετι, ἴσαθι, δίδοθι, ζεύγνυθι: à prima plurali μεν, verso in θι, ἴσαμεν, ἴσαθι: sed τίθετι per τι, non θι, de quo vide Aoristum passiuum barytonorū. Etiam hic magis recepti sunt Imperatiui secundæ personæ à contractis, τίθει, ἴσα, δίδε: à τιθῶ, ἰσῶ, διδῶ.

Opta-

Optatiui præfens, *τιθείλω, ἰσαίλω, διδοίλω*: & secundus Aoristus, *δέλω, σαίλω, δοίλω*. per diphthongum quæ continet figuratiuam coniugationis, *ει, αι, οι*, Subiunct. præfens, *τιθῶ, τιθῆς, τιθῆ*, ἰσῶ, ἰσῆς, ἰσῆ, διδῶ, διδῆς, διδῆ: Secunda & tertia persona singularis per diphthongum impropriam, ἦ primæ coniugationis, ῶ secundæ, ῶ tertiæ.

Secundus autem Aoristus, *δῶ, δῆς, δῆ*: *ῶ, ῆς, ῆ*: *δῶ, δῆς, δῆ*: per ἦ in duabus primis coniugationibus, & per ῶ in tertia.

Quarta coniugatio caret Optat. & Subiunct.

Infinitiu præfens *τιθῆναι, ἰσαίμι, διδοῖναι, ζευγυῖναι*, per figuratiuam coniugationis *αναι*.

Participium præteriti perfecti, *ἔσανκός, ἔσανκῆς, ἔσανκός*: & Ionicè *ἔσανός, ἔσανός*: siquidem Iones è præteritis subtrahunt *κ*, & penultimam corripiunt, *μέμικα, μέμα*, sic *ἔσανα, ἔσανα*, & participium *ἔσανός*: deinde per crasim *ἔσανός, ἔσανός, ἔσανός, ἔσανός*: τὸ *ἔσανός, ἔσανός*, a quo compositum *διεσανός* vtrumque verò, & masculinum, & neutrum habet accentum acutum, & per *ω* scribitur. Itidem dicendum in *γενός, μεμός, βεβός* à *γενός, μεμός, βεβός*, quorum themata sunt, *γῶς, μῶς, βῶς*: vnde *γένω, γένηκα, γέγονα*: *μῆσω, μέμικα, μέμα*: *βήσω, βέβηκα, βέβηκα*.

Passiui præfentis, secunda persona, *τιθῆσαι, ἰσαῖσαι*, & Atticè *τιθῆσαι*, vt barytonum *τυπῆσαι, τυπῆσαι*.

Imperfecti similiter secundæ personæ, *ἔτιθεο, ἔισασο, ἔδιδουο*, reijciunt *σ*, ac deinde crasim patiuntur, *ἔτιθεο, ἐνίθω, ἰσανόςσω, ἔδιδουόςδιδω*.

Perfectum

Perfectum passiuum verborum in *μι* corripit penultimam; actiuum *δέδωκα*: passiuum *δέδωμαι*: sic *ἔσανα, ἔσημαι*, *α* breui. qua lege à *τιθῆμι* diceretur *τέθειμαι*, ab actiuo *τέθηκα*: verum, vt in actiuo, ita in passiuo scribitur per *α* Boeoticum, *τέθηκα, τέθειμαι*.

Aoristus primus, *ἔτέθλω, ἔσαθλω, ἔδοθλω*, penultima breui, à tertia perfecti *δέδοται, ἔδοθλω*, sic à correpta penultima dicendum erat *ἔτέθλω*: sed prius *δ* vertitur in tenue *τ*, *ἔτέθλω*.

Imperatiuus *τίθεσο, ἰσασο, δίδουο*, & abiecto *σ* per crasim atticam dicitur, *τιθεο, τίθε: ἰσαο, ἰσω, δίδουο, δίδω*: vt in Imperfecto. Iones enim tollunt *σ*, deinde Attici contrahunt.

Optatiui præfens, *τιθείλω: τυθείω, τυθείτω: ἰσαίλω, ἰσαῖω, ἰσαῖτο, διδοίλω, διδοῖω, διδοῖτο*. Perfectum verò, *τιθείμω, τεθείω, τεθείτω: ἔσαιμω, ἔσαῖω, ἔσαῖτο: δεδοίμω, δεδοῖω, δεδοῖτο*. in vtroque autem penultima diphthongus continens figuratiuam coniugationis *ει, αι, οι*, vt in actiuo. Duæ personæ circumflectuntur in Optatiuo, si actiuum sit in vsu: alioqui accentus est acutus in antepenultima. *δωαίμω, δωαῖω, δωαῖτο, δωαῖμαι* enim receptum est non *δωῆμι*.

Subiunctiu præfens, *τιθῶμαι, τιθῆ, τιθῆται*, per ἦ *ἰσῶμαι, ἰσῆ, ἰσῆται*, per *ῶ*, *διδῶμαι, δίδῶ, δίδῶται*, per *ῶ*: quorum accentus circumflexus, at *ἔδωμαι* acuitur in antepenultima, quòd actiuum *δωῆμι* non sit vsitatū, vt modò dictū est in Optatiuo.

tiuo. Alij ε' αν, ισωμαι, ιση, ισηται: & actiuum ισω, ισης, ιση, dicitur etiam εαν δαωμαι, δυνη, δυνηται, per η.

Perfectum, τεωμαι, τεη, τεηται: εσωμαι, εση, εσηται: δεδωμαι, δεδω, δεδωται: prima persona in ωμαι: secunda & tertia per η, α, ω.

Media
in μι.

Medij verbi Aoristus secundus fit ab actiuo, mutata longa in breuem, & interiecta syllaba μη: εθλω, εθελω, εθων, εθόμω: sed ab εσλω, εσαμην non est in vfu.

Secunda persona, εθεσο, εδοσο: & Ionicè, εθεο, εδοο. Deinde per crasim Atticam, εθεο, εδοο. Itidem in Imperatiuo, θισε, θεο, δε: δόσο, δόο, δε.

Et quidem de verborum coniugationibus hæc præcipienda duximus: reliqua suo postea loco dicturi. Nunc interim absoluaamus cæteras orationis partes.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomi
na primi
tina.

Pronomina primæ personæ. Sing. εγω, εμῶ, εμοί, εμέ, & per aphæresim, μῶ, μοί, μέ. Dual. γῶ, γῶν. Plural. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secundæ personæ. Sing. σύ, σῶ, σί, σε. Dual. σφῶ, σφῶν. Plur. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, hîc υ, illic η.

Tertiæ personæ. Sing. ος, οῦ, αἰ, εἶ. Dual. σφε, σφιν, Plur. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. Hæc tria primitiua.

Pronomi
na postea
sua.

Possessiuæ octo, ἐμός, ἐμή, ἐμόν, meus, a, um: σός, σή, σόν, tuus, a, um: ὁός, ἡ, ἐν, suus, a, um: γαίτερος, noster duorum: σφαιότερος, vester duorum. At de pluribus, ἡμέτερος, noster: ὑμέτερος, vester: σφέτερος, suus.

Quorum

Quorum omnium masculina declinantur vt λόγος, neutra vt ξύλον, foeminina triū in η, vt τιμή: reliquorum quinque in ρα, inflectenda, vt ἡμέρας: ἰσώτερος, ἡ γαίτερα, & ita in alijs.

Demonstratiua duo, ἔτος, hic: ἐνεῖνος, ille.

Demon-

Masc. Singul. ἔτος, τέτε, τέτρω, τέτον, ὦ ἔτος. Dual.

Stratiua.

τέτω, τέτων, ὦ τέτω. Plur. ἔτοι, τέτοις, τέτοις, τέτεις, ὦ ἔτοι. Foemin. Sing. αὐτή, ταύτης, ταύτη, ταύτῃ, ὦ αὐτή.

Dual. ταῦτα, ταύτων, ὦ ταῦτα. Pl. αὐται, τέτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὐται. Neutr. Sing. ἔτο, τέτε, τέτρω, ἔτο, ὦ ἔτο.

Dual. τέτω, τέτων, ὦ τέτω. Plur. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκείνος. Foemin. ἐκεῖνη. Neutr. ἐκείνο, sine ν, declinandum vt ὁ λόγος, ἡ τιμή, τὸ ξύλον.

Attici demonstratiuis addunt iota acutum. ἔτοσί, τετέσι, τετσί, τετονί, ἐκείνοσί, ἐκεῖνοσί, &c.

Attica

pronomi.

demon-

stratiua.

In neutro autem singulari ἑταίροι: & sæpius τεταίροι. In plurali verò pro ταῦτο dicunt ταυτί.

Relatiuū vnū, αὐτός, ipse, oīum psonarū, αὐτός, ἰγώ: ipse ego: αὐτός σὺ, ipse tu, αὐτός ἐκεῖνος, ipse ille.

Mascul. αὐτός, Foemin. αὐτή. Neutr. αὐτό: vt ὁ λόγος: ἡ τιμή, τὸ ξύλον, Neutr. ὁ ὑπό, sine ν, vt τῆτο & ἐνεγο.

Cōposita tria, ἐμαυτῶ, meipfius: σεαυτῶ, tuiipfius: εαυτῶ, suiipfius. carent autem nominatiuo.

Primæ personæ masc. ἐμαυτῶ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτῶ. Fem. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῆς, ἐμαυτῆς. Neutr. ἐμαυτῶ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτῶ.

Secundæ personæ, σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτῶ: σεαυτῆς, σεαυτῆς, σεαυτῆς. Neutr. σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτῶ, & per crasim σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτῶ, &c.

Tertiæ

Tertiæ personæ, *ἐαυτῷ*, *ἐαυτῶ*, *ἐαυτῶν*: *ἐαυτῆς*, *ἐαυτῆ*, *ἐαυτῶ*: *ἐαυτῆς*, *ἐαυτῶ*, *ἐαυτῶν*. Quumque duo præcedentia tantum habeant singulare, hoc etiam declinantur pluraliter, & coniunctim & diuisim, *ἐαυτῶν* & *σφῶν αὐτῶν*, *ἐαυτοῖς* & *σφίσιν αὐτοῖς*: *ἐαυτῶν* & *σφῶν αὐτῶν*: sic *ἐαυτῶν* *ἐαυτῶν*, *ἐαυτῶν*, *ἐαυτῶν*, *ἐαυτῶν*, *ἐαυτῶν*. Et huius quidem plurale in omnes quoque quadrat personas, *ἐαυτῶν*, nostrum, vestrum, sui ipsorum: *ἐαυτῶν*, nos, vos, seipsos. Sic & interdum singulariter, *ἐαυτῶν*, tui ipsius, *ἐαυτῶν*, te ipsum.

Quum reperiuntur aspirata *αὐτῶν*, *αὐτῶν*, *αὐτῶν*. & similia, aphæresis est pro *ἐαυτῶν*, *ἐαυτῶν*, *ἐαυτῶν*.

Infinitum pronomen vocant *ὁ δέεινα*, quidam, & sic declinatur.

Mascul. *ὁ δέεινα*, *ῥ δέεινος*, *τῷ δέεινι*, *ῥ δέεινα*.

Fœmin. *ἡ δέεινα*, *ῥ δέεινος*, *τῇ δέεινι*, *τῶ δέεινα*.

Neutr. *τὸ δέεινα*, *ῥ δέεινος*, *τῷ δέεινι*, *τὸ δέεινα*.

Declinatur etiam, *ὁ δέεινα*, *ῥ δέεινατος*, *τῷ δέεινατι*: & *ὁ δέεινα*, *ῥ δέεινα*, & *ὁ δέεινι*, *ῥ δέεινις*, *τῷ δέεινι*, *ῥ δέεινα*, apud poetas.

DE ARTICVLIS.

Articulus duplex.		Præpositiuus, <i>ὁ</i> , <i>ἡ</i> , <i>τὸ</i> , quem antea declinauimus.
		Subiunctiuus, <i>ὅς</i> , <i>ἡ</i> , <i>ὅ</i> , valens relatiuum Qui, Quæ, Quod.

Mascul. S. *ὁ*, *ῥ*, *ὁ*, *ὁ*. D. *ὁ*, *οἶν*. P. *ὁ*, *ὁ*, *οἶς*, *ὁ*.

Fœmin. S. *ἡ*, *ἡ*, *ἡ*, *ἡ*. D. *ἡ*, *αἶν*. P. *ἡ*, *ἡ*, *αἶς*, *ἡ*.

Neutr. S. *ὁ*, *ὁ*, *ὁ*. D. *ὁ*, *οἶν*. P. *ὁ*, *ὁ*, *οἶς*, *ὁ*.

Datiuus *ὁ* aspiratur: Aduerbiū autē vocandi *ὁ* lenem habet spiritum, nec iota subscriptum.

Præpo-

Præpositiuui articuli pro interrogatiuis sumuntur, *τῷ* pro *τινι*, cui? & pro infinitis, *ἄτω* pro *εἴτινι*, sicui. Capiuntur & pro demonstratiuis pronominibus, *ῥ* pro *τοῦ τος*, hunc: *τῶ* pro *ταύτῳ*, hanc. Id quod crebrum est adiectis coniunctionibus *δε* & *γε*: *ὁδε*, *τόδε*, *ὄγε*, *ἡγε*, *τόγε* pro *ἐτος*, *αὐτη*, *τῆτο*. Itidem in reliquis casibus *τῷδε*, *τῷδε*, *τόδε*: pro *τούτων*, *τούτων*, *τούτων*. Attici pro *ὁδε* & *τόδε* dicunt *ὁδὲ* & *τοδὲ*.

Subiunctiuui articuli componuntur cum nomine infinito, *τις*, *τινος*. Masc. *ὅτις*, *ἐτινος*. *ὅτινι*, *ὄντινα*. Fœm. *ἡτις*, *ἡτινος*. Neut. *ὅτι*, *ἐτινος*, scribitur autem *ὅτι*, per distinctiunculam, vt differatà coniunctione *ὅτι*, quod. Auditur & *πέρ*, *ὄπερ*, *ἡπερ*, *ὄπερ*, Qui, Quæ, Quod.

Præpositiuui articuli officium est rem certam significare, *ἄποδος μοι τὸ βιβλίον*, redde mihi librum, nempe istum certum de quo inter nos constat. Quanquam Attici ornatus gratia nunc addant articulum, nunc rursus auferant. Habent præterea locum in diuisionibus, adiuncta cōiunctione *ῥ* & *ῥ*, vt *ὁ ῥ*, *ὁ ῥ*, hic quidem ille autem: *ῥ ῥ* & *ῥ*, hunc quidem, illum verò.

DE ADVERBIO, CONIUNCTIONE, & Præpositione.

Tres orationis partes, Aduerbiū, Coniunctionem, & præpositionem, breuiter perstringemus. Nam autorum lectione præstat

stat eas discere quã præceptionibus Grãmaticis

Aduerborum significationes sunt variæ.

Temporis, νῦν nunc: τότε, tunc.

Loci, ἐνταῦθα, hîc ἐκῶτεν, illinc, δεῦρο, huc.

Qualitatis, εὖ, benè. κακῶς, malè.

Quantitatis, ἄπαξ, semel, δὶς, bis: & cætera omnia quemadmodum apud Latinos.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à genitiuo plurali: σοφῶν, sapientum, σοφῶς, sapienter: καλῶν, καλῶς, pulchrè. Alia in δόν, exeunt, κυνῶν, caninè, βοτρῦδόν, racematim. Quædam in εἰ, ἑλλωισί, Græcè: Ρωμαῖσι, Romanè.

Cum aduerbijs numerantur quas vocamus Interiectiones, ἰαὺ, hei: ὀμι, hei mihi, βαβαί, παρæ.

Coniun-
ctiões.

Coniunctiões sunt copulatiuæ. καί, ἔ, τὲ, καὶ, Disiunctiuæ, ἢ, ἢτοι, Continuatiuæ, εἰ, εἴπερ. Sub-
continuatiuæ, ἐπειδὴ. ἐπειδὴπερ. Causales, ἵνα, ὅπως, γὰρ, ὅτι, διότι. Dubitatiuæ, ἄρα, μὲ, μή, & quæcunque præterea de significationibus coniunctiõnum dici solent.

Præposi-
tiões.

Præpositiones monosyllabæ sunt sex, ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ, vel ἐξ, πρὸς, πρὸς, σὺν, pro quo Attici ζῦν in compositis.

Dissyllabæ duodecim αἰῶ, κατὰ, δια, μετα, παρὰ, ἀντί, ὀπί, ἄνω, ἀμφί, ὑπο, ὑπὲρ.

Consonantem præcedit ἐκ, vocalem ἐξ: vt ἐκ γῆς, ἐξ αὐτῆ.

Hactenus de partibus orationis conscripsimus quæ Græcas literas auspicantibus omnino putamus

putamus necessaria, & circa quorum cognitionem frustra legedis autoribus operam impendant. Nunc quæ præterea dicenda sunt de nomi-
& verbo, carptim & breuiter annotabimus.

Annotationes in nomina Adiectiua.

Tertiarum declinationis, masculini os puri aut ris foemin. est a: non puri, u: neutrum semper on: ὁ ἀγίος, ἡ ἀγία, τὸ ἅγιον: ὁ ἀνὴρ, ἡ ἀνὴρα, τὸ ἀνδρῶν: ὁ καλός, ἡ καλή, τὸ καλόν. excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὄδη per u.

Attici os communiter accipiunt, maxime in compositis & deriuatis: ὁ καὶ ἢ φιλόσοφος, ἀμφίλος, τὸ φιλόσοφον, ἀμφίλον: ὁ καὶ ἢ κόσμιος, τὸ κόσμιον.

Quartæ declinationi commune os, neutrum on: ὁ καὶ ἢ εὐγέως, τὸ εὐγέων.

Quintæ commune, lu, τὸ εν: ὁ καὶ ἢ τέρλω, τὸ τέρην.

Commune on, Neutrum on: ὁ καὶ ἢ εὐδαίμων, τὸ εὐδαίμον. sic comparatiua, ὁ καὶ ἢ μείζων, τὸ μείζον.

Masculinum as, Foemininum aua, Neutrum au. ὁ μέλας, τὰ μέλας: ἡ μέλαινα, τὰ μέλαινα: τὸ μέλαινα τάλαια, τὰ τάλαια: ἡ παῖσα: τὸ παῖν, sic composita, ἀσπας, σύμπας.

Mascul. eis, ἡ εσσα, τὸ εν: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν.

Commune us, τὸ ει: ὁ καὶ ἢ ἀληθής, τὸ ἀληθές.

Commune is compositum, τὸ ι, ὁ καὶ ἢ εὐχαρίεις, εὐχάρητρις, τὸ εὐχαρι, φιλόπατρις.

Masc. us, ἡ εια, τὸυ: ὁ γλυκύς, ἡ γλυκεία, τὸ γλυκύν.

Commune us τὸυ: ὁ καὶ ἢ ἀδακρυς, τὸ ἀδακρυ.

Commune es, τὸ ου: ὁ καὶ ἢ πολυπέδ, τὸ πολυπέδο.

Paucatrum generum sub vna voce, ε, ἡ, τὸ, ἀρπαξ, μάκαρ. Fem. habent & substantiua, ὁ λέων, δράκων, θεράπων ἢ λέαινα, δράκωννα, θεράπωννα. ὁ βασιλευς,

ἑνάξ, ἢ βασιλέωσα, ἄνασσα, ὀφάλαγος, ἢ φάλαγγια: ὁ παραικίτης
ἢ παραικοίτης: ὁ δεσπότης, ἢ δεσπότης, & δεσποίνα.

NVMERALIA CARDINALIA.

Singulare masc. εἷς, ἕνος, ἐνί, ἕνα, vnus, vnus, vni,
vnum. Foem. μία, μιᾶς, μιᾶ, μίαν, Neutrū ἐν, ἐνός, ἐνί, ἕν.

Dualia, δύο, duo, & δύο Atticē: δύοῖν & δύοῖν pro
foeminino.

Pluralia communia, τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς: tres,
trium, tribus, tres. Neutra, τρία, τριῶν, τρισί, τρία,
tria, trium, tribus, tria. Sic οἱ αἰ τεσσαρες, τὰ τεσσαρα,
quatuor, ἢ τεσσαράρων, τοῖς ταῖς τοῖς τεσσαρσι, τοὺς, τὰς, τέσσα-
ρες, τὰ τεσσαρα.

A quatuor vsque ad centum sunt indeclina-
bilia: πέντε, quinque, ἕξ, ἑπτά, ὀκτώ, ἑνέα, δέκα. decē,
ἑνδεκα, δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαἕξ,
δεκαεπτά, δεκαοκτώ, δεκαεννέα, εἴκοσι, viginti, εικοσιεῖς,
εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πενήκοντα, ἑξή-
κοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἑννέκοντα, ἑκατόν, cen-
tum. Hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι,
τὰ δυακόσια, ducenti, τὰ, τὰ. τριακόσιοι, τεσσαράκοντιοι, πεν-
τακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ἑκτακόσιοι, ἑννεακόσιοι, χίλιοι,
mille. διαχίλιοι, τριαχίλιοι, τετρακίλιοι, πεντακίλιοι, ἑξα-
κίλιοι, ἑπτακίλιοι, ὀκτακίλιοι, ἑννεακίλιοι, μύριοι,
decies mille, δισμύριοι, τρισμύριοι, & ita in reliquis.

Ordinalia: πρῶτος, primus, δεύτερος, πρῆτος, τρίταρ-
τος, πέμπτος, ἕκτος, ἑβδόμος, ὄγδοος, ἑννατος, δέκατος, deci-
mus, ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοσὸς
vigefimus. εἰκοσὸς πρῶτος, εἰκοσὸς δεύτερος, &c. τριάκο-
σὸς, τεσσαρακοσὸς, πενηκὸς, ἑξηκὸς, ἑβδομηκὸς, ὀγδοη-
κοσὸς, ἑννηκὸς, ἑκατοσὸς, centefimus. Διακοσιοσὸς, τρι-

κοσιοσὸς,

κοσιοσὸς, &c. χίλιος, millesimus. δυοχιλιος, μύριοσος;
decies millesimus, δισμύριοσος, & sic deinceps.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in τερὸς, Superlatiuus in τᾶτος.
Quæ verò terminationes adiectiuorum
admittant comparationem, & qua ratione aut
litera tollatur aut vocalis permutetur, planū est
ex sequentibus exemplis, quæ singulis termina-
tionibus collocauimus loco præceptionum.

ος	{	ἔνδοξος,	ἐνδοξύτερος,	ἐνδοξίστατος.
		παῖος,	παῖότερος,	παῖότατος.
ων	{	σώφρων,	σωφρονέστερος,	σωφρονέστατος.
		μέλας,	μελάντερος,	μελάντατος.
εις	{	χαρίεις,	χαριέστερος,	χαριέστατος.
		εὐσεβής,	εὐσεβέστερος,	εὐσεβέστατος.
υς	{	εὐπλῆς,	εὐπλήστερος,	εὐπλήστατος.
		εὐρύς,	εὐρύτερος,	εὐρύτατος.

Ex os, præcedente longa vocali, vel natura
vel positione, fit ὀτερος & ὀτατος, per ομικρόν: vt ἐνδο-
ξος, παῖος: alioqui si præit breuis, per ὠτερος & ὠτα-
τος: vt σοφός. At κενός, κενότερος, κενότατος, γένος, γενότε-
ρος, γενότατος.

Irregulariter cōparantur, ἀγαθός. Comparat.
ἀμείνων, ἀρεῖων, βελτίων, κρείττων, λωίων. Superlatiuus,
ἀριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῦσις, & quandoque ἀγα-
θώτατος.

Κακός, Comparat. κακίον, χείρων, χειρείων. Superla-
tius, κακιστος, χειρίσις.

Καλός, καλλίον, καλλιστος αἰγιον, αἰγιιστος.
Ἰχθύος, ἰχθύων, ἰχθύιστος, ῥαδίος, ῥαδιών, ῥαδίιστος.

ἄλος, ἁλιώτερος, ἁλιώτατος: φίλος, φίλτερος, φίλτατος
per syncopen pro φιλώτερος, φιλώτατος.

Μέγας, μέγιστος, μέγιστος: πολὺς, πλείων, πλείους.

Hæc βαθύς, βαθύς, γλυκύς, ἠδύς, παχύς, ταχύς, ὠκύς,
habent ὑτερος & ὑτατος, vt εὐρύς: vel ἰών & ἰσος, βαθύων
βαθύς. cæterum ταχύς, facit etiam ἄλυσον.

Μικρός, μικρότερος, μικρότατος. vel compar. ἐλάττων,
ἠπώων, μείων superlativus ἐλάττωτος.

Comparatio & ex substantiivo, κεδρός, κεδρίων, κεδρίσος.

Etiam in verbis locum habet, βέλτω, βέλτερος,
βέλτιστος: φέρω, φέρτερος, φέρτιστος, φέριστος & φέρτατος.

In adverbis, ἀνώ, ἀνώτερος, ἀνώτατος: κάτω, κατώτε-
ρος, κατώτατος: μέλα, μάλλον, μέλιστα: πορρω: πορρωτέρως,
πορρωτάτος: πέρα, περιτέρω, περιτρίτατον, ἐγγύς, ἐγγύτερος,
ἐγγυτάτος: vel ἐγγύων, ἐγγυτός: ἐξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος.

In participijs, ἐρρωμένος, ἐρρωμένεστερος, ἐρρωμένε-
στατος.

In præpositionibus, ὑπέρ: ὑπέρτερος, ὑπέτατος: πρό,
πρότερος, προτατος: & eliso τ, factaque crasi, προτός,
προφτός.

VERBALIA

Proficiuntur à personis perfecti passivi
ablato angmento.

A prima persona fiunt finita in μα & μός: πέ-
πραγμα, τὸ πρῆγμα: ἐψάμμαι, ὁ ψάμμος.

A secunda is, λέλειπαι, ἠλέξισ, & ια, sed ferè cum
α, ευ, δυς: κέκρισαι, ἀκρισία: τίταξαι, εὐταξία, ἀππραξαι,
δυσπραξία.

A tertia, της, τος, τηρ, τήριον, τρον: πεποιήται, ὁ ποιη-
τής: ἠκίςται, ὁ ἀκίςτος: κηχάρκται, ὁ χαρακτήρ: πείσεται.

τὸ ποιήριον, δεῖ δακται, τὸ διδακτρον. Et ab hac perso-
na formantur illa in ἐον, quæ tanquam gerundia
sunt, γραπῆται: γραπῆσον, scribendum est. Quod si
tribus generibus variantur, veluti gerundia fue-
rint: γραπῆτος, ἢ γραπῆτα, τὸ γραπῆσον, scribendus, a, um.

Indeclinationes simplices.

Primæ declinationis nomina in ας, quædam
recepto more genitiuum faciunt in α, Θωμάς
Δωμάς, sic Ἀνίβας, Πυθαγόρας, Πατραλοίας, Ἀρχύτας, & item
alia consimiliter.

Vocatiuus nominum in της exit in α breue, το-
ξότης, ἰππηλάτης, γραφήτης: ὠτιξότα, ἰππηλάτα. γραφήτα,
sic gentilia, Σκυθίς, ἄσκυθα. & poetica in της, κνω-
πίς, ὠκνωῶπα. & composita ex verbis μετρέω, παλῶ,
τρέω: γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοσφίτης, ὠγεωμέτρα, &c.

Secundæ declinationis nomina, Ἀθλιῶν, Ναυσικά
& μνά feruant α in genitiuo & datiuo, Ἀθλιῶς,
ἄθλιῶν, & cætera, fiunt enim per crasim à desinen-
tibus in α Purum, Ἀθλιῶα, Ναυσικάα, μνάα.

Tertiæ declinationis neutra in ον abiiciunt ν,
more Attico: ἄλλο, τηλικῶτο, τοῖτο, φουέτο. Sic pro-
nomina, τῆτο, ἐκῆνο, αὐτό. Interdum hæc habent ν,
τοιῶτον, τοσοῦτον.

Quartæ declinationis nomina deducta ex ος,
tertiæ, mutant α penultimam longam in ε: νεός,
νεός: λαός, λαός.

Quinque accusatiuum faciunt etiam sine ν,
Ἀθας, Ἀθας, εἶος ἔαι: Κέωι, Κέω: Κῶς, Κῶ: λαγῶδ, λαγῶ.

Vnum quoq; in ας neutrum est, τὸ χεῖρας, ἢ χεῖρα,

Datius singularis declinationū simplicium semper est diphthongus impropria *α, η, vel φ.*

Quintę declinationis nomina, ὁ πατήρ ἢ πατήρ, ἡ μήτηρ ἢ μήτηρ, τῆς μητέρος, & μητρὸς, τῶν μητέρων tantum, ad differentiam nominum, ἢ πάτρα, ἢ μήτρα.

Composita quaedam polysyllaba in *ων*, faciūt vocatiuum per *ων*, accentu retracto in antepenultimam, ὁ Ἀπόλλων, ὡς Ἀπαλλον.

Monosyllaba circumflexa in *ης* genitiuum formant ablato *σ*, ὁ Δριῆς, ἢ Δρή, ὁ Τριῆς, ἢ Τρή. Sic Ποδῆς ποδῆ.

Idem faciunt diminutiua circumflexa in *υς*, ὁ Καμῦς, ἢ Καμῦ, τῶν Καμῦν, ἢ Καμῦν, ὁ Διονῦς, ὁ Κλαυῦς.

Nomen ὁ Γηῦς, ἢ Γηῦ, τῶν Γηῦν, ἢ Γηῦν.

In contractiones.

Primę declinationis contractorum accusatiuus *ει*, & per crasim *η*. sed quorum nominatiuus definit in *ης* purum, etiam contrahuntur in *α*. εὐφρῆς, εὐφρέα, εὐφρηῖ vel εὐφραῖ: ὑγιῆς, ὑγιέα, ὑγιῆ, vel ὑγιαῖ.

Contrahuntur etiam nomina in *ός* in omnibus casibus.

Sing. ἀπρόος νῆς, ἢ νόον, τῶν νόων, ἢ νόων, ὡς νόον.

Dual. τῶν νόων, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

Pl. οἱ καὶ ὡς νόοι νοῖ, ἢ νῖον νῖον. τοῖς νόοινοῖς, τῶν νόων.

Sic ῥόος, πλόος, & adiectiua ἀπλόος, διπλόος: quorum foemina & neutra similiter ubique contrahuntur. Foeminin. ἡ ἀπλόη, ἀπλή, τῆς ἀπλόης ἀπλής, ἢ ἀπλόης, ἀπλή, τῶν ἀπλόων ἀπλήν, & ita deinceps.

Neutr.

Neutr. τὸ ἀπλόον ἀπλόον, ἢ ἀπλόον ἀπλόον, &c. vt in masculino. τὰ ἀπλόα ἀπλόα.

Neutra verò in *ω* sic inflectuntur per crasim.

Sing. τὸ καὶ ὡς ὄσιον ὄσεν, ἢ ὄσειν, ὄσῃ, τῶν ὄσέων ὄσῶ.

D. τῶν ὄσέων ὄσῶ acuto accentu. τοῖν ὄσειν ὄσῶν. ὡ καὶ ὄσεια ὄσῶ. Genit. & datiuus vt in masculino.

Sic χρύσει, ἀργυρεῖ, χαλκῆς, a finitis in *εος*, χρύσειος, ἀργυρεος, χαλκεος: pro χρύσεω, ἀργυρεω, χαλκειω: irregulariter enim accentus locū suū non seruauit. Fem. χρύσει, ἀργυρεῖ, χαλκῆ. Neutr. χρύσειον, ἀργυρεῖον, χαλκειον.

Neutra in *υ*, τὸ ἄστυ, ἄστυς, τὸ πῶν, πῶνος, licet flexantur per *εος*, nusquam tamen contrahuntur.

Acuta in *υς*, ἢ *εος*, crasim patiuntur in datiuo singulari, in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo plurali: ὁ ἠδύς, ἢ ἠδέος, τῶν ἠδῶν ἠδέων: οἱ & ὡς ἠδέων ἠδέων, τῶν ἠδέων, ἠδέων.

Sed *υς*, *υος* contrahitur in nominat. accusat. & vocat. plur. ὁ βότρυς, ἢ βότρυος, οἱ & ὡς βότρυν βότρυν, τῶν βότρυν βότρυν, semper facta crasi in *υ*. sic νέκυς, σάχυς.

Imparisyllaba in *εος* similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralibus. ὁ βῶς, ἢ βούς, οἱ & ὡς βόων βόων, τῶν βόων βόων. Accus. quoque singularis reperitur ἢ βουῖ, vt νοῦν, ab ὁ νῆς, ἢ νῆ, ἢ νοῦ.

Comparatiua in *ων* contrahuntur in accusatiuo singulari communis generis, tribus casibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo. prius tamen eliditur *ν*, ac deinde fit crasis ex *ο* & sequente vocali. ὁ καὶ ἡ μείζων, τῶν καὶ τῆς μείζονος, ἢ καὶ τῶν μείζονα μείζονα μείζονα, οἱ καὶ ὡς μείζονες μείζονες μείζονες, τῶν καὶ τῶν μείζονα μείζονα μείζονα.

μείζων, (non μείζων, ut τὸ ὕψος βῆς, non βῆς, quod accusatiuus pluralis Quintæ declinationis semper contrahatur ut nominatiuus) τὰ & ὁ μείζων, μείζων, μείζω.

Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione per crasim factæ, ὁ πλακίς πλακίοντος, ex πλακίος πλακίοντος. Sic ὁ Σιμῆς, ἢ ὁ Σίμης, ἀμάβης. Et ἡ Τιμίης Τιμίοντος, ex Τιμίος Τιμίοντος. Et ἡ περιστερῆς περιστερῆτος, a κέαρ κέαρτος, εἴαρ εἴαρτος. Et πᾶς παιδός, ἀπᾶς παίδος.

HETEROCLITA.

Singulariter Mascul. sunt, δεσμός, ἐρεμὸς, ζυγός, κύκλος, λύχνος, μοσχός, νῆτος, σαβμὸς, πρᾶχλος. pluraliter neutra, δεσμῶ, & cætera. reperimus tamen etiam κύκλις, λύχνης.

Sic foemina, δίφρα, κέλευθα, τάρταρα. ἢ τάρταρος. Pluralia δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Hæc foemina ἡ γύναιξ, ὁ δός, πύλις, χεῖρ, in Nominatiuo & Accusatiuo dualis numeri sunt generis Masculini, τῶ γυναικί, ὁ δῶ, πόλει, χεῖρι.

Declinatione variant, ἀρής, κόρμης, μύκνης. ἢ ἀρῆ & ἀρήτος, &c. ὁ Ἄρης, ἢ Ἄρε, ἄρητος vel ἄρεος.

Propria nomina primæ declin. contract. habent interdum casus parissyllabicos, ὁ Ἀρισοφάνης εὖος, ἢ Ἀρισοφάνιω, & οἱ Ἀρισοφάνει, τοὺς Ἀρισοφάνεις. Sic composita ab ἔτος: ὁ ἐπιάετος εὖος, οἱ ἐπιάεται, τοὺς ἐπιάετας.

Quædam in ως, quartæ vel quintæ: ἦρος, Μίνας, ἢ φος, aut ἢ ω. sic γέλας, ἔρας, ἢ ωτος, vel ἢ ω.

Etiam ὁ νῆς, ἢ νῆ, vel ὁ νῆς, ἢ νῆος, ut βῆς, βῆος.

Composita à πῆς habent ὁδός, vel ἔ: δίπης, δί-

πῶδος

πῶδος, δίπης: sic πῆπης, πῆπῶς, οἱ δίπης, quod & οἱ δίπης, δίπης, οἱ δίπῶδος.

Sæpe nêpe à genitiuo imparissyllabico formatur nominatiuus qui declinatur parissyllabice, ὁ ἐπιάπῶς, ἢ ἐπιάπῶδος: unde ὁ ἐπιάπῶδης, ἐπιάπῶδης: ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, & ὁ μάρτυρῶς, μάρτυρῶς: ψίθυρ, ψίθυρος: ὁ ψίθυρος, ψίθυρος.

Et alioqui diuersus est nominatiuus. ὁ μάκαρ, μάκαρος, vel μάκαρς μακαρτος, vel μακάριος μακαρίης: & alia quoque, τὸ δάκρυ δάκρυος, & τὸ δάκρυον ἢ δακρύον.

Ὁ Μωσῆς, ἢ μωσῆ: vel ὁ Μωσεύς, ἢ Μωσείος: quod etiam per ὕ scribitur. Μωυσῆς, Μωυσεύς.

Τὸ γόνυ, ἢ γόνυος, & metathesi γουῶς: & τὸ γόνας γόνατος. τὸ δόρυ δόρυος, & δερὸς: & τὸ δόρας δόρατος: vel δῆρας δῆρατος. etiam δόρος δόρεος, & crasi δόρες.

Genitiuus quoque interdum varius est eiusdem nominatiui, ἡ χεῖρ, τῆς χερὸς, & poetice χερῶς: unde receptus datiuus pluralis ἢ χερσὶ, & genitiuus dualis τῶν χερῶν: λυγῆς λυγῶς, singultus, λυγῆς, λυγῶς, lynx.

Quandoque diuersa nomina eiusdem rei, sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab alio, ἡ γύναιξ inuistratum, pro quo ἡ γυνή τῆς γυναικός, τῆς γυναικί, τῶ γυναικί, ὁ γύναι sine ξ, ut quandoque ὁ ἄναξ ab ἄναξ, τὸ γάλα, ἢ γάλακτος, ab inuistrato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, νῆξ, & γάλαξ, genitiuum habent in κος, sed adest pleonasmus literæ τ, ἄνακτος, νηκτός, γάλακτος.

Ὁ Ζεὺς, ἢ Διός, τῶ Διῖ, ἢ Δία, ἢ Ζεῦ.

Τὸ ὕδωρ, ἢ ὕδατος, ab ὕδατος: etiam τὸ ὕδωρ ὕδωτος.

Ὁ πολὺς,

ὁ πολὺς, ἢ πολὺν, & neutrum τὸ πολὺ. reliquos omnes casus in quouis genere ac numero sumit ab inusitato nominatio πολλός ἢ πολλή, τῶ πολλῶ: ἢ πολλῆ, τῆς πολλῆς, τῆ πολλῆ: & sic deinceps.

ὁ μέγας, ἢ μέγαν, & neutrum τὸ μέγα. Cætera omnia, per tria genera & totidem numeros, accipiuntur ab inusitato nomine μέγας, τῷ μεγάλῳ, τῶ μεγάλῳ, ἢ μεγάλῃ, τῆς μεγάλης. & reliqua.

Neutra quædam in αρ genitium habent in κτος, ab inusitaris nominibus in ας: τὸ ἡπαρ, ἢ πατος, ἀδ ἡπασ: sic ἡμάρ, εἶδαρ, φρέαρ, σέαρ, δέλεαρ, ἔνεαρ.

Et hætenus de nomine: pergamus ad verba.

ANNO TATIONES I N V E R B A.

Cognata tempora sunt quorum eadem est figuratiua. Præsens & imperfectum, ἴπῳ, ἔτυπον. Perfectum & plusquamperfectum, τέτυπα, ἔτετύπον. Aoristus primus & Futurum primum ἔτυψα, τυψῶ. sic Aor. secundus, Futurum secundum, & præteritum medium, cognationem inter se habent, ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

Attici tertiis personis in ι, vel ε addunt literā v etiā ante consonāte, τυπῶσιν, vel ἔτυπεν τέτον.

Litera ρ propter syllabicum augmentum geminatur, ῥίπῳ, ἔρριπῶν: & ρ posterius aspiratur, prius lenem habet spiritum, nulla siquidem syllaba definit in aspiratam, sed si litera geminetur, prior est tenuis.

Quorum principiū γν aut χς, non repetūt primā consonantem: γνώ: ἔγνωκα: γρηγορέω: ἔγρηγόρηκα.

Hæc

Hæc verò repetunt, μνάομαι, μέμημαι, κτάομαι, κέκτημαι, πιάομαι, πέπιαμαι, πῖνῶ, πέπινα. nam apud poët as, κτ, μν, & π, communem faciunt syllabam.

In incremento temporali quatuor ε seruant: αἶον, αἶω, αἶον. ἀνέεσα, ἀνέεσον. ἀνδίζομαι, ἀνδίζομαι.

Vocalem ε plurima non in η mutant, sed augment addito ι: ἔχω, ἔπω, ἔλα, ἔλαω, ἔλκω, ἔλκω, ἔρπω, ἔρπυζω, ἔσκη, ἔπομαι, ἔρέω, ἔσειάω, ἔάω, ἔω, ἔρύω, ἔθω, ἔθιζω, ἔργαζομαι, ἔχω ἢ ἦχον ab ἦχον, & ita in reliquis.

ἔπω, ἔπον, εἶπέ, εἶπον, in omnibus modis seruat augmentum.

ἔσηκα, ἔσηκον. Plusquam perfectum medium, nam perfectum ἔσηκα, sine augmento: licet id verius sit actiuum ab ἴσημι, & ἔσηκα dictum per ε more Dorico.

ἔω ἔμαι præteritum passiuum.

ἔρέω, ἔρηκα, ἔρημαι, vnde εἰρήβην, & eliso ι εἰρήβην.

ἔθω, ἔθωα. Præteritum medium per pleonasmum ω. Diphthongum ευ in η Atticè: εὐχομαι, ηὐχόμεν, εὐδω, ἠυδον.

Diphthongum οι hæc non mutant, οἶδομαι, οἶω-

δω, οἶμα, οἶνώ, οἶνίζω, οἶσρώ, οἶωνίζομαι, οἶανοσκοπῶ, οἶανοπολέω, οἶακίζω, οἶακομείω, οἶακοςροφῶ, οἶαδαίνω, οἶκουράω.

Compositi augetur principium, si præpositio nihil addit ad significatum, ἔπω, ἐρίπω, dico, ὠρεπον, εὐδω, καθύδω, dormio, ἐκάθουδον.

Quædam Attici augent initio, quorum simplicia non sunt in vsu: ἀμρισθέντω, ἡ μρισθέντω: ἀντιβολῶ, ἡ τιβόλω.

Alia in medio, ἀπολεύω, ἀπέλειπον & ἀπήλειπον. ὄπη-

χειρά,

χειρῶ, ἐπαχειρῶν: ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμιάζω. Sic aliqua composita ex *δυσ* & *ευ*, *δυσμαρεςῶ*, *δυσπρέσεν*: *δυσπιστῶ*, *δυσπιστοῦν*, Sic *ευορκῶ*, *ευεργετῶ*, *ευαγγελίζομαι*. Sunt quæ utrinque augentur, *ἐνοχλῶ*, *λυώχλομαι*: *ἀνορθῶ*, *λυώρθομαι*, *ἀνίχομαι*, *λυείχομαι*.

Apud Atticos syllabicum augmentum vertitur in temporale, *ἐμελλον*, *ἡμελλον*, *ἐβλόμην*, *ἡβλόμην*: *ἐδωάμην*, *ἡδωάμην*. Sic *εἶδεν*, *ἡδεν*, Plusquam perfectum ab *εἶδα*, nam *ε* siue solum siue in diphthongo, mutant in *υ*.

Perfecto Attici penultimam *e* dissyllabi primæ & secundæ coniugationis vertunt in *ο*, *πέμπω*, *πέπεμθα*, communiter: *πέπομφα* Atticè, *βρέχω*, *βέβρεχα*, *έβροχα*.

Verbum *μένω* facit *μέμνηκα* tanquam à *μένω*.

Attici inchoatorum ab *ε*, *ο* & *α*, breui præterito communi præfigunt duas priores literas præteritis: *ερίζω*, *ἦρικα*, *ῥήρικα*, passiuum *ἐρήρισμαι*: *ἄλλω*, *ἄλλα*, *ἄλλωλα*, præteritum medium est. *ἀγείρω*, *ἡγερκα*, *ἀγήγερκα*, *ἀγήγερμαι*.

Corripitur autem præteriti Attici tertia syllaba si tertia syllabarum numerum excefferit, hoc modo: vertitur *η* in *ε*, *ω* in *ο*, *ει* & *ευ* abijciunt *ε*, *οι* & *ου* subiunctiuam. *ἀλήθω*, *ἡλήκα*, *ἀλήκεα*: *ἔρωτῶ*, *ἠρώτηκα*, *ἔρωτήκα*: *ἀλείφω*, *ἠλειφα*, *ἀλήλιφα*: *ἐλεύθω*, *ἠλευθα*, *ἐλήλυθα*: *ἔτοιμάζω*, *ἠτοίμακα*, *ἔτητύμακα*: *ἀκούω*, *ἠκουα*, *ἠκήκοα*. *Ἀτέρειδω*, *ἠρεικα*, *ἔρήρικα*, *ἔρήρισμαι*, *ἔρήριδα*: vt differat ab *ἔρήρικα* verbi *ερίζω*.

Verbum *ἔδω*, *ἦκα*, *ἔδικα*, & interiecta syllaba *δο*, *έδῶκα*, passiuum *ἐδῶμαι*. sic *ἀγω* assumit, *γῶ*,

ἦχῶ,

ἦχα, *ἀγίχα*, *ἀγίγοχα*: sed euphonia tollit *γ*, *ἀγίγοχα*. Incepris ab *ο* vel *α* præteritum articum præfigit *ε*: *όραω*, *ώρακα*, *έώρακα*, *οἶγα*, *άγα*, *έωγα*: vnde fit *ἀνώγα*.

ὄθω: *ὄσμαι*, *έωσμαι*: *ἀνέομαι*, *ἄνημαι*, *έάνηκα*. Idem fit in præterito imperfecto, *έώνων*, *έωνέμην*, & cōsimilibus.

Sic *ἔκω* medium præteritum facit *έοικα*, vnde *έοικα*. Accidit hoc & in Aoristis aliorum quoque verborum: *ἦκα*, *ἔκα*, vnde *ξωίκα*: *εἶπα*, *εἶπα*, *προσέειπα*: *έπάρην*, *έωπάρην*: sed huiusmodi magis poetarum sunt.

Cæterum *ε* augmentum Atticum, spiritum fortitur præteritis, *όράω*, *ώρακα*, *έώρακα*: *ἀνέομαι*, *ἄνημαι*, *έάνημαι*.

Attici præterea pro incremento *λε* & *με*, ponunt *ει* diphthongum, *λίβω*, *λέλιθα*, *έλιφα*: *μείρομαι*, *μείρομαι*, *έμαρμαι*.

Plusquam perfecti & prima & tertia singularis Atticè per *η* sine *ν*, *έτετύρη έγω*, *έτετύρη έκεινη*: vnde *έπεχλύη* plusquam perfectum medium à *χάινω*: & *ἦδη* pro *ἦδέν* ab *έδω*.

Tertiam pluralé *έτετύρησαν* Atticus effert per *έσαν*, elidédo subiunctiuā: *έτετύρησαν*, *ἦδσαν*, *ἄκηκόσαν*.

Est quandoque hoc tempus contentum incremento perfecti: *πθεμελίωτο*, plusquam perfectum passiuum à *θεμελιόμαι*.

Atticum plusquam perfectum temporaliter initio augetur: *έγήγερκα*, *ἡγήγερκα*: *όρώρυχα*, *ώρωρυχην*: *ἀκήκοα*, *ἡκήκοην*. Excipe *έλλυλύκην* & *έλληλύθην*.

ab

ab ἐλίλυκα & ἐλίλυθα, ab ἐλεύθω. Ατ ἔολπα, ἐάλπειν: ἔοργα ἐώργειν: εὐοικα ἐώικειν, augentur secunda syllaba, pro ἠόπειν ἠόργειν, ἠόικειν.

Aoristus primus consonantem seruat Futuri, præter quinq; ἔπω ἔπα, ἐνίγκω ἐνίγκα, τίθημι ἐθηκα, δίδωμι ἔδωκα, ἴημι ἴηκα, duo primi etiam in reliquis modis vsurpantur, tres vltimi minimè.

Quatuor scribuntur purè, χέω, ἔχεα, vel ἔχρνα: κείω vel κείω κείκα: σεύω ἔσεινα, ἀλεύω, ἠλεύω, sublata futuri consonante.

Aoristus secundus dissyllabus in multis non corripit penultimam, quòd in eandem cadat augmentum, ἄδω ἠέδον: ἔλκω ἐέλκον: ἔλω εἴλον: ἔπω εἴπον: ἔχω, εἴχον, ἠκω ἠέκον, ἄγω ἠέγον. (& Atticè ἠέγαγον interposito γα) εἴδω εἴδον (nam ἴδον poeticum est) ἐλεύθω ἠέλθον: sed syncope ab ἠέλθον.

Etiam trissyllabus penultima longa, εἰνίγκω ἠνεγκον, ἀέφρω, ἔπαρθον, δέρκω, ἔδαρκον, & metathesi poetica ἔπαρθον, ἔδαρκον. πλῆσσω ἔπληγον, ad corpus pertinet, ἔπλαγον ad animam.

In sextæ coniugationis circumflexis nihil ob penultimam mutabitur: χέω ἔχον: εὐρέω εὐρον: βλασέω ἐβλασον: δουπέω ἔδουπον: ὀλιθέω ὀλισθεν.

Tria, λέγω, φλέγω, βλέπω, non mutant e in αι: ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον. Ατ τέμνω ἔταμον & ἔτεμον.

Tertia pluralis par primæ singulari, ἔτυπον: sed Bœoti in imperfecto & vtroq; Aoristo hanc personā faciūt syllabis parè primæ plurali, ἐτύπομεν, ἐτύποσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν, ἐτύπομεν, ἐτύποσαν. vnde sunt illa, εἴδον, εἰμάσαν, ἠέλθον, ab εἴδον, ἔμαθοι, ἠέλθον.

Futura

Futura tria sunt quæ spiritum præsentis non seruant, πρέσσω, πρέψω, πρέχω, πρέξω, ἔχω, ἔξω ad differentiam aduerbij ἔξω.

Quartæ coniugationis polysyllabum futuru in ἴσω circumflectunt Attici tollendo σ, νομίξω, νομίξω, νομίξω. & medium βαδίξομαι, βαδίξομαι, βαδίξομαι, ἀγωνίξομαι, ἀγωνίξομαι, ἀγωνίξομαι.

Barytona quædam habent futurum à circumflexis inuisitatis, θέλω, ὀφείλω, μέλω, αὖξω, ἔψω, ἀλέξω, in ἴσω, θελήσω, ὀφειλήσω. ab obsoletis θελέω, θελώ, &c. Sic etiam βέλομαι βελήσομαι, tanquam à βελέομαι, βελέομαι. Atticorum enim est è circumflexis facere barytona.

Sic κλέω, ρέω, χέω, ἀνέω, in εὐσω, πλεύτω, &c. itidem κλαίω κλαύσω, κείω vel κείω κεύσω.

Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt similè genitiuo plurali participiorū eiusdè temporis, τυπόντων, τυψάντων, pro τυπέντων, τυψάτων.

Secundus Aoristus vltimā grauat, τύπει: sed acuntur tres, ἐλθέ εὐρέ: εἴπει. sic Atticè, λαβέ, ἰδέ, quum communiter dicant λαβέ, ἰδέ.

Opratiuo Aeolico non vtuntur Attici, nisi in secunda & tertia singulari, τύψεις, τύψει, & tertia plurali τύψισαν.

Subiunctiui secunda & tertia personā singularis tam barytonorum quàm circumflexorum verborum in μι, continet diphthongum impropriam: εὐάν τύψης, τύψη, ποιήσ, ποιήσ, τίθησ, τίθησ.

Passiui secunda persona præsentis & futuri ἴνη, τύπη, τυφήση, τυψύση, τετύφη. Perfecti autem in

σμι,

σαι, ποιήσαι, & presentium à verbis in μι τίθεμαι, τίθεις. Quem morem & in Barytonis quibusdam cernimus, φάγομαι, φάγεσαι, pro φάγη: & in circumflexis, καυχέομαι ὦμαι, καυχέσασαι χᾶσαι, pro καυχῆ καυχᾶ. Et contra quaedam à verbis in μι definunt in η, more barytonorum, κάθημαι, κάθη, ἐπιστάμαι ἐπίση, δυνάμαι δύνη, pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. Sic perfectum μέμηκαμαι, μέμνη, pro μέμησα.

Quatuor Attici finiunt in ει, βέλομαι, βέλει: οἴομαι οἴει: ἴσομαι ἴσει: ἔομαι ἔει, & facta crasi εἶ.

Perfectum passivum à verbis in νω per σμαι faciunt Attici, μιάνω, μεμίασμαι, μολύνω, μεμόλυσμαι.

Verbum μένω μεμένημαι, vt μεμένηκα, velut à μένω.

Diffyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant ε in ο, hic repetunt ε: λέγω λέλοχα λέλογμαι, κλέπτω κέκλοχα κέκλωμαι: invenitur & κέκλαμμαι. Quæ habent re cum aliqua consonante, vertunt ε in α: ερέφω ἔερεφα ἔεγραμμαι: sed βρέχω βέερεχα βέεερεγμα.

Aoristi primi passivi ἐρώδην & ἐμνήδην assumpserunt σ, quum non sit in præterito: ἐρώται, μέμνηται. Contrà ἐσώδην perdit σ. nam præteritum ἐέσφασαι à σόζω.

Cæterum ἐγνώδην regulariter fit à Barytono γνώω, μι γνώσω, σ, ἐγνοκα ἐγνωσμαι, vnde ἐγνώδην.

Etiam ἐδυνάδην, & Atticè ἠδύναδην à δυνάμει ζο: sed ἐδυνήδην, & Atticè ἠδυνήδην, à δυνάω, μεδυνήσω.

Penultima huius temporis eadem cum Perfecto: at εὔρεθην & ἐπνήθην per systolen ab εὔρημαι

ρημαι & ἐλῶμαι. Sic composita ab αἰρέω, αἶρα, καθήρεθην, ἀσπρήθην, & simplex ἠρέθην: à præteritis ἠρημαι, καθήρημαι, ἀσπρήρημαι.

Sic ἐρρέθην ab ἐρήρημαι quod & ἐρήθην: vnde ρηθείς.

Illa quæ verterant in præterito ε in α, hic rursus per ε scribuntur: ερέφω, ἔεγραμμαι, ἔερέφθην.

Optativorum primæ pluralis in ἤμεν patitur syncopen in omnibus verbis τυφθήμεν τυφθῆμεν: vnde formatur tertia τυφθῆεν: consimiliter à verbis in μι, τιθήμεν, τιθέμεν, τιθέεν, sic εἶεν pro εἶησαν, ab εἶημεν.

Subiunctivi secūda persona singularis diphthongus est impropria, τύπη, ποιῆ, τιθῆ, similis tertiæ actiuorum.

Medium præteritum à βλάπτω, καλύπτω, κρύπτω, definit in βα, βέβλαβα, & cætera, ab antiquis in βω finitis βλάω, &c.

Sic à βιάπτω, δάπτω, σκάπτω, præteritum in φα, βέεβαφα, ab inusitatis βάφα, τάφα, σκάφα. Sic Aoristus secundus, & futurum secundum, ἔελαβον, βλαβά: ἔελαρον, βαφῶ.

Verbum μένω facit μέμονα, à μένω. fit enim μέμνη per pleonasmum à μένω. Et solent huiusmodi vertere ε in ι: αἶτω, αἶπιω, τέκω, τίκτω, ῥέπω, ῥίπιω, ἔσω, ἔσωα.

Duo illa τέτελα & μέμελα, vnde μέμηλα, sunt à τελέω τελεῶ. μελέω μελεῶ, quæ Atticè grauantur, τέλω, μέλω.

Illa δέδηκα & κέκηκα, à δάω & κείω, vt φείνω, πέφηναι.

Futura secunda media sunt ἔδομαι, πέμομαι, φά-

γαμαι, præter morem. circumflexi enim deberent, **VI τυπαίμαι.**

Contractiones verborum supra commemo-
rauimus: verum & aliter quoque fit contractio,
αποδιδάσκεισ παραδιδάσκεισ, αποδειξεισ αποδειξεισ, αποδίπνονσ παραδίπνονσ,
αποεργονσ αποεργονσ. Sic & το αγαθον ταγαθον, και εγω καιω,
το εναντιον, τουναντιον, το ονομα τουνομα, το ιματιον διοιμα-
τιον: cuiusmodi crasis apostrophii nota signari
solet.

Perfecti passivi penultima brevis, non sem-
per asciscit σ, δειω, δειδεικα, δειδεκαίμαι, vnde εδειθλων: δραωσ,
δεδρακα, δεδραμαι, vnde δραμαι: ερωσ ηρωκα ηρωμαι, vnde
ερωτηρ. Tamen εδραμοσ tanquam α δεδραμαι.

A N O M A L A I N M I

Plurima sunt ab *ειμι*, quod vario spiritu va-
ria significat.

Verbum substantiuum *ειμι* fit ab *εω*, pro *ειπερ-
χω*, hoc est sum: reduplicationem non habet:
penultima non ex *ε*, ne idem sit cum *ημι*, dico:
sed additur iota, vt penultima sit longa, & acui-
tur vltima; quum dicendum foret. *ειμι*. Nam
diffyllaba penultimam circumflexunt, *ονωμι*, *δω-
μι*, *καωμι*.

Indicatiui præfens sing. *ειμι*, *εις*, *εστι*. Dual. *εσον*,
εσον. Plur. *εσομεν*, *εσο*, *εσι*.

Imperfectum singul. *ωμι*, *ημι*, *ωδ*. Dual. *ητον*, *ητιω*.
Plur. *ημεν*, *ητε*, *ησαν*.

Personis in σ Aeoles addūt *δα*, *ηδα*, *εθηδα*, *ειπηδα*.
Plusquamperfectum medium, *ημιλω*, *ησαν*, *ητο*, &c.

Futu-

Futurum med. *εσομαι*, (*νετυλομαι*) *εση*, *εσται*, &
syncope *εσει*.

Imperatiui præfens, sing. *εδι*, vel *εσο*, *εσω*. Dual.
εσον, *εσον*. Plur. *εσε* *εσοσαν*.

Inuenitur etiam *ητω* pro *εσω*, à barytono *εω*, *εε*,
ητω: & crasi duorum *εε* in *η*, dicitur *ητω*.

Opratiui præfens, sing. *ειλω*, *ειησ*, *ειη*. Dual. *ειητον*,
ειητιω. Plur. *ειημεν*, *ειητε*, *ειησαν*, & *ειησ*, de qua syncope
suprà dictum est.

Futurum, *εσομιλω*, *εσοιο*, *εσοιτο*, vt *τυφ*, *ιμιλω*.

Subiunctiuui præfens, singul. *εαν*, *ηε*, *η*. Dual.
ητον, *ητον*. Plur. *εμην*, *ητε*, *εσι*.

Infinitiuui præfens *ειη*. Fusurum *εσεδ*.

Participij præf. *εων*, *ωντος*: *ηεσα*, *εσης*: *τοδον*, *δοντος*.

Futurum, *εεσομενος*, *ηεσομενη*, *παεσομενον*.
ειμι το *αφουομαι*, fit ab *εω*, *εω*, deinde.

*De ειμι
quod est
εω.*

ειμι, hoc est, *εω*, vel *ιβω*. *πα* fut. *εσω* nõ est *ιψυ*.

Indicatiui præfens sing. *ειμι*, *εις*, vel *ει* (vnde *απει*)
εσι, Dual. *ιτον*, *ιτον*. Plur. *ιμεν*, *ιτε*, *ισι*, & Ionicè *ιμαι*,
ποσ, *ισασι*, *εισισασι*.

Imp. sing. *ειν*, *εις*, *ει*. D. *ιτων*, *ιτιω*. Pl. *ιμεν*, *ιτε*, *ισαν*.

Perfectum inusitatum *εκα*, vnde plusquam-
perfectum *εκεν*, & Atticè *ηκεν*.

A perf. med. *εκα*, fit *ηα*. & solutione *ηια*, *ηιας*, *ηιε*.

Plusquamperfectum, *ηειν*, tertia plurali *ηεισαν*
ηεσαν, *αηεισαν*, *δζεισαν*.

Ab Aoristo primo *εισα*, fit *εισαν*, & inde *ηισαν*, &
ηισαν.

Aoristus secūdus, *ιον*, *ιες*, *ις*, ab *ιεω*. Participium
ιων. Alij tria dicunt. præfentia acuta, *ιων*, *κιων*, &c.

ἔω, pro ὄν, ab ἐμὶ sum.

Imperatiuus fing. ἴθι, ἴτω. Dual. ἴτον, ἴτων. Plur. ἴτε, ἴτασαν pro ἴθι. dicitur etiam εἰ ab ἔω. Imper. ἔε, crafī εἰ, ἔξει, δίη.

Infinitiuus ἴναι, etiam ἴθῆ, vnde ἀπείναι, σαρφείναι, per metathesin ab ἴναι recepto infinitiuo, vnde ἀπείναι, μεταίεναι, σαρφείναι, ab ἴναι, quod fit ab ἔω.

ἴημι, τὸ σέμνω, hoc est, mitto, fit ab ἔω, per reduplicationem impropiam, coniugandum vt ἴθῆμι. Futurum ἴσω.

Actiuū indicatiuū præsens. Singul. ἴημι, ἴης, ἴησι. Dual. ἴετον, ἴετον. plural. ἴεμεν, ἴετε, ἴησι. Ionice ἴεασι, ἴασι, ἐνἰασι, &c.

Imperfectū ἴλω, vt ἴθλω. Perfectum εἴκα, Bœtorum more pro ἠκα, à futuro ἠσω, vnde εἰκὸς ἀφαικὸς, ἀφαικέναι.

Aoristus primus ἠκα, ἠκας, ἠκε, pro ἠσα, futuri consonantem non seruat. sic ἀφῆκα, παρήκα, & ἀνηκάμην Aoristus medius.

Aoristus secundus fing. ἴω, ἴης, ἴη. Dual. ἴετον, ἴετω, Plural. ἴεμεν, ἴετε, ἴεσαν, vnde πρόεσαν, mutat penultimam, vt ἴθλω & ἴδαν.

Imperatiuū præsens, ἴεθι, ἴέτω, & cetera, Aorist. secundus ἴτω, vt ἴδης, vnde composita πρόεε: ἀφες, καθές.

Optatiuū præsens, ἴην. Subiunctiuū, εἰ ἴθῃ. Infinitiuū, ἴέναι, participij, ἴείς: omnia vt ἴθῆμι.

Aoristi secundi optat. εἴλω. Subiunctiuū, εἰ ἴθῃ, & interdum ἔω, ἔης, ἔη: deinde εἴω, εἴης, εἴη. vnde ἴσπρω. Infinitiuū, εἴναι, penultima diphthongo, vt

ἴέναι,

ἴέναι, vnde composita ἀνείναι, καθείναι.

Participium εἰς, ἔντος, ἀφείς, καθείς, &c.

Passiuū Præsens, ἴεμαι. Imperfectum ἴέμην: omnia vt ἴθεμαι. Perfectum εἴμαι, per εἰ, vt ἴθεμαι. Tertia pluralis, εἴνται, ἀφείνται, ἀνείνται, pro quibus Attici ἀφείωνται, ἀνείωνται, vt ἀφείκα pro ἀφείκα, tollendo subiunctiuam & interponendo ω. Aoristus primus ἔθλω, à tertia perfecti εἴται, corripiendo penultimam, vt ἐτέθλω: dicimus tamen & εἴθλω, ἀφείθλω, quod & ἀφείθλω.

Medius Aoristus primus ἠκάμην, ἀνηκάμην, προσηκάμην, &c.

Aorist. sec. indicatiuus ἔμην ἔσο, (& ἔο & εἰ) ἔτο.

Imperatiuus ἔσο & ἔο & οὐ: vnde κάθη, πρόσε, πρόσο.

Optatiuus εἴμην, εἴο, εἴτο. Subiunct. εἰ ἄν ὄμαι.

Infinitiuus ἔδης Participium ἔμενος.

ἴημι τὸ ἐπιθυμῶ, concupisco, vsitatum est in passiuo præsenti, ἴεμαι, ἴεσαι, vt ἴθῆμαι: & imperfecto ἴέμην, à quo compositum ἐφίεμαι & ἐφιέμην.

De ἴημι
quod est
concupisco

ἠίμαι & καθήμαι, fideo, fiunt ab ἔω, ἔημι ἔεμαι, crafī ἠίμαι, ἠίσαι, ἠίτε. Dual. ἠίμεθον, ἠίδων, ἠίδον. Plur. ἠίμεθα, ἠίδε, ἠίδται. Sic καθήμαι, καθήσαι, &c. Imperf.

De ἠίμαι
quod est
fideo.

ἠίμην, ἠίσο, ἠίτο, ἐκαθήμην, ἐκαθήσο, ἐκαθήητο. Imperatiuus, ἠίσο, ἠίδω: καθήσο, καθήδω. Etiam κάθη fideo, à καθήσο, Ionice κάθηο, & systole κάθεο, crafī κάθη.

Κέμαι, iaceo, à κέω, κέω, κέημι, κέεμαι, & crafī κέμαι, κέσαι, κέται. Imperfectum ἐκέμην, ἐκεισω, ἐκετο. Futurum medium, κέσομαι, κέση, κέσεται.

De κέμαι
quod
est iaceo.

De ἴσημι,
quod
est cognosco.

Composita sunt, ἀνέκειμαι, ὄπῃ κειμαι, διακειμαι, ἴσημι, cognosco ab, ἴσάω, ἴσημι, ἴσης, ἴησι. Tertia,

ἴσο.

pluralis ἴσασι, accentu in ante penulti. vt partic. ἴσας, ἴσαντος, τοῖς ἴσασι, πῶ ἴσας, ἴσαντος, ἴσασι, πῶ enim seruat legē verborū in μι, quæ exigit ἴσας acuti.

Imperfectum, ἴστω, ἴσῃς, ἴσῃ. Tertia pluralis ἴσασαν, syncope ἴσαν.

Imperatiuus singularis ἴσθη, ἴσθηθω. Dual. ἴσανσον, ἴσάτων. Plur. ἴσατε, ἴσατάσαν. Syncope ἴσθη, ἴσῃ. ἴσῃον, ἴσῃων, ἴσῃε, ἴσῃσαν vel ἴσῃων. Sic in præsentī ἴσασμεν, ἴσασθαι: ἴσατε, ἴσῃ.

Passiuū ἴσασμαι, vnde ἴσασμαι, compositū ἐπίσασμαι, ἐπίσασσῃ, ἐπίσασθαι. Imperfectū ἐπίσάμην, ἐπίσασσο, (Ionicè ἐπίσασ, crasi ἐπίσῃ) ἐπίσασσο, Futurum ἐπισήσομαι. (φημι) dico à φάω. Sing. φημι, φῆς, (per η diphthongum) φησί. Dual. φητον, φητόν. Plur. φασμέν, φαστέ, φασί. Acuta vltima, licet participium sit φάς, φάντος, τοῖς φάσι per ᾠ circumflexum.

Imperfectum ἔφλω, vt ἔφλω. Aoristus primus ἔφῃσα, ex fut. φήσω. Aoristus secund. ἔφλω in sing. similis est imperfecto. quod fit quoties non est reduplicatio πλῆμι ἔτλω, γνῶμι ἔγνων. In duali autem, ἔφῃτον, ἐφῃτλω, & plurali, ἔφῃμεν, ἔφῃτε, ἔφῃσαν, seruat longā penultima, quam imperfectum corripit, ἔφῃτον, ἐφῃτλω: ἔφῃμεν, ἔφῃτε, ἔφῃσαν.

Infinitiuus φάσαι, acutum ᾶ vt ἰσάσαι. Nam φᾶσαι per ᾠ circumflexum, est Aoristus primus à φάσαι.

Medius Aoristus secundus ἐφάμην, ἔφασσο, &c.

Ἰσῃ pro ἴσθη: quādoque imperatiuus verborum in μι, fit à tertia imperfecti, ἐπίμην, πείμην.

τέθημι reduplicatur per ε more Ionico, à θνάω, τέθημι. Tertia pluralis. τεθήσαν, vt ἰσᾶσι.

Impe-

Imperatiuus est τέθημι.

Opratiuus τεθηάτω. Infinitiuus τεθηάσαι. Sic τίτλημι, τέτληθι, τέτλητω, quod & πλῆμι à τλάω.

ἔστημι quoque per ε reduplicatum, vnde ἔσταμεν, ἔστασι & optatiuus ἔσταίτω ἀφρασίτω. Infinitiuus ἔστασαι, ἀφρασάσαι, penultima per ᾶ acutum.

INVESTIGATIO.

THEMATIS.

VLtra imperfectum non coniugatur finita in αω. ενω, ενωθα, εθω, υθω, ξω, σκο, χθω, λδω, νδω: & alia item plurima, vel hoc illo tēpore carent. Sed quia variant crebrò eiusdem verbi themata, vt κύω, κύνω, οἴομαι, οἰέομαι, θνήσκω, θείνω, θνέω, θνάω, τέθημι, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, vt φέρω, οἶω, ἐνέχω: ideo huiusmodi tempora referemus ad thema proprium, licet inusitatum, vnde regulariter deduci queant. φέρω, in vsu habetur, non tria reliqua: tamen futurum οἶσω ab οἶω, Aoristi ἔωγα & ἔωγον ab ἐνέχω. Præteritum medium Atticum ἐνίνοχα ab ἐνέχω. & ita in cæteris. Quæ verò themata versentur in vsu, docebit lectio.

ἄγω, futurum ἄξω. Præteritum ἤγαγον, & Atticè ἀγήνοχα, pleonasmō τῆσ, pro ἀγήνοχα. Aorist. secundus ἤγον, & pleonasmō syllabæ γα, ἤγαγον, vnde ἄγαγέ, ἀγάγοιμι, εἰάνάγαγω, ἀγαγῆν: participium ἀγαγών.

Imperatiuus autem ἄξτε, ἄξτε, presentis est tēporis. Nam quorundam futura pro presentī vsurpantur, vt ab ἄγω, δύνω, οἶω, ὄρω, futura ἄξω,

δύσω, οἶσω, & ὄρω, Aeolicè pro ὄρω, & vsque ad im-
perfectum solum coniugatur. Itaque δύσω. Im-
perfectum ἐδυσον. Imperfectum medium ἐδυσόμεν
οἶσω, imperfectum οἶσον, Imperatiuus οἶσε, οἶσέτω : ὄρ-
σω, passiuum ὄρσομαι, imperfectum ὄρσόμεν, ὄρσου &
Ionicè ὄρσο, & Imperatiuus ὄρσο. Sic ἀξω, Impe-
ratiuus ἀξέτω.

Ἄγνομαι, Præteritum medium ἦγα sumit ab ἄγω,
& ἔαγα pro ἦγα, solutione η in εἰ. Aoristus primus
ἦξα & ἔαξα. Aorist. secundus pass. ἦγλυ & ἔαγλυ; sic
in composito κατέαγα, κατέαξα, κατεάγλυ.

Desinentium in γνω, aut γνυμι, tempora for-
mabis à finitis in γω: ἄγνυμι tanquam ἄγω: sic ζεύγνυ-
μι: μιγνύω, μοργνύω, παργνύω, φηγνύω.

Ἄδω, Præteritum med. ἦδα, & solutione ἔαδα,
participium ἔαδως: vt ἔαγλυ pro ἦγλυ, ἔαλων pro
ἦλων, & similia.

Αἰδέομαι, Futurum medium αἰδέσομαι. Præte-
ritum pass. ἦδημαι. Infinitiuus ἠδέσθαι. Aoristus se-
cundus medius ἠδέομαι, ab αἰδέομαι.

Ex ἀνω & ανομαι, deduces tempora, vt ex εω & εο-
μαι, ἀμαρτάνω vt ἀμαρτέω: sic ἀπεχθάνομαι, ἀυξάνω, βλά-
τάνω, καταδραβάνω, vt ἐπεγθίομαι, ἀυξέω, &c.

Ἀλίσκομαι, Futurum ἀλώσομαι. Præteritum ἦλωκα,
& ἔαλωκα. Passiuum ἔαλωμαι: vnde verbalia ἄλωσις,
ἀλωτός, ab ἀλώω. Aoristus secundus ἦλων, ἔαλων. Inf-
nitiuus ἀλῶναι. Participium ἀλούς, ἀλόντος: ab ἀλωμι.
Quæ sunt omnia vocis actiuæ, sed significatio-
nis passiuæ: id quod frequentissimum est in com-
positis verbi ἵστημι: vt καθέστητα constituta.

Compo-

Ἐπίθετον ἀναλίσκω valdè variat in augmento
præteriti. Dī enim ἀνάλωκα sine augmento, & ἀνώ-
λωται, ἔτ ἀνήλωκα, ἢ ἄλωκα: ἠνήλωται, ἠνάλωται. Atq; hæc
incrementorū diuersitas in multis præerea cōiugit.

Ἐγγυάωμαι, imperf. ἠγγυάωτο, perfect. ἐγγυήθη, ἐγ-
χυράζομαι, perfect. ἐγκεχυρώσμενον, & ἠνεχυρασμένον.
Quod tamen fieri possit ab ἐνεχυράζομαι, vtrūque
enim inuenitur. ἐγγυάω, ἐνεγγυήσε, ἐνεγγυησάμην, ἠγγυή-
σε. Sed ἐγγυάω & παρεγγυήσε sine augmento. βλακεύο-
μαι, ἰβλάκηναι, & βελλάκηναι. Et cōposita à λέγω, per
λε αυ ει, σωπιλεγμένοι & συλλελεγμένοι. διαίτω, δεδιητι-
μένος, vt ἠνάχησέ per duplex augmentum. ἀμπέχη-
μαι, ἠμπεχόμεν, ἠνέχετο & ἠκέχετο, παροίνω παπαρῶνται,
ἄποδημά ἔπιδεδήμηκα. ἔπορκῶ ἔπώρκηκα. ἔπιατῶ ἔπιατή-
κα. ἐμπολῶ ἐμπεπόληκα & ἠμπόλησα. κτάομαι κέκτημαι &
ἐκτιμαι, & plurima itē alia generales canones au-
gmenti non exactè seruauerunt, de quibus co-
piosè Budeus in Commētariis linguæ Græcæ.

Ἀμφιέννυμι & ἀμφίεμαι, futur ἀμφιέσω. Præt. pass.
ἠμφίεσμαι ab ἀμφιέω. Siquidem ἠνω & ἠνυμι haben-
da sunt vt ω, quæcunque præcedat vocalis: ζαννώω,
κερανήω, κορενήω, πεταννώω, ράννυμι, σραννύμι, σορενήω, χων-
νώω, taneum ζάω, &c.

Ἄνοιζω, Futurum ἀνοίξω. Aoristus primus. At-
ticè ἀνέωξα. Præt. med. ἀνέωγα. Præt. pass. ἀνέωγμαι.
Particip. ἀνεωγμένος. Aoristus primus pass. ἀνεώχθην.

Ἄπολλω & ἄπολλυμι, Fut. ἄπολλῶ. Præteritum med.
Atticè ἀπόλωκα, ab ἀπόλλω. Futurum ἄπολλῶ. Præ-
teritum ἀπόλεκα, ἄπολάλεκα, ab ἄπολέω.

Ἀπέσκηνα: ἀπέσκηκα, ἀπέσκησάναι, perfectæ
sunt

sunt ab inusitato ὑποσπλάω. Opratiuus ὑποσπλάει, ab ἀπόσπλημι.

Ἀρέσκω, futurum ἀρέσω, ab ἀρέω. Nam σκω & σκωμαί, tanquam ω & ομαι: βράσκω, γηράσκω, ἰλάσκωμαι, vt βρώω, γηράω ἰλάομαι.

Ἀὔξω, fut. αὔξήσω ab αὔξέω. Innumera barytona facta sunt à circumflexis, temporaque fiunt à circumflexis: ἀλέξω, ἀχθομαι, βούλομαι, θέλω, μάχομαι, μέλομαι, μένω, ὄχομαι, οἶμαι, ὀφείλω, tanquam ἀλεξέω ἀλεξώ, ἀχθίομαι ἀχθούμαι, &c.

Ἀπέχρη, Imperfectum ἀπέχρησε. Futurum ὑποχρήσει. Aoristus primus ἀπέχρησε, ab ὑποχρέω. Vide χρη,

Ἀφίει, imperfectum à circumflexo, pro ἀφίη ab ἀφίημι, vt ἐτίθει pro ἐτίθη, Atticè augetur ἀφίει, ἠφίει, vt ἠφείθη ab ἀφείθη, pag. 72.

Ἄφροντος à φεύγω. tertia persona præteriti passivi πρέφρονται, verbale φροντός, vnde ἄφροντος, & ablata prepositiua ἀφροντος, vt τέτυκται pro τέτυκται, à τεύχω.

βαίνω, futurum βήσομαι à βάω. Aoristus secundus ἔβην à βίβημι. sic καταβαίνω, κατέβην. Imperat. κατάβαθι, vt ἀνάβαθι. per α Atticè pro κατάβαθι, ἀνάβαθι, vt etiam φάθι, & συμφαθι per apocopen autem κατὰβα, ἀνάβα, vt ἀνάβα pro ἀνάστηθι.

Βάλλω, perfectum βέβληκα à βλέω, vt ἀπέσκηκα, non à simplici σκάλλω, sed σκλάω.

βιάω. Futur. βιώσομαι, tertia præter. pass. βεβίαται, tanquam impersonale, & participium βεβιωμένα. Aoristus secundus ἔβιον. Imperat. βιάθι, βιάτο. Opratiuus βιοίω, vt δούω: vnde βιώω, vt δώω. Infinit. βιώναι. Particip. βιώνε, βιόντος, à βίωμι.

Γαμέω,

Γαμέω, Fut. γαμήσω. Aorist. prim. γάμησα, à γάμιω. Præsens γαμίσσειω, nupturio. Nam quædam in eis appetentiam actus significat. ac partim fiunt à Futuro πολεμήσω, πολεμήσειω. bellarurio: ὄψω, ὀφείω, cernerè cupio: βρώσω βρώσειω, esurio. Partim à præsentis, κρατῶ κρατείω: κίχσω, κίχσειω: τελῶ τελείω, & aliâ consimili ratione.

Γίνομαι, & γίγνομαι, futur. γήσομαι, Præteritum γεγήνημι. Aoristus primus med. ἔγησαμίην. Secundus ἔγηόμην à γάομαι. Præterit. med. γέγονα, à γείνω. Aor. prim. med. ἐγενάμην. Fut. prim. med. γήσομαι à γένωμαι. Dicitur etiam γήνω per geminum γ, vnde Aor. prim. ἔγηυσά. med. ἔγηυσάμην, tertia persona ἔγηυσάτο syncope ἔγηυσάτο, pro qua γήυσάτο, more Ionum, qui augmenta respuunt, vt etiam γείνητο pro ἐγένετο, ab ἐγενάμην.

Γινώσκω futurū γνώσομαι. Præter. γήνωκα à γνόω. Aor. secund. ἔγνων Imperat. γήθηθι, Infinit. γήθω. Partic. γήθεις à γήθημι. Sic ἀναγινώσκω, ἀνεγνώκα, ἀνεγνων, &c.

Δάκνω: fut. δήξω. Aorist. secund. ἔδακον, à δήκω.

Δείκω & δείκνυμι. Futur. δείξω, Aoristus ἔδειξα à δείκω. Sic ὑπὸ δείκνυμι, ἔδη δείκνυμι, ὑπὸ δείκνυμι.

δέω, futurum, δέσω & δήσω. Præteritum passiuum δέδεμαι. Aoristus primus ἔδεθην.

δέομαι, futurum δεήσομαι, Præteritum δεδήμημαι. Aoristus primus ἔδεήθην à δεέομαι.

δέω, oprter. Infinit. δέην, utrunque à δέω. Futurum δεήσει. Aoristus primus ἔδέησε, à δέω. sunt autem impersonalia vocis actiuæ tertiæ personæ.

δέιδω, præter. δέεικα: med. δέεικα, pro δέειδα,

eupho-

euphonię gratia: at Ionicę δέδια, tollendo consonantem, & corripiendo penultimam. Imperatiuus δέδιθι, time. Nam ἀ δέδιθ' ἵπποι. Futurum δέδιξομαι. Aoristus secundus pass. ἐδέδιξην, Imperatiuus δέδιγθι, syncope δέδιθι: pro quo etiam δέδιθι ἀ δέδιθ' ἵπποι. Crebrò enim additur subiunctiua, vt fiat diphthongus: vt contrà altera è diphthongo nonnunquam tollitur, εἶμα, εἶματος, ἱμάτιον, syncope, verò in multis locum habet.

ἀνώγθι, ἀνωγθι, ab ἀνώγημι. & migrat γ in χ, propter θ sequens, vt νύχθ' ὄλιω pro νύχτα ὄλιω. Sic κεράγθι, κέραγθι, ἀ κεράγομαι, ὠνησάμην, ὠνάμην. Nam Aoristus primus med. facillè admittit hanc figuram per omnes modos & participia. ὠνησάμην, ὠνάμην: εὐρησάμην, εὐράμην, εὐράρενος, ἐπρασάμην, ἐπράμην, secunda persona. ἐπράσσω, Ionicè ἐπράσθω, & crasi ἐπράσθω: & Imperatiuus πρῆθω, eme, vt ἴσθω pro ἴσασθω, ἔγνητο, Ionicum pro ἐγνήνατο. Et optatiui plures in ημεν, φαίμεν, φαίμεν, φαίεν (de quibus supra) vt δοίμεν, δοίμεν, δοίεν. Et tertia pluralis in Aorist. pass. ἠγέρθησαν, ἠγέρθεν, ἐκοσμήθησαν, ἐκόσμηθεν. Iam illa, δεδέμηκα, δεδέμηκα, τέτέμηκα, τέτεμηκα, κεράμηκα, κέραμηκα, & similia præter hæc, ἦμεν, ἦμεν, ἐπέημην, ποροσημεν, ἦεντε, ἦτε, ἐξήτε, ἦαμεν, ἦμεν, ἀπήμεν, ἀνήκαμεν, ἀνήμεν. Etiam ista ἦδαιμεν, ἦσαμεν, ἦδαιεντε, ἦσε, ἦδαισαν, ἦσαν, eliso ει & mutato δ in σ, vt contrà ἴδμεν pro ἴσαμεν, ἔσησαν, ἔσαν, ἔσασσαν, per. ἔ ab ἐσάκεισαν. At ἔσασσαν per. ἔ pro ἔσησαν, vt ἀνάβηθι pro ἀνάβηθι, α pro η. ἔσηκατε, ἔσατε, ἀσάκατε, εἰλόμεν, ἔλαμεν, εἰλούμεν, εἰοίμεν, δεδοίκαμεν, δεδοίγμεν. Sed de syncope satis multa sunt enumerata.

Διδά-

Διδάσκω. Futurum δεδάξω, Aor. ἐδίδαξα, ἀ δίδρασκω. Διδράσκω, futurum δίδραξω, ἀ δίδραξω. Sic ἀποδίδρασκω, ἀποδίδρασκω. Aoristus secundus, διέδραυ, ἀπέδραυ, fugi, pro διέδραυ, ἀπέδραυ, ab ἀποδρήμι, διέδραυ, sed α pro η, vt ἔσασσαν pro ἔσησαν. Participium ἀποδράντων: ἀτ. ἀπέδραυ, διέδραυ, fugerunt, syncope pro ἀπέδραυ, διέδραυ. Infinitiu præsens, δίδρασκαι. ἐγ' ἔδα pro ἐγ' οἶδα, vt ἐγ' οἶμαι pro ἐγ' οἶμαι, per crasim.

ἔδω præter. actiuum ἔδθηκα, & pleonasmos ἔδθηκα. Præter. medium ἔδθηκα. Futurum secundū medium ἔδομαι pro ἔδομαι, vt φαίμεν, ποίημι. ἔδω, futurum εἶσομαι, vel ἴσομαι, remoto ε. Præteritum medium οἶδα. Sed futurum ἔδθησθω ab ἔδθησθω. Præteritum ἔδθηκα. Plusquamperfectum εἰδέναι. Syncope εἶδα, εἶδεν. Infinitiuus εἶδέναι. Participium εἶδως. Plusquamperfectum εἶδεν. Atticè ἔδθησθαι in η. Aoristus secundus εἶδον: poeticè ἴδον sine ε. id quod in reliquis perdurat, ἴδε, ἴδοιμι, ζεάνῳ, ἴδεν: participium ἴδων. Optatiui præsens εἶδέμεν, ab εἶδημι.

εἶπον pro εἶπε. Aor. secund. Syracusio more, ἔειπον. At εἶπον, εἶπ' ἔτα. Aoristus primus, vt πύθον. εἶκέραξα. Aorist. primus ἀ κέραξω quandoque præteritum fit præsens: ἀ κέραξω, præteritum medium κέραγες. inde κέραγω. Futurum κέραξω. Aorist. ἀ κέραξα. Aorist. præteritum medium ἀπέπ' ἔτα. vnde circumflexum ἀπέπ' ἔτα, π' ἔτα, ἀ quo verbale ἀπέπ' ἔτα.

ἔγρηγορέω, præteritum medium ἐγρήγορα: vnde

Præ-

Præfens ἐγγράφομαι, ἔρομαι, futurum ἐρήσομαι, ab ἐρέομαι. Aoristus secundus medius, ἔρομαι, nam ἐρόμην fit ab ἐρομαι, ἐύρεσθαι, futurum εὔρησθαι, ab εὔρεσθαι. Aoristus primus passivus, εὔρηθην. ἔχω, futurum ἔξω, per i aspiratum. Præteritum ἔχον. Aoristus secundus ἔχον, à χέω. Imperatiuus χέε, ἐπίχεε, ποδοχέε à χύμι, vt ἀπέε à ἀπῆμι, ἀρρέε à ἀρρήμι, ad morem δέε, à τίθημι. Aorist. secund. medius ἐχέμεν, ἀνυπόμην. Imperat. χέε, ἀπέχε. At ἔχόμεν, ab ἔχω, verbale ἀχέεσθαι à χέμι. Præteritum passivum ἔχεται, tertia persona ἔχεται, χέτοσ, χέτοσ, sic verbale χέεσθαι ab eodem. Aorist. primus passivus ἐχέθην, similiter ab ἔχεται. Sic illi aoristi quos notauimus pag. 96. εὔρεθην, ἔρεθην, ἐπινέθην, ἐρέθην, regulariter deduci possunt à passiuo perfecto verborū in μι. In summa, verbalia quæ longam habent penultimam vocalem, proficiunt à circumflexorum præterito: contra, quæ breuē, à verbo in μι, nam huius præteritū passiuum penultimam breuiat, vt χῆμα ab ἔχημαι, χέσις ab ἔχημαι: ἀλασις, ἀλασις, ab ἄλωμαι: δόσις à δέδομαι, & ita in cæteris, εἶω, induo, vel sedeo, augetur per ει. Præter. pass. εἶμαι. Plusquam perfectum, εἶμεν, participium εἶμενος. Aoristus primus εἶσα, particip. εἶσας. Verba λεγέμεν, εἶματος augmentum seruat, vnde ἰμάτιον, ablato ε. sic ἰσέον ab ἔδω: ἰτέον ab ἔμι.

ἔγω, ἔγω, inquam autem ego: ἢ δ' ὄς, inquit autem ille, dicta sunt per aphæresin à ὄμι, pro quo ἔγω, ἔγω, ἔγω, & ὄμι, ὄμι, ὄμι, vnde ἔγω, ἔγω.

ἔδω

ἔδω pro ἔς. pagina 98.
 ἔδω, latatus sum, & optatiuus ἔδω, Aoristus primus ab ἔδομαι.
 ὀάσθω, futurum ὀάσω. Aoristus primus ὀάσθαι. Aoristus secundus passivus ὀάσθην à τάσθω.
 ὀέλω vel ἐθέλω tempora sumit à θελέω vel ἐθελέω. Sunt autē plurima tum verba tum nomina διπλόλογα, hoc est quæ dupliciter dici possunt: ὀρός & ὀρός, ἀπρορός ἀπρορός, σαφής ἀσαφής, μικρός σμικρός, σπαίρω, ἀσπαίρω, εὐθλιμῶ, εὐθενῶ, θρυλλῶ θρυλλῶ, ναυαγῶ ναυηγῶ, σήκω, ἐσηκῶ, ἀλίνδύμαι καλινδύμαι. Multa præterea sunt vel barytona vel circumflexa, ῥίπῳ, ῥιπῆῳ, κύω κύνεω, ἔλλω ἐλκέω, εἶδω εἶδέω, δόκω (vnde δόξω) & δοκέω: πρύχῳ, & πρυχῶ, vnde πεπρυχόμενος. Alia & barytona & circumflexa & in μι, εἶδω, εἶδέω, εἶδημι alia in diuersis coniugationibus, δυνάω, δυνάζω. Quorum omniū varietas legendis autoribus est obseruanda.
 ὀήσκω, futurum ὀήσομαι: Aoristus secundus, ὀήσον, à θείνω. Præteritum τέθνηκα, à θνώ, & Ionicè τέθναα, vt βέβηκα βέβηα. Imperatiuus τεθναθι. Optatiuus τεθναῖω. Infinitiuus τεθνάειν. Participium τεθνός, à τεθνημι, præsentī, quod reduplicatur per ει: vnde fit τεθναῖσι, tertia pluralis, vt ἰσῶσι: quanquam potest τεθναῖσι, præteritum esse pro τεθναῖσι per crasin, vt etiam infinitiuus τεθνάειν, per α circumflexum pro τεθνάειν. Participium autem τεθνεός, à θνώ, τέθνημι. Præter. Boeoticum τέθνηκα, per ει, & Ionicè τέθνηκα, τεθνεός, & ablato iota τεθνεός pro quo poetæ τεθνηός.

ἴδμεν pro ἴσμεν, scimus, more Dorico vt ἴσμεν ἴδμεν

ἴδμεν

ὁδὸν ὡς dictum est.

Ἰκνέμαι, futurum ἰκνήσομαι. Aoristus secundus medius ἰκνῶ ab ἰκνομαι. Sic ἀφικνούμαι. Præt. pass. ἀφίχθαι. Aoristus secundus medius ἀφικόμην.

Ἰπταμαι, futurum ἰπτήσομαι. Aoristus secundus ἰπτήσω, med. ἰπτήμεν, participium ἰπτήμενος, ὅπου ἰπτήμενος. Infinit. ἰπτάσθαι, & ε in e dicitur ἰπτάσθαι ἔστι ἰπτάσθαι. Quamquam sunt quædam vel primæ vel secundæ conjugationis: ut τέθνημι à θνήω vel θνάω: ita fuerit ἰπτάσθαι à πτάω ἰπτήμι: at ἰπτάσθαι à πτίω, ἰπτήμι: sic composita ἀφίπταμαι, καθίπταμαι. Præt. pass. ἠπτάμαι, vel ab ἰπτήμι, vel à πτήμι. Multa enim nunc reduplicatione sunt affecta, nunc carent; ἰπτήμι, ἰπτήμι, τλήμι τέτλημι, & consimilia.

Ἰσέον sciendum, ab εἶδω. Præt. pass. εἶσμαι, εἶσαι, εἶσαι: verbale εἶσέον, at ἰσέον dicitur reiectio: ut ἰμάτιον sine diphthongo, quæ tamē fiat ab εἶμα, εἶματος.

Ἰτέον, & pleonasmō, ἰτητέον, ab εἶμι, vado. Præteritum actiuum esset εἶκα, passiuum εἶμαι, εἶσαι, εἶται: vnde εἶτέον, & sublato ἰτέον, ut fit in ἰσέον & ἰσώρ. Contra fit in δέμα, δέσις, ἀφρασις, & huiusmodi. Siquidem factum est δέμα à præterito passiuo τέθειμαι; vnde regulariter deduceretur δέμα, sed dicitur δέμα, reiecta subiunctiua: aut habēda est ratio legitimi præter. pass. neglectis Bæotis, quomodo diceremus τίθημι, Perfectum τέθηκα. pass. τέθειμαι, corripiendo penultimam; vnde δέμα, δέσις, & ἰημι, Perfectum ἦκα: passiuum ἔμαι, ἀφραμαι, vnde ἀφρασις, & ita in cæteris.

Καθέζομαι, futurum secundum med. καθέσεμαι.

cur

cur autem per ὁ scribatur, supra dictum est, p. 40.

Καθήμαι, futu. καθήσομαι. de hoc pag. 101. lib. 1.

Λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, & μανθάνω, tempora sumunt à λήγω, λήβω, λήθω, & μαθέω.

Οἶομαι & syncope οἶμαι, imperfectum ὄμην. Futurum οἶήσομαι, Aoristus ὄηθην, ab οἶομαι.

Οἶδα ab εἶδω, præteritum med. οἶδα. secunda persona οἶδας, & Aeolicè οἶδαδα: deinde per syncopen οἶδα. Est autem pleonasmus δα familiaris personæ in σ: εἶδα, ἦδα, παρῆδα, ἐρηδα, ἐπεξήθηδα, πρήθηδα, ἠδεδίδα, v el ἦδηδα per η.

Οἶος ε, pro οἶος, ut ἐφ' ὅτι pro ἐφ' ὅ. nam Ionicè abundat particula θε.

Οἰμύω & ὀμνυμι, futurum ὀμύσω, ab οἰμύω. Præteritum Atticum ὀμώμοκα.

Οὐδέην, pro οὐδέην, Doricū est: ut ἐξέθενω, p ἐξεδένω.

Οφείλω futurum ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω. Syncope autem. ὀφλω. Futurum ὀφλήσω, præteritum ὀφληκα. Aorist. primus ὄφλησα. Aor. secund. ὄφλον.

Πάχω, futurum πείσομαι patiar pro πήσομαι, η in ει à πῆθω. At πείσομαι, parebo aut credam à πείθομαι. Aorist. secund. ἔπαθον à πῆθω. Præteritum medium πείπονθα à πονέω: vnde præteritum actiuum πεπόνηκα: medium πείποναι, & pleonasmō literæ θ, πείπνθα, participium πεπονθώς, πεπονθότος.

Πίπῳ, fut. πείσομαι. Doricè, vsitatum est pro πείσομαι, à πείσω. Dores enim futura circumflectunt in omni coniugatione: pro πείσω dicentes πείσω, vnde futu. medium πείσομαι. Præteritum πείπηκα, à πῆθω, Aorist. primus ἐπέσησα. Aorist. secund. ἐπέσον.

H

ἀπεσέω. At ἔπεισαν tertia pluralis est aoristi primi, pro ἔπεισαν, per syncopen: vt ἔπεισαν, ἔσαν.

πίνω, futurum πίομαι: præteritum πέπικα, ἀ πίοω, Aoristus secundus. ἔπιον, ἀ πίοω. Imperatiuus πῖθι: nam legitimum πῖε, asciscit pleonasmum syllabæ δι: πῖθι, deinde crasi τε in ι longum fit πῖθι. Futurum secundum medium πίομαι pro πῖομαι, vt φάγομαι, & ἔδομαι, pro φαγούμαι, ἔδόμεαι.

Πυθαγόμαι, futurum πεύσομαι: Aoristus secundus medius. ἐπυθόμην ἀ πεύθομαι. Præteritum passiuum πέπυσμαι pro πέπυσμαι, vt etiam ἀφουκτος pro ἀφουκτος, elidendo ε ex diphthongo.

πράττω, facio, fut. πράττω, præτ. πέραξα. Sed πρῆπλω, vendo, futur. πρῆπω, præτ. πέραξα. Sunt vero in quarta coniugatione quæ eadem significatione duplex tamen habent futurum: ἀρκάζω, βασάζω, νυσάζω, παίζω, σκαπίζω ζω, & σω.

Ρέω, futurum ρεύσω, & ρύησω, ἀ ρυέω: præteritum ἔρρῦκα. Aorist. secundus actiuus ἐρύημι, ἀ ρύημι: aut secundus passiuus ἀ ρυέω. etiam si ῥυῶ circumflexum definit in ω purum. Composita sunt ἀπέρρεω, διαρρέω, per geminum ρ nam vt ε augmentum syllabici duplicat ρ, ita & præpositio finita in vocalem: ῥήμα, ἐπι ῥήματα, ῥήγνυμι, καταρρήγνυμι ῥήξαι, περῖ ῥήξεαι proinde καταρράκτης fit à verbo ῥάσσω, καταρράσσω. Sed καταρράκτης (nam utrunque inuenitur) venit ab ἀρασσω, καταρασσω, per vnum ρ: pro quo & ἀρράσσω dicitur: vnde σιναρράσσω, nam σινάρρασσω ἀ ῥάσσω.

Ῥήγνυω & ῥήγνυμι, fut. ῥήξω, ἀ ῥήγω. Aorist. secund. pass. ἔρρηγην. Præτ. med. ἔρρηγα pro ἔρρηγα, siquidem

dem hoc verbum pro η capit sæpe ω, sic διἔρρηγας διἔρρηγός: vt etiam dicitur ἀρωγός, pro ἀρηγός.

Ῥώννυω, & ῥώννυμι, fut. ῥώσω: ἀ ῥώω. Præτ. actiuum ἔρρηκα: passiuum, Plusquam perf. ἔρράμην, Imperat. ἔρρασσο, ἔρράσω, infinitiuus ἔρρωδς.

Σθενύω & σθένυμι, futurum, σθέσω, & σθήσομαι, ἀ σθείω. Aorist. secundus ἔσθην. ἀ σθήμι. aut est Aoristus secundus passiuus ἀ σθείω, secundus Aoristus actiuus ἔσθον, passiuus ἔσθην.

Σεύω, Aoristus primus ἔσεια per α purum: Aoristus passiuus ἐσύθην pro ἐσειθην.

Σπένδω, futurum σπείσω, ἀ σπείδω, quandoq; Aeolicè pro subiunctiua vocali consonans, σπείρω, σπείρω: κείνατο, ῥύνατο.

Συνήμι, intelligo Aor. prim. συήκα, & Atticè ἐσυήκα per geminum augmentum, vt λιώχλων, & similia. Aoristus secundus συήν. Imperat. σύνεσ. Particip. συήεις. Atticè autem ξυνήμι, ξυνήκα, ξυνήν, ξύνες, ξυνείς. vt pleraque alia communiter per σιω efferuntur, Atticè per ξιω: σύνοικος, ξύνοικος.

Συρρήγνυδς. cōpositum à σιω' & ῥήγνυδς. Quomodo vero se habeat σιω in cōpositis, docere possūt subiecta exēpla βάλνω, συμβαίνω, γράφω, συγγράφω: ζάω, συζάω: κἀμνω, συγκαμνω: λέγω, συλλέγω: μαυθαίνω, συμμαυθαίνω: παίζω, συμπαίζω: ῥέω συρρέω: σείω, συσειώ: σέλλω, συσέλλω, θημί, συμφυμι, χέω, συγχέω: ψοίζω, συμψοίζω. Idem indicium de mutatione ν in præpositione ἐν, βαίνω, ἀμβαίνω: γράφω, ἐγγράφω: & cetera: nisi quod ante σ non mutatur, ν. σείω, ἐσειώ: σημάνω, ἐνσημαίνω.

Τέμνω, fut. τμήξω ἀ τμήγω: Aorist. secundus ἔτα-

μον vel ἔτεμον. Participium ταμών vel τεμών.

Τίτω, fut. τέξω a τέκω. Præt. med. τέτοκα. Aorist. secund. ἔτεκον per ε: nam secundo aoristo vertit e in α, id fermè fit præsentè aliqua immutabili, δέ-
ρα, ἔδαρον: ἀπέλα, ἔπλακον.

Τιτρώσκω, futurum τρώσω à τρώω. Sæpe Barytona quoque habent reduplicationem: διδάω, διδρά-
σκω, μιλάω, μιμήσκω.

Τρέχω, futurum δρέξω per δ, Præterit. δεδράμηνκα à δραμέω Aoristus secundus ἔδραμον, à δρέμω. futu-
rum secundum medium, δραμῆμα.

Τρώω, Aorist. secundus, ἔφαγον à φύγω. Fut. sec-
cund. mediū φάγομαι. pro φαγῶμαι vt ἔδομαι, & πίομαι.

Τυχάνω, fut. τυξῶμαι à τείχω. Aor. secund. ἔτυχον.
Præteritum τετύχηκα à τυχέω. at τέτυκται, tertia præ-
teriti passivi pro τέτυκται, à τείχω. vide in ἄφουτος.

Υπέρχῶμαι, futurum ὑποχρήσομαι, præteritum ὑπέρχημαι. Aorist. primus ὑπέχθημι. Aorist. secund. med. ὑπέρχην ab ὑπερέω. At futurum ὑποστήσομαι ab ὑπίσταμαι. Aoristus secund. ὑπέστημι.

Φάμαι, dicere, præsens φημι, φάναι verò per α, pri-
mus Aoristus à φαίω. pro quo & φημί, ἀπορήναι, vt
μῖαναι, μιλήσαι.

Φέρω, futurum οἶσω ab οἶω. Aoristus primus ἔνεγκ-
κα: secundus ἔνεγκον ab ἐνέγκω. Præteritum me-
dium Atticum ἐνήνοχα, διενήνοχα, ab ἐνέχω. Aoristus
primus passivus ἠνέχθημι, participium ἐνέχθεις: sic
ἀναβέρω, ἀνῆλθην, ἀνεχθεις refocillatus. Cæterum
per syncopen dicta sunt, φέρειν φεῖν, φέρω φῶ: vnde
φῆμι, imperatiuus, secundus Aoristus φέρει, εἰσφρες,
ἔκφρες,

ἔκφρες, vt δει. Aori. prim. ἔφρησα. Fut. φρήσω, εἰσφρήσω.
φάω, futurum φάσω, à φάω. Aoristus secun-
dus ἔφθην à φθῆμι. Optatiuus φάιλω.

Φθίνω, futurum φθίσω, à φθίω. complura in ω, dum
tempora formant, negligunt ν: φθάω, φθίω, φήω,
tanquam φθάω, φθίω, φήω.

Φύω. Futurum φύσω. Aoristus secund. ἔφω, à φύμι.

Χαίρω, fut. χαρήσομαι. Aoristus secundus passivus
ἔχάρην, à χαίρω.

Χάσκω, futurum χανοῦμαι. Præteritum med. κέ-
χλωα: Aor. secundus ἔχωνον à χαίνω.

Χέω, futurum χέσω. Aor. primus ἔχεα. Imper.
χέον, ἐκχεον. Infinit. χέαι, ἐκχεαι. Aorist. secund. ἔχεν.
Futurum secundum χέω, ἐκχεῶ.

χρῆ oportet à χρῆμι per apocopen χρῆ, ἀπόχρη.
Imperfectum ἐχρῆν & χρῆν. Infinitivus χρῆναι.

ὀθίω, Futurum ὄσω: Aoristus primus Atticè
ἔωτα. Præterit. pass. ἔωσμαι, ab ὄθω.

ὀτάν pro ὄτάν, ἔτης, amicus vnde ἔτάν, vt ἔρμης,
ἔρμῶν: μέγιστος, μέγιστάν. ὄτάν. sed synalcephe contra-
hit in ὄταν.

Rimantibus verborum themata, præcipuum
fit vt in promptu, & tanquam ab oculos habeât
coniugationem τῦττω, ποιέω, τῖθημι, ac singulo-
rum temporum exactè norint terminationes.
Deinde memores quomodo formètur tempora.
sensim ascendant, donec statuendum fit præsens.
Participium ὀφθησόμενος, à Futuro primo ὀφθήσομαι.
Aoristus primus ὄφθην. Tertia præterit. passi-
ἔπται, prima ὄμμαι. Præterit. actiuum esset ὄφα.

Futurum. ὄλω. igitur præfens ὄλω, ὄπω, ὄφα, ὄπῃ : ὄλωμαι, ὄπομαι, ὄφομαι, vel ὄπομαι : sed adhibitum Lexicon commonstrabit ὄπομαι.

ACCENTVS

Accentus acutus afficit vltimam syllabam, penultimam, aut antepenultimam: circumflexus vltimam, aut penultimam, grauis, vltimam tantum. Dictionibus autem quæ sic vel sic norantur, huiusmodi tribuerunt vocabula:

θεός,	θεύτωνον, acutus in vltima.
λόγος,	παροξύτωνον, acutus in penultima.
τύπουμεν,	προπαροξύτωνον, acutus in antepenult.
ποιῶ,	περισώμενον, circumflexus in vltima.
βοῶτε,	προπερισώμενον, circumflexus in penult.
τιμῆ,	βαρύτωνον, grauis in vltima.

Grauis in omni syllaba intelligitur quæ nec acuitur nec circumflectitur: at signatur solum vltima. Nam vltima acuta fit grauis ob consequentiam dictionis, θεός ὑπῶν. Excipe τίς interrogatiuum: τίς ἐπίνοσι;

Casuum & personarum accentus fermè manet in eadem syllaba, ὁ λόγος, ἢ λόγου, πῶ λέγει: τὴ πῶ, τῶ πῆς, τῶ πῆι. Quando autem mutetur accentus aut è loco migret, sic est accipiendum. σώμα, σώματος, ὦ in ὠ, quia in antepenultima non circumflectitur: σώματα, σωμάτων. Vltima si fuerit longa, non acuitur antepenultima, Excipe Attica. Μένειω, τάξιων, & similia. Βοάετε, βοῶτε: αἰ in ὠ. ex acuto, & graui fit circumflexus. excipe τῶ Λητόα, Λητώ: & τῶ νόω: νό, à νόος, & νόϊ, νό, ab ἐγώ. dualia enim in ὠ

semper

semper acuntur, etiam contracta. ἔσως, ἔσως, non ἔσῶς: ex graui & acuto non fit circumflexus. ἔσῶς, ἔσῶτος: longa ante finalem breuem circumflectitur. ἔσῶτες, ἔσῶτων: longa ante finalem longam acuitur. Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος: breuis non est capax circumflexi, nec item longa positione, sed natura. ἰσῶμα, τειχῶς, βοῶτε, βοῶ.

Diphthongi finales αι & οι in accentibus habentur breues, μῶσαι, ἀνθρώποι. Excipe aduerbium οἴκοι domi, (nam, οἴκοι nomen plurale & optat. ποιῆσαι fecisset. At ποιῆσαι. Infinit. Aoristi primi actiui ποιῆσαι autem imperatiuus Aoristi primi medijs:

In declinationibus parisyllabicis circumflectuntur. Genitiui & Datiui, licet reliqui casus acuantur: ὁ ποιήτης, ἢ ποιητῆ, πῶ ποιητῆ, τῶν ποιητῶν, ἢ ποιητῆς, τοῖς ποιηταῖς. Idem iudicium de genitiuo duali & plurali quintæ declinationis ἡ χεῖρ, τῆς χειρός, τῶν χειρῶν, ἢ χερῶν.

Substantiuorum primæ & secundæ declinationis genitiuus pluralis circumflectit vltimam. ὁ Αἰνείας, ἢ Αἰνειῶν non Αἰνειῶν: ἡ Μοῦσα, ἢ Μουσῶν, non Μουσῶν. Adiectiua verò secundæ declinationis, à masculinis tertie, genitiuum parem habet masculino: ὁ ἅγιος, ἢ ἁγίον. ἡ ἅγια, ἢ ἁγίων. Quòd si masculinum sit quintæ, vltimam genitiui foemini circumflectitur, ὁ ἡδύς, μέλας, τῶ πῶν: ἢ ἡδέων, μελάνων, τυπῶντων, ἢ ἡδέια, μέλαινα, τῶ πῆσα: ἢ ἡδέων, μελαινῶν, τυπῶσῶν. in quibus etiam non eadem est penultima genitiui in vtroque genere.

Quintæ declinationis genitiui, & datiui di-

H 4

syllabi accentum sortiuntur in vltima nominatiui aut accusatiui, & vocatiui, in priore: ἡ χεῖρ, τῆς χειρός, τῆ χειρὶ, τῶ χειρά, τῷ χειρε, ταῖν χειρῶν: αἱ & ᾧ χεῖρες, τῆς χειρῶν, ταῖς χειρῶσι, τὰς χεῖρας. Excipe participia δειξ, δέντος, δέντι: ᾧ, ᾧ ντος, ᾧ ντι, &c. etiam τῆς παιδῶν, τῆς Τρωῶν τῆς πάντων, τῶν πάντων.

Circumflectuntur εὐ & ε finales ὀβασιλευς, ᾧ βασιλευ, πανταχῆ, præter aduerbium ἰδὺ, ecce: at ἰδὺ imperatiuus, vt τυπῶ.

Vocatiuus in es à propriis in ηs est παραπαροῦς τρονος, ὁ Δημοθένης, ὁ Δημόθενες: ὁ Ηρακλῆς, ἕως, ὁ Ηρακλεες, crafι Ηρακλες.

Irregularia sunt. ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῆ μιᾶ, τῶ μιᾶν. ὁ δέσποτης, μυτιέτης, ὁ δέσποτα, μυτιέτα: Etiam ἡ μητήρ, θυγάτηρ, τῆς μητέρος, θυγατέρος, non μήτερος, θυγατέρος.

Particulæ α, ου, δυς, crebrò accentū retrahunt, παιδευτός, ἀπαιδευτός: τακτός, εὐτακτής. κινήτος, δυσκινήτος.

Sic ἐκῶν, ἀέκων, & crafι ἀκων: λόγος, ἀλόγος, εὐλόγος, &c.

Verborum & participiorum accentus obseruandi sunt in coniugatione verborū τυπῶ, ποιέω, & τίθημι. Præterita & aoristi priore longa seruant accentum in compositis: εἶχον, κατέχον, εἶα, ἀφείκα: εἶμαι, ἀφείμαι: ἦκα, σιωπῆκα: præter οἶδα, σιωπίδα, non σιωπίδα.

Monosyllaba longa, relicta post apocopen, acuuntur: χῆμι, χῆν: post apheresin autem circumflectuntur, ἐφλω ἐφως, ἐφω: φλω, φῆς, φῆ: & λῶ, ῆς, ῆ: at breuia sunt acuta, ἐβαν, βάν.

Quædam omnino carent accentu, ὁ, ἡ, εἶς, ἐς, ἐκ, εἶς, εἶς, εἶς, ἐκ.

Inter-

Interdum præter accētum natiuum (quivnus est tantum in vna dictione) asciscitur alter, propter dictiones encliticas, quæ proprium accētum remittunt ad præcedentem syllabam. Sunt autem enclitica, τίς, τινός, infinita, τῆ, τῶ, pro τινός τινι: εἰμι & φημι, toto præsentē: μῦ, μοι, μέ: σου, σοι, σε. Aduerbia infinite capta, ποθί, ποθεν, ποτέ: πῶς, πῶ, πῶς: πῶ: τέ, γέ. Vt εἶτις, εἶτινα, εἰπέμοι, σῶμά σου, ἦκα σέ μου.

Persona ἔσθι, principium orationis, aut subdita post, ἐκ καί, ἀλλά, ὡς, εἰ, τοῦτο, remittit accentum in priorem syllabam. ἔσθι πόλις, καί ἔσθιν, ἀλλά ἔσθι, ὡς ἔσθι, εἰ ἔσθι, τῆ ἔσθι. Alioqui in præcedentem dictionem, καλός ἔσθι, ἀνθρώπος ἔσθι, σῶμά ἔσθιν, ἐρμῆς ἔσθι. Et de accentu quidem hæcenus. Reliquum est vt de constructione quatenus est opus, agamus.

RATIO SYNTAXE Ω S.

DE Græcorum constructione tantum præcipienda sunt ea in quibus nobiscum non consentiunt.

Neutrum plurale verbo gaudet singulari: ζῶα, τρέχει, pro τρέχουσι.

Genitiuum multis adhibent quibus nos ablatiuum siquidem vterque casus ponitur absolute. Latini, Me præsentē: Græci, μου παρόντος. Quandoque participium solum, ἐλθόντων ἢ, vbi autem venissent: intelligendo casum rei conueniētis, Atticè pro hoc genitiuo est accusatiuus. & fermè cum ὡς & ὡσπερ: ὡς τῆ ἀνδρα τῶτο ποιήσοντα.

pro

pro ᾧ ἀνδρὸς ποιήσοντας. Estque istud receptissimum in participiis impersonalium δέον, δεῖσον: ἔξον, ἐνδόν, προσήκον: παρδόν, ἐνδεχόμενον, ἔξον αὐτῷ ποιῆσαι, quum ipsi permissum esset facere. ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρειν, tanquam nihil eius interfit, δεῖξάν ἐμοὶ γράψαι, ubi mihi statutum esset scribere ἀδελφόν ὄν, quum sit incertum, &c.

Genitium postulant comparatiua, & superlatiua, σαχάνης δεικνότερος, βέλτιστος πάντων.

Verba quæ animi affectionem significant, ἐρῶ, ἀπθυμῶ, & similia.

Verba sentiendi, curandi, participandi, priuandi, assequendi, frustrandi, dominandi, despondendi, copiæ & inopiæ: quorum exemplis superfedendum duximus, monuisse tantum contenti. Adhæc, verbalia per a priuatiuum facta. ἀθίατος ἀληθείας. Verbalia in ικός, ποριστικός, ἢ ὀπτηδείων. Et adiectiua plurima, ἀξίος, ἀνάξιος, ἀπειρος. Et alioqui quoduis adiectiuum partitiuè positum, οἰγνήσιοι ἢ φίλων, qui inter amicos ingenui sunt. quale illud Plinianum, ouorum oblonga. Præterea verbum substantiuum, εἰμι & γίνομαι: τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, horum (aut, de numero horum) est Plato. Quod verbum quandoq; omititur, αὐτὸ δὲ ἢ ἀδικῶντων ἐγώ.

Partitionis genitium mutant in casum partiuum, οἱ ἄνθρωποι, οἱ γὰρ ἄγαθοί, οἱ δὲ πονηροί, pro ἢ ἀνθρώπων. Sic τοὺς φίλους, τοὺς γὰρ ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδειξε. pro ἢ φίλων: & ita per omnes casus.

Crebro

Crebrò etiam genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur deficiente ἕνεκα: εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, ἕνεκα τῆς τύχης, ob felicitatem, aut quod ad felicitatem pertinet: vtrunque enim significat ἕνεκα. & ὁ μακάριε τῆς θεάς, beatus qui ista videris.

In Genitiuo ponitur materia, πεποιήται λιβου. Pars ἔπιον ᾧ οἶνον, λαβούμενος ᾧ ποδάς, Precium ὠνήσάμην δύο ὀβολῶν, Tempus νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἀπουδάξει. Temporis verò continuatas in accusatiuo, ὅλων πέντε ἡμέρας ἐργασάμην. quod & in Datiuo, εἰκοσὶν ὁλοῖς ἔτεσσιν ἔποδηήσας.

Genitium regunt, ἄλις, ἕνεκα, χάριν, ἀνευ, δίκην, πλὴν μεταξὺ πάρεργον, φεῦ, ὠβάβατ, Ἡράκλεις, οἶμοι. & huiusmodi exclamations, etiam εὐθὴ, πόρρω, ἐπὶ προ ἀποθεν, ἔξω, χωρὶς. Et aduerbia localia, πῶ, πούθεν.

Datiuo tribuuntur verba sequedi, ἀκολουθεῖ, ἐπαύμαι. Certandi ἐρίζω, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Quæcunque passiuè capiuntur, πεποιήται μοι, pro ὑπὲρ ἐμοῦ. Et ἀγνοσεν τοῖς πολλοῖς, vulgo ignotum. Composita à σὺν & ὁμοῦ σύντροφος, ὁμόφρος. Datiuicafus est instrumentum ἀπέκτεινε τὸ ξίφος. Causa, φθῶν ταῦτο ποιεῖ. Modus actionis τίνοι πρὸς τὸ γράφεις, & quandoque precium: Chrysof. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον κτηνόμενος.

Datiuum habent cum Genitiuo, ἀμοισθητῶ, μετέχει κοινωνῶ, συγγινώσκω, φθῶν: & impersonalia δεῖ, μέτεσι, μέλει, μεταμέλει. In Datiuo Pronominis αὐτὸς tāpenumero intelligitur prepositio σὺν, vt σπιμιῶν αὐταῖς ὠλένας τὰ πέρα, hoc est, σὺν αὐταῖς.

Accu-

Accusatiuum admittit quoduis verbum nominis ab eo deducti, τοῖς τὰς γάμους γαμῶν, ἀδίκῳ σε ἀδικίαν: aut nominis relatiuum, ἢ ἀδικία ἡ ἀδικῶ σε.

Vbique locus est accusatiuo, si intelligas κτ, Σύρος καὶ τούνομα καὶ τὴν πατρίδα. sic Virgilius, -- cetera Graius.

Et qualia sunt poetis nostris vsitatoria, fractus membra, & similia, iis Græci passim vtuntur: τὴν ῥίγα νορήζεις μεσὸς, κόσμος τὴν ἀναβολῶν, τὸ χῆμα εὐπεπέης.

Passiua regunt accusatiuum verbi actiui, vt ἀπηρεπέεις ἐμοὶ τὴν διαίταν. sic passiuè, ἀπηρεπέομαι τὴν διαίταν, & ἐγγερίζομαι ταύτῃ τὴν ἐπιμέλειαν.

Verbalia in εὐον, verbi sui postulant accusatiuum: γραπτόν ἐμοὶ ἐπιστολῶν. Interdum secundus accusatiuus in vicem datiui succedit, ἰατρὸν τὴν νόσον ἀμελεῖντα τῆς αἰτίας.

Atticè accusatiuus pro genitiuo, ἄποσερῶ σε τὰ χημάτα pro τῆς χημάτων. Et pro datiuo, οἶά με ποιεῖς, pro ἐμοί.

Quando infinitiuus & verbum præcedens ad eandem pertinent personam, nõ est opus accusatiuo: ἔφη ποιήσειν, dixit facturum, nempe se vt Terentius, Pollicitus sum suscepturum. Infinitiuus, non tam accusatiuum habet quam nominatiuum, φησὶν αὐτὸς ἀτίτος γενησῶν, dicit se autorem fuisse, ἔτιος ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὡς ἐπάντα εἰδὼς, μηδὲν εἰδέναι αἰετῶν, tam alienus ab arrogantiã, vt quum omnia norit, tamen se nihil scire putet.

Iun-

Iunguntur infinitiuo, ὡς, ὡςτε, πρὶν, ἢ ἐπειδὴ, ὅσον. Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedente, χρῶμαι εἰς ἔχω βιβλίους: Ἐκ τῆς ἐπιστολῶν ἂν ἔπεμψε. hinc sunt illa ἀνδρὶ οἶον σοὶ, ἀνδρα οἴνοσε.

Participium tanquam pro infinitiuo cum verbis perseuerandi ἀγαπῶν με διατέλει: desistendi, ἐπαύσομαι φιλῶν. Et cum verbis affectionem animi significantibus. μέμνημαι ἰδὼν, οὐ συνίεσαν μάτῳ πονοῦτες. Sic Virgilius, Sensit medios delapsus in hostes.

Articulo vestitum aduerbium fit adiectiuum: ἐχθές, hesternus. Quod si iungatur præpositiõni cum suo casu intelligitur commodum aliquod participium ὅ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, nempe ὢν aut οἰκῶν.

Præpositiõnum varia significatio variat regimen.

Genitiuum habent ἐκ vel ἐξ, significantes locum, tempus, materiam, causam: πρὸς, ab, coram, iurandi, officij, πρὸ ante, locum, tempus: κτ, contra, super, de, ab: διὰ, per: μετὰ, cum παρα ab ἀντι, pro: ἐπι, circa, super: etiam tempus significat: πρὸ, pro: ἀπο, à, ex: ὑπο, præ, sub: ὑπὲρ, pro, de, super.

Datiuum, ἐν, in: σὺν, cum, πρὸς, iuxta: παρὰ, apud, ἐπι, propter, in potestate, post, super, contra: πρὸ, pro, in, circa: ὑπο, sub.

Accusatiuum, εἰς vel ἐς, in, ad: ἀνὰ, per: κτ, per, secundum, circa: διὰ, propter: μετὰ post: παρα, ad, præter, propter: ἐπι, ab, in: πρὸ, circa, circum,

cum, prope, *ὑπέρ*, sub: *ὑπέρ*, supra, ultra.

De *ἀμφὶ* iudicandum vt de *πρὸς*, quod vſitatus est.

Duæ *ἑλληνικῶς* ponuntur cum genitiuo: *ἐν*, deficiente datiuo: *εἰς*, deficiente accusatiuo: *ἐν* *ἄδου*, pro *ἐν οἴκῳ* *ἄδου*: *εἰς* *διδασκαλῶν*, pro *εἰς οἰκίαν* *διδασκαλῶν*.

Dicunt præterea, *οἱ πρὸς Πλάτωνα*, hoc est Plato: *οἱ ἀμφὶ Σωκράτῳ*, hoc est Socrates. Verùm istiusmodi orationis formas, & breuiter quicquid ad Græcanicas phrasas artinet, doctissimè per sequutus est Budæus in suis Commentariis, nuper & emendatè & eleganter, magno studiosorum bono, excudit Badius, optimè semper de literis meritis. Eum librum comparare sibi debet quisquis seriò Græcari volet.

A N N O T A T I O N E S
 R E N A T I G V I L L O N I I
 I N G R A M M A T I C A M
 Græcam Clenardi.

Alpha, Vita, &c. Clenardus pag. 3.

P V D Græcos literæ sunt tantum viginti quatuor: quarum figuræ, nomina, & potestates (quæ tria literis cuiuscumque lingue accidunt) deinceps collocantur apud Clenardum, pag. 3. Figura enim id nec dubie est, quod certis lineamentis atque tractibus literæ corpus depingit. Nomen, est ipsius elementi appellatio. Potestas verò, literæ ipsius valorè pronuntiatione indicat. Multiplex quidè certè & varia est cuiusque literæ figura, cuius varietatè colliges tum ex Clenardo, tum ex elementalibus libellis qui vulgi manibus quotidie teruntur. Idè de earundem noie & potestate facito.

Vocales longæ η, ω, &c. Clenardus pag. 4. v. 1.

Capitalis & primaria omnium literarum Græcarum diuisio est, ut illas findas in vocales septè, & in septèdecim consonantes; vocales deinde subdividas in duas longas, η, ω: duas breues, ε, ο: & tres ancipites, α, ι, υ. Longæ sunt quæ semper longam efficiunt syllabam, nisi quum terminant dictionem, & sequens dictio incipit à vocali. Tunc enim

vocales natura longæ longam faciūt syllabā, at diphthongi omnes communem faciūt syllabā. Animaduersione igitur dignū, *η, ω*, in capite seu initio dictionum, in mediis item dictionibus, in fine dictionū sequente cōsonante, perpetuò longas esse. Et si contigerit (vt dixi) illas finire dictionem, & sequentem dictionem incipere a vocali, tum *η* & *ω*, omnes præterea diphthongi tam propriæ quàm impropriæ (quæ & suaptè natura longæ sunt, haud secus atque *η* & *ω*) in carmine redduntur ancipites. Proinde ante vocalem sitę poetica licentia sæpissimè corripuntur.

Breues vocales, *ε, ο*, sunt quæ semper breuem faciunt syllabam, nisi extendatur positio. Fit autè, & Græcis & Romanis positio quando post vocales natura breues cuiusmodi apud Græcos sunt *ε, & ο* duę subsequuntur consonantes, vt *ἔπος* septū, seu vallum: *ἐρμῆ*, id est, eruptio motus, impetus in quibus *ε* & *ο* positioe producuntur. Et apud Latinos, Arma virumq; , &c. Aut quando litera duplex, nēpe ζ, ξ, ψ, sequitur: quarū dupliciū vna quælibet æquè pollet atq; duę simplices consonantes, vt infra (*σὺν δεσφῶ*) docebimus, inter ipsarum duplicium excutiendam potestatem.

Ancipitas siue cōmunes, *α, ι, υ*, Græcis dicūtur *δίχρονα φωνήεντα*, id est, bitemporæ vocales, quia duorū sunt temporū & ancipitis quantitatis, nūc breuē nunc longam cōstituentes syllabam. Non hercule in eadem dictione, sed in quibusdā pro-

ductæ,

ductæ, in aliis verò corruptæ vsurpantur. Dico itaque *α, ι, υ*, non ideo vocari *δίχρονα* quòd ad cuiuslibet arbitrium (vt quidam existimant) in vna eadēque dictione & produci & corripri queāt, sed eo modo *δίχρονα* esse, quo oēs vocales apud Latinos: ita quòd in hac dictione omnino producantur, in illa corripiantur, vt fusius docebimus in nostro Enchiridio ad cognitionem accentuum, & quantitatum syllabarum.

Tu rursus subdiuito septem vocales in mutabiles & immutabiles. Mutabiles tres, *α, ε, ο*: quæ id nominis, sortitæ sunt quia in capite thematis alicuius verbi cōstitutę, in verborū præter. mutantur: nēpe *α* & *ε*, in *η*: & *ο* in *ω*: eodem quoque modo in primo futuro quorundam verborū sextæ coniugationis, & in thematibus verborum in *μ*, si in sexta fuerint formatiuæ. Quid formatiuæ li-tera sit videbis paulo post. Immutabiles quatuor sunt, *η, ι, υ, ω*: quæ si in verborum thematibus fuerint capitales seu initiales, in præter. nō mutantur.

Diphthongi propriæ, &c. pag. 4. v. 7.

Ex simplicibus præscriptis vocalibus coalescunt ac cōstantur diphthongi duodecim, quæ diuidūtur in proprias diphthongos & improprias. Propriæ sunt sex, quas discas ex Clenardo: quæ (vt placet Grāmaticis,) ita dicuntur, quæ naturalis pronuntiatio illas postulet: quippe quæ eo quo scribuntur modo, & proferuntur, aut certè proferri debent. Impropriæ contra sic dicuntur, quæ

I 2 pro-

pronūtiatio naturalis illas non requirat. Tu eas diuides in ἀφώνους, & κλιόφωνους. Tres sunt ἀφώνοι, α, η, ω: quæ quia scribuntur quidē, sed non proferūtur præterquam instar simplicium vocalium α, η, ω, sine punctis subtus, quæ polleant iota, meritò profectò diphthōgi hęc tres, ἀφώνοι vocitātur, hoc est, mutæ, seu obmutefcentes: tu vnica dictione a sonas vocares, si dictione Latinā cū Græca cōpositionē reciperet. Dicūtur enim quasi ἀνευ τῆς φωνῆς, q̄ voce careant saltē diphthōgata, (vt sic docendi gratia dixerim.) Tres reliquæ ηυ, υ, ου, obduriusculā minusq̄; auribus delicatis alioqui lenocinantē ipsarū vocē, non iniuria κλιόφωνοι, nuncupātur, quasi malesonas dicas. Dū enim vt decet, proferūtur, durū quid auribus insonat, & nescio quid (vt ita dixerim) Gorticū, auribus iniucundū, si cum suauī iucundaq̄; diphthongorum propriarū pronūtiatione cōstrantur, auditu percipitur, vt nos aliàs docuimus, & post hac rursum (si Deus permiserit) nos identidem viua voce sumus docturi. Commenum planè Grammaticum, est diphthongus impropria, præsertim illa quæ dicitur ἀφώνος: proinde ad pronūtiationē nihil spectat. Nam Grammatici diphthongorum mutationes indicaturi, aut certè in diphthongis, alterius vocalis elisionem, eiusmodi diphthongos inuenerūt, vt sicubi ex αι fiat ε̄ aut η, vt non parum sæpe fieri assolet, idq̄ue iota eliso: quod tamen quia in diphthongo propria erat

erat vocalis subiunctiua: vt vocalium neutra in illa transmutatione pereat funditus, solent Græci suppingere iota in tribus illis, ε, η, ω, quæ quidem ex proprijs consurgunt diphthongis. Atque adeo id factum esse palàm est, ne ignorarēt pueri in illa syllaba diphthongum desiderari. Quandoquidem autem ostendimus ε & η ex αι coagmentari, eadem ratione ω ex οι fieri dicas, mutata breui præpositiua in propriam lōgam: iota vero quæ subiunctiua est, suppingatur, Tres enim, non amplius, mutabiles esse vocales paulo antè diximus, ε, η, ω, quarum, quæcunque accidat permutandæ vocalis ratio, α & ε mutantur in η, & ο in ω. Cæterum vt de κλιόφωνων quoque cōpositione aliquid dicamus, ηυ modo ex ωυ modo ex ευ fieri, sequentibus exemplis cōprobarur: ἀυλίζω, ἡυλίζω: εὐχομαι, ἡυχομαι, mutato ε̄ ex diphthōgo ευ in η̄ idq̄; Atticè, quū alioqui ευ sit de classē diphthongorū immutabiliū, vt suo loco sumus dicturi. At ου sit ex ῡ, mutata breui in propriam longam. Reliquum iam est vt ῡ ostendamus ex ῡ & ι constare, atque hanc sibi comparare figuram, nimirum vt ι affixum ad latus ῡ suo apice pertingat corpus medium ipsius præpositiua, quæ est ῡ: idem vero ι longius se explicet deorsum. Quæ figura haud dubiè commodior: tamen chalcoryporum nonnulli voluerint aliam figuram innouatam, sic ῡ, subscripto ι, videlicet, perinde atque in ε, η, ω.

Est alia vocalium diuisio propter diphthongos duntaxat recepta, nempe vt in diphthogorum coagmentatione & coalescentia, aliæ vocalium sint præpositiuæ, aliæ verò subiunctiuæ.

Præpositiuæ, quæ quinq; recēsentur, α, ε, η, ο, ω: ideò hanc nomenclationem adeptæ sunt, quòd subiunctiuis præpositæ diphthongos faciāt: vel quia in diphthogo constituēda subiunctiuis præponuntur. Subiunctiuæ verò, quas & postpositiuas vocant, sic dicuntur, quòd in constitutione diphthogorum præpositiuis subiungantur: vel quia præpositiuis subiunctæ aut postpositæ, diphthogos faciunt, vt patet in formulis à Clenardo præscriptis. Sunt q; duæ duntaxat subiunctiuæ vocales in diphthongis, ι & υ. Ex præpositiuis vna est, vt pote α, quæ diphthongos proprias constituit, α, αυ, & vnā impropriā ε. Verum enim uero ε solas proprias diphthongos parit, ε, ευ: ο item proprias propagat, ο, οε: η autem & ω, diphthongos tantum improprias ηυ, ωυ, ω. Antiqui enim (nequid silentio supprimam quod sit opere pretium) aut non suppingebant profusus iota in diphthongis, α, η, ω, (quem morem adhuc retinuerunt Dores) aut certè ea utebantur figura quam paulò antè depinximus υ, hoc videlicet modo pingentes α, η, ω: sed quia & scriptores & chalcographi in forma earum depingenda sæpius ac numero hallucinabantur, diphthongos plerunque

plerunque proprias impropriarum vice depingentes, ob id aliud commentum subiit animos eruditorum: nempe vt punctum exile substerneretur, subiaceretve corpori ipsius vocalis, alioqui præpositiuæ: quod quidem punctum designaret siue polleret iota. Veruntamen illud esse prætermittendum videtur minimè, videlicet non solum subiunctiuam esse vocalem in diphthongis, αυ, ευ, ου, ηυ, πυ, sed etiam præpositiuam in diphthongo impropriā υ, υ'όε, ηυ'α, ε'ρηυα, & in consimilibus: quæ innumera sunt, quæque possis ipse venari tibi, legendo classicos autores. Quandoquidem autem non ita multo ante vocales diuisimus in mutabiles & in immutabiles, eadem quoque diuisio in diphthongos proprias non inconcinne cadit, siquidè earum quedam sunt mutabiles, vt pote α, αυ, ο: quædam verò immutabiles, nimirum ε, ευ, ε: de quarum & transmutatione & statu agemus pluribus cum Clenardo suo loco, in tractatione augmēti temporalis verborum.

Mutæ { Tenuēs α, η, τ,
Mediæ β, γ, δ,
Aspiratæ φ, χ, θ, } pagina 4. versu 20.

Diximus paulò antè consonantes secundam constituere partem generalis diuisionis literarum apud Græcos: quæ profectò subdiuidendæ sunt in mutas, duplices, liquidas, & in σ, & sic in septem vocalibus, nouem mutis, tribus duplicibus, quatuor liquidis & ω, habes iustum nume-

rum viginti quatuor literarum Græcarum. At subdividere denuò debes mutas nouem in tres tenues, σ, τ, κ : tres medias, β, γ, δ , & tres aspiratas, ϕ, χ, ψ : quæ duobus modis considerantur. Priore modo sic, recto videlicet ordine, $\sigma, \kappa, \tau, \beta, \gamma, \delta, \phi, \chi, \psi$: & hoc modo fermè per se, & sine relatione aliarum ad alias expenduntur. Posteriore autem modo illas consideraueris ordine in formula proposita transuersario, nempe à summo deorsum, sic $\sigma \beta \phi, \kappa \gamma \chi, \tau \delta \psi$: vt σ & ϕ extremorum contrariorum rationem obtineant, haud secus atque album & nigrum apud philosophos. Idem de reliquis mutis iudicium, nimirum vt tenues semper proprijs opponantur aspiratis: è contrario verò aspiratę tenuibus, quia naturam inter se contrariam sortiuntur, interijciantur autem mediæ, quòd mediam quandam rationem, & naturam habeant inter vtrasque extremas, inter tenues videlicet, & aspiratas.

Tenues ideò sic nuncupantur quòd sine vllò spiritu denso ac sibilante proferantur. Aspiratæ contra, quia cum spiritu crasso, denso, spumoso, & cum sibilo proferuntur, mediæ autem, vt diximus cum vtrisque extremis ita consentiunt, vt nec prorsus spiritu careant, nec prorsus ad spumofum flatum aspiratarum accedant. Isthæc autem mutarum oppositio inter se ideò fit, quia aliæ in alias sæpissimè migrât, vt facilè conijcere licet in deductione aliarum temporum ex

alijs

alijs in coniugationibus verborum. Hic obiter notandum, primum ordinem contrariorum primam constituere coniugationem, vt $\pi\omega, \beta\omega, \phi\omega$: & secundum secundam, vt $\kappa\omega, \gamma\omega, \chi\omega$: tertium item tertiam, vt $\sigma\omega, \delta\omega, \psi\omega$. Haftenus de mutis.

Duplices, ζ, ξ, ψ , pag. 4. versu 24.

Duplices idcirco dicuntur, quia duarum vim habent simplicium consonantium, in easque non rarò explicantur & dissoluuntur, quum ex illis analogicè conficiantur. Atque adeò tres sunt, ζ, ξ, ψ : quarum ζ fit ex σ , vel $\sigma\delta$, & in eas sæpissimè resoluitur, præsertim apud Dores: vt pro $\sigma\upsilon\rho\iota\zeta\omega$ & $\delta\zeta\omega$, $\sigma\upsilon\rho\iota\sigma\delta\omega$, & $\delta\sigma\delta\omega$ scribunt Dores: $\mu\acute{\alpha}\sigma\omega$, id est, pinso, inde $\mu\acute{\alpha}\zeta\iota$, quam Latini vsurpata dictione Græca massam vocant, ζ autem non tantum $\kappa\sigma$, sed & $\gamma\sigma$, & $\chi\sigma$ valet: vt $\mu\acute{\upsilon}\sigma\alpha\zeta$, id est barba menti: à quo nomine, resolutio ξ in $\kappa\sigma$, atque adeo inter vtrunque collocata vocali σ , fit casus gignendi, & alij pariter obliqui casus: vt $\mu\acute{\upsilon}\sigma\alpha\kappa\sigma$, $\mu\acute{\upsilon}\sigma\alpha\kappa\iota$, &c. $\delta\acute{\alpha}\rho\alpha\zeta$, $\delta\acute{\alpha}\rho\alpha\kappa\sigma$, & id genus alia. Sed aliquando, vt dixi, in $\gamma\sigma$ explicatur, eadem ratione seruata quæ in $\kappa\sigma$: vt $\acute{\alpha}\rho\pi\alpha\zeta$, $\acute{\alpha}\rho\pi\alpha\gamma\sigma$. Item in $\chi\sigma$, vt $\theta\rho\iota\zeta$, $\pi\rho\iota\chi\zeta$. Verùm enimverò ψ , seruata præterea ratione ea, quæ in superioribus dissoluitur plerumque in $\pi\sigma$, inserta vocali, vt inde confurgat obliquus casus in nominibus: vt $\kappa\acute{\upsilon}\kappa\lambda\omega\psi$, $\kappa\acute{\upsilon}\kappa\lambda\omega\psi\acute{\sigma}$: $\acute{\omega}\psi$, $\acute{\omega}\psi\acute{\sigma}$. Aliquando vero in $\beta\sigma$, interiecta vocali: vt $\acute{\Lambda}\rho\omega\psi$, $\acute{\Lambda}\rho\alpha\beta\epsilon\iota\sigma$: $\phi\lambda\acute{\epsilon}\psi$, $\phi\lambda\epsilon\beta\acute{\iota}\sigma$, &c.

ali-

aliquando in φσ. vt σκίραφ, σκίραφος: & alia eiusdem modi plurima.

Liquidæ, siue immutabiles, pag. 4. v. 27.

Quatuor sunt liquidæ Græcis, λ, μ, ν, ρ, totidem Latinis, & eadem, aut saltem eiusdem potestatis, l, m, n, r, Sed Græcis præterea immutabiles vocitantur, quod nõ mutantur, migréntve in alias consonantes, neq; in declinationibus nominum, (vt à τίτων, addendo os, non mutato ν finali litera recti fit genitiuus τιτῶνος: sic δάμαρ, δάμαρτος) neque in verborum coniugationibus, vt φάλλω, μ, φαλλῶ, νέμω, μ, νεμῶ: in vtroque tempore λ & μ immotæ manēt: sed quemadmodum præsentis. ita futuri literæ sunt characteristica.

Σ omniffum a Clenardo.

In consonantium sub diuisione omisit • Clenardus: idque fortasse de industria, quod non fit de classibus mutarū, dupliciū, aut liquidarum. Non enim muta est, quia neque tenuis, neque media, neque aspirata, Adhuc non duplex, quū non æquiualeat duabus simplicibus consonantibus. Nec tamen immutabilis, quum in casu gignendi plerūque mutetur in τ, δ, θ: vt λέων: λέωντος: μῶνας, μωνάδος: ὄρνις ὄρνιθος. Proinde ε: a quibusdā μοναδικόν, idest, sui cuiusdam iuris, ac suæ potestatis, dicitur, a quibusdā verò ἄσημον, idest, in nota, & signo, quod aliarum consonantium notas inultas habeat minime: nepe vt vel muta dicatur, duplex, vel liquida: sicut in grege ouium, cæteris

ris ouib. signatis, si earū aliqua nõ fit eodē quo alię signo insignita, & notata, illa vocatur οἷς ἄσημος, quasi nulla signatione signatam ouem dicas.

Accentus tres, &c. pag. 5. v. 3.

Accentus a verbo Accino dictus, q̄ accidat dictioni quā afficit. Huic nomini respōdet Græca vox προσοδία, à πρὸς, idest ad: & ὄδῃ, carmen, canticum, est autem accentus pronuntiandi ratio, syllabę accidēs. Syllabarum porrò aliæ longæ, aliæ breues, & aliæ ancipites: quæ pro ratione quantitatis suæ, acuuntur aliæ, vel grauātur, aliæ verò circumflectuntur, Itaque tres sunt accentus, Acutus, Grauis, & Circumflexus.

Acutus sic pingitur, fitque ex sinistra parte maiusculæ literæ lambda λ.

Grauis ex eiusdem parte dextra.

Circumflexus ex vtraq; λ, aut sic η, ex superiori parte literæ δ: qui & hoc modo ornādæ potius scripture, quàm vllius necessitatis ergo notatur.

Notaudum obiter, Græcos in assignandis accētibus solitos esse singularū dictionū syllabas ordine præpostero & retroacto supputare: nimirum incipientes ab vltima, a qua fit progressus ad penultimam, & a penultima ad antepenultimā. Ultra antepenultimā nõ retroagitur accētus, neque apud Græcos, neque apud Latinos, At in hoc dissidēt Latini à Græcis, quod latini, vt propriū dictioni cuiq; assignent accentū, penultimæ syllabę dictionis illius quantitatem perpendunt

pendunt, ut quum dominus penultimam habeat breuem, ideo eius accentus in antepenultimam retrahitur syllabam. Dicimus ergo, Barbara. pyramidum, sileat, miracula, Memphis, acuendo in singulis polysyllabis declinabilibus vocibus antepenultimam, propter penultimam breuem: quæ si longa foret, accentum perpetuo retineret: ut meditaris auena. Verumtamen in dictionibus disyllabis, siue longa siue brevis sit penultima, (voco autem illam penultimam, quæ anteit proximè ultimam dictionis cuiuslibet syllabam, etiam si prima sit dictionis, ut in disyllabis omnibus) eidem penultimæ perpetuo insidebit accentus. Exemplum de longa penultima ut tegmine fagi, linquamus arua, lentus in umbra. De breui, Deus, aqua, manus, & reliqua cohors disyllaborum id genus. Solæ autem indeclinabiles voces apud Latinos accentum in ultima syllaba, accipere possunt: cuiusmodi sunt porro, ergo, maximè, & similes. Vfus tamen in omnibus frequèntior præualeat. Verum enimvero ultimæ syllabæ quæntitas apud Græcos expenditur, atque adeo pro ratione quantitatis ultimæ assignatur apud eos accentus, nunc in eadem ultima, nunc in penultima, nunc in antepenultima, ut nos docebimus fusius in nostro Enchiridio ad notionem accentuum. De locis autem singulis singulorum accentuum id interim, est prælibandum, acutum, utpote in dictionibus, tres sedes sibi vèdicare:

care: ultimam, ut *θεός*: (os enim ultima syllaba, acuitur) penultimam, ut *λόγος, ἦρας*: antepenultimam, ut *τύπουμεν, παράκλητος*. Et verò solus acutus sua veluti prærogatiuæ antepenultimæ insidere potest. Si quidem circumflexus duas tantum sedes occupat: ultimam, ut *ποιῶ*: penultimam, ut *βοῶτε*. Grauis autem quamquam intelligitur in quacunque syllaba dictionis cuiuslibet quæ neque acuitur, neque circumflectitur: nusquam tamen pingitur nisi demum in ultima dictionis syllaba, tum maximè quum *καὶ συνίχεται*. id est, consequèntia verborum & continuatione vocum inter se, qui acutus insidebat ultimæ syllabæ dictionis, alia dictione præeunte in structura orationis, mutatur in grauem, ut passim contingere solet.

Acutus attollit syllabam quam afficit, *θεός*, Circumflexus tardat, ut *βοῶμεν*. Grauis verò, est æqualis pronuntiationis tractus, communisque tenor his syllabis, quæ nec acutitonæ sunt, nec inflexæ, ut *φιλοσοφία*, solum iota acuitur, reliquæ syllabæ graues sunt: & ut docet Demetrius, *καθ' ὁμολιισμόν ἀναγιγνώσκονται*, id est, leguntur seruata æqualitate pronuntiationis. Et quia deforme fortasse fuerit tot apices singularis inscribere syllabis, ideo suis partibus fungens, nusquam grauis, nisi loco acuti, in solis (ut dixi) ultimis syllabis, idque in contextu orationis, ut *θεός ἡμῶν*, id est, Deus noster.

Illud præterea adiciendum ad extremum videtur

detur. dictionem acutitonam, per se positā, hoc est, citra complexum orationis, aut etiā in clausula collocatam, quippe quæ terminet sententiam, acutum perpetuò retinere accentum: nec conuertere acutum in granem, nisi in oratione perpetua continetur cum sequentibus alijs dictionibus, sic, ἔστιν ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθός: quum alioqui & ἀνὴρ & καλός & ἀγαθός vltimas syllabas suapte natura acuant. Hunc in modum autem accentus diuidas licet, vt dicas accentuū alios dictionum esse, alios verò syllabarum. Duo sunt accentus dictionum, acutus videlicet & circumflexus: quorum, alter utro quælibet apud Græcos dictione insignitur. Ceterū grauis dicitur syllabicus, quia, in omni syllaba esse intelligitur, quæ neque acuitur neq; circumflectitur. Enimverò qui accentus quibusque dictionibus debeantur, aperiemus quam poterimus luculentissimè in nostro libello de accentibus.

Spiritus duo, Asper, &c. pag. 5. v. 3.

Duo sunt apud Græcos spiritus, asper siue defusus, qui præfixus literis maiusculis sic pingitur, vt in parte sinistra literæ H: ita concinnatur. Minusculis autem præpositus, sic, vt pars sit media circuli integri, ac veluti semiluniū, cuius cornua explicentur in dexteram: pars verò gibba & circumferentia in sinistram vt: Ὀμιρος ἀρματα. Tenuis siue lenis, cum maiusculi literis vocalibus sit ex dextera parte vocalis H, hoc modo: cum minusculis

minusculis autem, sic, vt sit pars altera circuli integri aut semilunij, cuius cornua ad sinistram: circumferentia verò cum gibba parte ad dexteram vergant: vt Ἄνθρωπος, ἀνθρῶς, Hactenus exemplis probatum, notas spirituum supra vocales initiales dictionum collocari. Omnis enim dictione incipiens à vocali, vel aspiratur, vt ἕτερος, vel tenuatur, vt εὐθεία. Vt autè in trāsitu nō nihil de pronuntiatione quoque spirituum dicamus, quæ haud dubiæ silentio prætereunda minimè videtur, animaduertas licet spiritū asperū Græcorū cū suis vocalibus haud secus proferri atq; π he literā Hebræorū cū punctis vocalibus: aut apud Latinos h, quæ nota dūtaxat est aspirationis præfixa vocalibus, vt, ha, he, hi, ho, hu. E contrario verò spiritus tenuis Græcorum profertur vt ale ph Hebræorū cum suis motionibus, sine vllō videlicet spiritu flatūve densō, atq; adeo hæsitāte, vt in π he in gutture. Vel dicas tenuem spiritum Græcorum proferri eo modo quo Latini vocales suas sine h nota aspirationis pronuntiant, vt a, e, i, o, u. Nec te malè habeat, studiose lector, quod sinā te hoc loco ambiguum vtro spiritu insignire, vocalem dictionis initialē debeas, si tibi calamo sit admouenda manus. Non enim præsentis est instituti atq; operis, spirituum regulas tradere (notas & pronuntiationem duntaxat edere hoc loco in animo est) quia maius profecto otium postulauerit, quā quod nobis in præ-

præsentia cōtigit. Proinde tu interim dum manus nāciscamur quo eas peculiari aliquo libello perstringamus, ipse multa frequentiq; eximiorum autorum lectione venabere, vt eorum spirituum vsum tibi compares. Vfus enim omnium artium magister, rectè comparatus, eas quas expetis spirituum regulas abundè satis suggeret.

Consonans ρ, pag. 5. v. 13.

ρ & υ in principiis omnium dictionum perpetuo aspirantur, hoc est notantur spiritu aspero, vt ῥώμη, ῥιπία : υός, υς. Quod si ρ in mediis dictionibus geminetur, prius ρ tenui spiritu signatur, ne syllaba illa desinat in literam aspiratā: (nulla enim apud Græcos syllaba in aspiratam definit) ρ verò posterius, quia initium est nouæ syllabæ, idcirco perinde atque in principio dictionis aspiratur: vt παρρησία, id est dicendi libertas atque licentia. At ρ simplex vnicūmque, in medio dictionis corpore neutro duorū spirituum signari debet. Quum autem dixerim nullā apud Græcos syllabam desinere in literam aspiratā, argutulus aliquis legis huiusce præuaricator conabitur forlasse euertere hanc nostram sententiam, atque ostendere eius quod diximus contrarium. Cui hoc vnum velim responsum. Si contigerit duas reperiri aspiratas in media dictione, vt in ἀφθονός, vtranque aspiratam coniunctim pertinere ad sequentem vocalem. Id quod cōpositiones plerunque indicāt: nam in ἀφθονός, & pri-

prius est pro ἀνευ: (vnde seorsum proferri debet, & non sequente aspirata) φθόνος verò item se paratim: ex quibus cōponitur ἀφθονός id est, ἀνευ φθόνου, sine inuidia, seu inuidia carens. Idem iudiciū de reliquis etiam in appositione, vt νύχθ' ὄλιω.

Apostrophos nota est, &c. pag. 5. ver. 17.

A ἀποστροφός, ab ἀπο, ἀ & στροφή, verito: vnde ἀποστροφός, auersio. Nota est detritæ seu elisæ & reiectæ vocalis à fine dictionis. Auersionis enim nota ponitur supra locum ablatae vocalis à fine dictionis propter initialam capitalēque vocalem sequentis dictionis: vt ἐπ' ἐμέ, pro ἐπι ἐμέ. Solent autem hoc pacto elidi quatuor vocales, quarū in locum apostrophī nota sufficitur, ε, ε, ι, ο, & duæ diphthongi apud poetas, αι, οι. Eliditur & η per apostrophum licentia poetica apud Homerum in catalago nauium: vbi in exemplari Aldino sic habet, Τηλεπόλεμος δ' ἐπει' οὐκ' ἴραφ' ἐνὶ μεγάρω ἐὺ πηκτω, id est, Telepolemus autē posteaquā educatus est in palatio affabrefacto. In quo versu τράφ' pro ἐτράφην positū est vt docet verus interpr. Græcus. Notam autem apostrophī sic describas depingasq; oportet, vt sit dextera pars circuli ad vltimā cōsonantē apposita, qua ostēditur parti orationis de esse vltimā vocalem. Ex hac autē apostrophī descriptione cōstat eam tenuis spiraculi figurā habere. Verūm in hoc differunt, quod signum spiritus tenuis, in principiis dictionum à vocalibus inceptatum ponitur: apostrophī verò

K nota

nota infidet literæ finali, index utrique (vt dixi)
vocalis vel diphtogi in calce reuulsæ, vt *ἀρ' ἔτος*.

Quæ si aspiretur, &c. pag. 7. versu 19.

Notabis hoc loco mutam tenuem *α, η, τ*, & in
cōpositione & in appositione manere tenuem,
nec conuerti in profram aspiratam ante voca-
lem capitalem sequentis dictionis affectam spi-
ritu tenui. In appositione, vt *πάντ' ἔλεγον*: in com-
positione, vt *κατάρατος*. Quod si vocalis sequens
aspiretur, tenuis muta finalis præcedentis di-
ctionis migrabit in profram aspiratam, *φ, χ, θ*:
quia omnis tenuis muta, perpetuò concipit a-
spirationem sequentis vocalis: vt *νίχθ' ἔλλω*. Et
quia appositio est, non compositio, ipsa vocalis
sequens suam etiam retinet aspirationē, quam
in compositione perderet seu abijceret: vt in
καθάπνομαι, ἀφαιρέμα, & similibus.

Υφέν, id est, subunio, nota est qua utimur
quum duas dictiones natura diuisas coniungi-
mus, vt *ὁπως-ἔν*: vel quæ malè diuisas coniungit,
hoc modo, Pauca in conuiuio lo- quere: vel con-
spicitur sus, conspicitur sus.

Υποδιασολή, id est subdistinctio, est nota qua
non cohærentia discernuntur: vel distinctio est,
quæ syllabas malè cohærentes separat, sic *τὸ, τῆ,
ἰ, τι*. aliud enim significat *τί, τῆ* & *ἰ, τι*.

Latini inter declinandum, &c. pag. 6. v. 18.

Ἄρθρον Græcis articulum vocant, & (vt autor
est Moschopulus) deducitur ab *ἀρτῶν*, quod est
coapto

coapto cōpingo, & cohærescere facio; quòd hoc
articulo membra orationis cooperentur, cohæ-
reant inter se & compingantur: nominum præ-
terea & casus, & genera dignoscantur. Minutif-
sima quidem certè orationis particula est arti-
culus, sed eiusmodi, vt si eā tollas, nihil aptum,
nihil integrum, nihil sonaueris decens. Quem-
admodum enim hæc corporis nostri moles ar-
ticulis roboratur, vegetatur & compingitur:
sic articulis orationis partes, alioqui diffitæ, &
discriminatæ, compinguntur. Idioma autem Ro-
manum articulos ignorat: quippe quòd ne vo-
ce quidem vlla Græcorum articulum exprime-
re, ac reddere queat. Cæterum quòd Gramma-
tici Latini nominum declinandorum casibus
præfixerunt. Hic, hæc, hoc, id nec dubiè docen-
di gratia fecerunt, non quòd Latinus sermo il-
los haberet articulos. Gallicus sermo articulos
etiam habet: atque adeo Græcanici articuli vim
exactè noueris ex idiomate Gallicano: vt si
Græcus dixerit, *ἡ ἐδὴς τῷ Περρῷ*, Gallus suo idioma-
te sic reddet, *la robbe de Pierre*, Romanus verò,
vestis Petri, sine expressione articulorum, &
Græcanicorum & Gallicanorum. A superiore
oratione Græca exime articulos *ι* & *τ* nihil de-
centius sonabis, quàm si dicas Gallicè *robbe Pierre*
sine articulis *la* & *de*: id quod ineptum pror-
sus apud Gallos fuerit. Non perpetuò tamen
emphatica erit apud Græcos particula articu-

lus: sed aliquādo addetur, aliquando verò detrahetur, venustādē orationis gratia. Vt autē res ponatur ob oculos, dicemus articulos Gallorū à nōnullis notas casuū nō omnino ineptè appellari. Eas autē docēdi gratia sic proponemus. Articulus masculinus singularis apud Græcos est *ὁ*, qui à Gallis exprimitur hac voce *les*: vt *ὁ δεσπότης*: *le seigneur*, Fœmineus articulus à Græcè, *ἡ* Gallicè: vt *ἡ δέσποινα*, *la dame*, & in numero multitudinis vtriusque generis dicimus Gallicè *les*: vt *οἱ δεσπῆται* *les seigneurs*, *αἱ δέσποινα*, *les dames*. Galli cum Hebræis carēt articulo neutrius generis: sed pro eo vtrique vsurpāt masculinum. Articuli autem Gallorum exprimentes articulos casus gignēdi Græcorum, habita, tamen ratione generis, & numeri sunt, *de*, *du*, *des*. Dandi casus, *à*, *au*, *aux*, & sic deinceps. Enimverò eadem ferme in omnibus est Gallis cum Græcis & constructio & loquēdi ratio. Proinde vtrāque alteram vtpote cum altera: conferas vt ex energia vnus alterius vires non ægrè agnoscas. Musa quidem certè Romana, quanquam apud se superba & elegans, tamē non perinde facile cum Græca conferri potest.

Prima est in *as* masculinorum, &c. pag. 7. v. 6.

In ea fuit hæreſi Clenardus vt, quorundam neotericorū opinionē sequutus, putauerit, quædam nomina in *is* primæ declinationis esse communis generis. Ego verò frequentiorē vsum iugiter approbās facilius subscripserim opinioni

Theo-

Theodori Gazæ & Demetrii Chalcōdylæ, aliorūq; priscorum ac primarię classis grāmaticorū, qui omnia primarię declinationis nomina, siue simplicia sint, siue cōposita, siue deriuata, sub vtrāq; terminatione, *as* videlicet & *is*, masculinæ esse censent, vt omnia secundæ sunt fœmineæ. Quòd si à nominibus primæ fœmineæ, deducere velis, tu illa ex prima, quæ propria masculinorum tantum, deriuabis vel in secundam vel in quintam, prout nomini congruet magis & quadrabit vel secunda vel quinta: vt *ὁ δικαστής*, *ἡ δικάστρια*, *ὁ δικαστής*: *οὐδότης*, *ἡ οὐδότης*, *ὁ πολίτης*, *ἡ πολίτις*, *ὁ δεσπότης*, *ἡ δεσπότης*, *ὁτιδός*, & *δέσποινα οἶνός*, *παρακοίτης*, *ἡ παράκοιτις*, *παρακοίτιδος*. Tu idem de reliquis iudicato atque obseruato legendis autoribus nominatissimis.

Dualia & pluralia, &c. pag. 7. v. 19.

Articulus fœmineus dualis numeri est *αὐτή*, pluralis *αὐτή*, &c. vbiq; que habet *τ* literam capitalem, aut supra vocalē initialē spiritum asperū: tu inde vtrūque detrahitō: habebis singulas *καταλήξεις* singulorū casuū dualis & pluralis numeri nominū omniū primæ inflectionis. Quando ergo dicit Clenardus, Cōueniūt cum articulo, non possunt cum eo nisi terminatione tantum cōuenire. Iam verò oculos deflecte in elenchū declinationis, in quo ab autore præſcribitur tibi formula inflectendorū per singulos & numeros & casus nominū omnium huiusce classis primæ.

K 3

Finita *da, da, pa,* & *a* purum, &c. pag. 8. v. 10.

Quæ nomina secundæ inflexionis desinunt in *a*, illa formantur genitiuos mutato *a* in *n*, vt *μῆσα*, *μῆσῆς*. Excipe inde habentia *d, d, p,* aut vocalem diphthongumve pro literis caracteristicis: quia eiusmodi omnia retinet *a* finalem recti in obliquis omnibus immutabilem, vt *μαῖα*, *μαῖας*, *a*, *αῖ*. Reliqua exempla repetas ex Clenardo. Siquidem autem dictio omnis apud Græcos suam habet caracteristicam, id est, formatiuam figuratiuamve. Nec dubie illam voco caracteristicam dictionis literam, siue vocalem siue consonantem, quæcunque proximè anteit vocalem illius dictionis finalem.

A præterea purum vocat Clenardus, quod vel vocalè, vel diphthongum ante se habet pro figuratiua. Quia omnis litera, imò & syllaba, apud Græcos pura dicitur quæ habuerit ante se vel vocalè simplicè vel diphthongum pro caracteristica. Quòd si habet consonantem dicitur impura.

Dualia, & pluralia, &c. pag. 8. v. 21.

Neutra tertiæ in duali, & plurali sequuntur terminationem articuli neutrius generis eiusdem numeri. Masculea, autem, foeminea, & communia sequuntur terminationem articuli masculei inter declinandum. Ex hac tertiâ Græcorum declinatione fluxit secunda Latinorum. Tu iam perpende elenchum formularium declinationis tertiæ ab auctore tibi propositum.

Quarta.

Quarta declinatio atticorum, &c. pag. 9. v. 8.

Non solum Attici, sed & Dores nomina in hac quarta declinatione inflectunt, quam ex tertiâ (in qua lingua communi declinantur) in hanc quartam, quæ ipsorum est propria, deriuant, conuertentes ubique *o* tertiæ in *u*, vt ex tertiâ conuertitur quarta. Reliquas mutationes diphthongorum *oi, uo,* & neutrorum pluralium in *u*, ex tertiâ. discito ex Clenardo.

Quintæ declin. impari syll. pag. 9. v. 23.

Quum variæ sint terminationes nominum quintæ declinationis, ex illis haud dubie numerosis genitiuus, alioqui supra rectum excrescens, in *os* perpetuò desinit. Vbi autem genitiuum ex nominatiuo formaueris, eiusdem genitiui literam figuratiuam perpendito. quia quæ litera caracteristica est genitiui singularis, eadem perdurabit figuratiua in reliquis deinceps casibus, cuiuscunque sint generis nomina & numeri, præterquam in datiuo plurali in *oi* vel actu vel potentia perpetuo desinente. Ceterum ex hac quinta Græcorum facta est tertia Latinorum.

Quòd si tum penult. pag. 15. v. 16.

Quanta est penultima datiu singularis nominum quintæ inflexionis, tanta esse quantitate debet & datiu pluralis penultima. Nam si longam penultimam siue natura siue positione habuerit singularis datiuus, penultimam quoque extendet datiuus pluralis, eo quo docet modo Clenardus

K 4 in

in habētibus ς, ϑ, υ, ϕ, pro indicibus datiuī singularis, in eoque positionem facientibus. At breuis penultima singularis datiuī, breuis quoque manebis in plurali datiuo: qui tamen semper à suo singulari, eo quo docet modo Clenardus, formatur. Exempla liquidò constant ex verbis ipsius auctoris: tu ex eo illa expiscare.

Illā in *ηρ* quæ syncop. pag. 15. v. 24.

Nomina in *ηρ* quæ inter declinandum syncopen patiuntur, à datiuo singulari syncopen passō datiuum pluralem, positò σ ante ι, formant; sed ad vitandam κκοφοανίαν, quæ fit ex concursu tot consonantium malè duritèrque inter se cohærentium; interferitur α, exempla id probantia reperies plurima apud Clenardum: quæ ex eo ipse in tuum vsu m depromito.

Atque hæc quidem decl. pag. 15. v. 28.

Decē sunt apud Græcos nominum declinationes, quæ diuiduntur in quinque declinationes nominum simplicium, hoc est, simplici formula & sine vlla cōtractione declinatorū, & in quinque contractorum nominum inflexiones. Intellegas tamē oportet, quinque ordinis cōtractorum ortum ducere à quinta simpliciuū inflexione formate genitiuum in *ος* purum, & reliquos item casus in terminationem puram. Cōtracta nomina sunt ea, quæ vel synæresin vel crasin patiuntur: & ob id à Grecis illa ἐμπαυθῆ, α, hoc est, passa seu affecta vocitatur: alia verò, quæ utpote
superius

superius tradita sunt ἀπλά & ἀπαυθῆ, id est, simplicia & impassa, nominantur. Et, ut quod res est summatim dicam, nulla neque nomina neque verba dicuntur contracta, nisi quatenus passa sunt vel crasin vel synæresin, ita ut in omnibus voces omnes cōtractæ sint planè quintæ simplicium nominum declinationis: vbi verò receperunt contractionem, tum fiunt alicuius classis contractorum nominum. Idem de verbis iudicium, ut suo loco fusiùs aperiemus.

Est autem synæresis, duarum vocalium seruataram in vnam diphthongum contractio & coalescentia: ut quum *ει*, in *ει, οι*, in *οι, αι*, in *α*, contrahuntur ut *εὔρεῖ, εὔρεῖ: γητοῖ, ληστοῖ: γῆραι γῆραι*. Et imon autem sic habet, ut deducas à *σου*, cum: & *αῖρέω*, & per crasin *αῖρῶ*, capio, traho.

Crasis vero est, duarum vocalium, vel vocalis & diphthongi mutatarum, in vnam vocalem vel diphthongum, cōmistio: ut in his, *ἀληθῆος, ἀληθέα, ἀληθῆ, ἀληθέοιν, ἀληθοῖν* in quibus *εο* in *ε*, & *εο* in *η*, & *εοι* in *οι* miscentur, & contemperantur. Dicitur autē crasis à verbo *κεράννυμι*, cuius præteritum actiuum est *κέκρακα* per syncopen, pro *κεκέρακα*, vnde, passiuum *κέκραμαι*, à cuius secunda persona, videlicet *κέκρασαι*, fit verbale *κράσις*, id est, mistio, commistio, temperatura, vel téperamentum, *κεραννύμι*, & *κεραννώ* significat misceo & tempero.

Animaduertes porrò omnē synæresin & crasin
fin

fin fieri perpetuò vel ex duabus vocalibus breuiibus in longam, vel vocalem vel diphthongum: vel ex breui & longa: & semper in longam. Quòd si cõtingat longam præcedere breuiem, nulla inde fiet contractio, nisi rarissimè apud poetas, vt nos fusius in nostro Enchiridio ad notionem accentuum, & quatitatis syllabarum. Tu reliqua exempla tibi deprome ex Clenardo. Fuerit enim non difficile, præsertim in industrio & ingenuè nato.

Prima decl. &c. Pag. 14. v. 16.

Tres sunt terminationes (quas Græci *καταλήξεις* vocant) nominum omnium primæ classis contractorum: nempe *ης*, *ες*, & *ος*. Notabistamen in transitu, neutra in *ες* deduci à communibus in *ης*, atque adeo huiusce inflectionis nomina omnia habere, & pro characteristica seu indice litera obliquorum casuum, ex qua vocali *η*, & sequente vel vocali vel diphthongo, contractionem fieri, eo quo tibi per scripsit modo Clenardus in formula contractionum nominum primæ inflectionis. Adhæc, nomina quæ in omnibus casibus contrahuntur, *ολοπαθη* à Græcis dicuntur, à nomine *ολος* totus & *παθος*, affectus, passio, q̄ toto sint affecta, nempe in omnibus casibus contractionem recipiant vt *Ἡρακλέης*, *Ἡρακλῆος*: *Ἡρακλέως*, *Ἡρακλέης*: & ita deinceps. Quæ vero non in omnibus sed in multis duntaxat contrahuntur, à Græcis *πολυπαθη* vocantur, a *πολύ*, mul-

tum,

tum, & *παθος*, affectio, q̄ in multis, nec tamen in omnibus, casibus affecta sint contractione: vt *Δημοδένης*, *Δημοδένεος*, *ες*, & ita deinceps: in quo nominatiuus & vocatiuus singulares non contrahuntur, Idem iudicium de reliquis id genus. Sed reperiuntur non nulla in secunda potissimum declinatione, item in tertia, & quarta, quæ quia in paucis casibus patiuntur contractionem, vocantur propterea *ὀλιγοπαθη*, *ὀλιγος* enim est paucus *παθος* vero passio, quasi paucipassa aut paucipatientia dicas.

Secunda declinatio pag. 17. v. 13.

Secunda contractorum declinatio habet pro indice seu formatiua obliquorum casuum breue *ι*, ex quo & vocali sequente semper fit contractio in *ι* longum, Omnis enim syllaba contracta longa est natura. Quòd si proprietate linguæ Ionicæ verteris *ι* figuratiuam in *ε*, eadem cum prima contractionem recipiet: sed in illis duntaxat casibus in quibus hæc secunda contractionem admittit. Est enim de classe *ὀλιγοπαθῶν*, id est paucipassorum.

Quinta declinatio, &c. pag. 18. v. 25

In hac declinatione quæ duntaxat contractiones recipiuntur, nempe in *α* longum, & in *ω*, fit enim ex voce communis linguæ vox Ionica, reuulso *τ*, litera characteristica. Deinde ex voce Ionica, vtpote hiulca, conflatur contractio, quæ propria est Atticorum. Et quia in

hac

hac declinatione α breue, litera est characteristica vocis Ionicae, ex qua cōsurgit Attica cōtractio, si aut ι aut ϵ sequatur figuratiuā α semper in α fiet contractio: subscripto tamē iota, si α fiat ex $\alpha\iota$. Quod si præcedat α , & sequatur ω aut \omicron , siue solū siue in diphthongo, semper fit contractio in ω , subscripto tamen ι , si fiat ex ι : sic, ω .

In verborum coniugatione, &c. p. 19 v. 10.

Διαθέσεις (id est dispositiones) verborum, formulæ videlicet cōiugandi ac figuræ tres sunt in verbis barytonis & circumflexis: nempe ω actiuorum $\mu\alpha\iota$ passiuorum, $\mu\epsilon\alpha\iota$ mediorum: ω dispositio actiua est, id est, quædam coniugandi formula, qua per omnes modos, omnia tempora, & omnes personas facilis notio est quæ terminatio actiua fit: vt $\gamma\rho\acute{\alpha}\rho\omega$, $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\epsilon\iota\varsigma$, $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\epsilon\iota$, $\gamma\rho\alpha\phi\epsilon\iota\varsigma\iota$, $\epsilon\gamma\rho\acute{\alpha}\iota\varsigma\alpha$, dispositionis actiue sunt, quia ex ω deducuntur. De passiuorū & mediorum dispositione itidem est iudicandum. Appellatione dispositionum Demetrius τὰ γένη (id est genera) verborū intelligit. Sed ex hac nostra diuisione dispositionum, si dispositio pro genere sumatur, parā est aliam esse rationem generum apud Latinos, & aliam apud Græcos. Genera Latina verbi significationem explicant: Græca vero pro dispositionibus sumpta ductum siue filium coniugationis indicant. Quod si Græcorum genera non pro dispositionibus sumas, sed Latinorum more illa quatenus verbi significationem

nem explicant, consideres, multo plura nec dubiè verborum genera apud Græcos reperies quàm apud Latinos: vt ex altera hac diuisione patebit, hoc modo $\gamma\acute{\nu}\nu\sigma\iota\varsigma$ $\epsilon\gamma\gamma\rho\gamma\eta\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$, id est, genus actiuum, vt, $\tau\acute{\upsilon}\pi\theta\omega$, verbero: $\pi\alpha\sigma\theta\eta\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$, id est, passiuum, vt $\tau\acute{\upsilon}\pi\theta\omega\mu\alpha\iota$, verberor: $\alpha\delta\epsilon\tau\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$, id est, neutrum, vt $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\delta\epsilon\tau\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$, id est, valeo, $\zeta\omega$; $\nu\iota\upsilon\omicron\kappa\alpha\iota\tau\omicron\nu\gamma$, $\epsilon\iota\tau\omicron\upsilon\omega$ $\mu\epsilon\sigma\sigma\omicron\nu$, id est, commune, siue medium, vt $\beta\iota\acute{\alpha}\zeta\omega\mu\alpha\iota$, id est, compello, vel compellor: cogo, vel cogor: violo, vel violor. Per se actiuū, siue deponens, Græcè, $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\delta\epsilon\tau\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$ η $\delta\alpha\pi\theta\epsilon\alpha\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$: $\nu\epsilon\iota$ $\mu\alpha\chi\omicron\mu\alpha\iota$, id est, pugno: $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\delta\epsilon\tau\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$, id est, per se passiuum, vt $\pi\alpha\sigma\theta\eta\tau\iota\kappa\acute{\omicron}\nu$; $\mu\epsilon\alpha\iota$ $\mu\alpha\chi\omicron\mu\alpha\iota$, id est, omnino actiuum in verbis neutris, vt $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\delta\epsilon\tau\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$, id est, conscendo. Et $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\delta\epsilon\tau\epsilon\rho\acute{\omicron}\nu$, id est, per se neutrum, vt $\omega\lambda\epsilon\tau\omega$, id est, dicesco: omnino passiuum, plusquam medium, seu plusquam commune: de quibus omnibus latissimè se extendit diuisione tum apud Gazam, tum apud Demetrium.

Quinta in $\lambda\omega$ $\mu\omega$, $\nu\omega$, $\rho\omega$, &c. pag. 20. v. 15.

Quinta cōiugatio habet quatuor liquidas siue immutabiles λ , μ , ν , ρ , characteristicas præsentis, & futuri, quæ manent in alijs quoque temporibus. Nō igitur figuratiuæ, sed ante ipsorum temporum figuratiuas: vt $\phi\alpha\lambda\lambda\omega$, futurū $\phi\alpha\lambda\omega$: $\epsilon\phi\alpha\lambda\lambda\alpha$, $\epsilon\phi\alpha\lambda\mu\alpha\iota$, $\epsilon\phi\alpha\lambda\theta\omega$, Meritò proinde immutabiles dicuntur, quia non mutantur in alias consonantes, sed eadem perpetuò retinentur: vel ita reijciuntur vt nulla alia consonans in ipsarum locum

locum sufficiatur. In alijs coniugationibus secus, siquidem indices thematis verborum primæ coniugationis, π, β, φ, in futuro migrant in ψ: præteritum verò assumit φ, pro indice, In alijs verò coniugationibus perinde, sola quinta excepta. Notio, Quandounque est σ figuratiua futuri, est index præteriti perfecti. vt φέδω, φέσω, ἦκα: φράζω, φράσω, πέφρακα: ἀκούω, ἀκούσω, ἤκουκα. At in quinta coniugatione (dicet aliquis) præteritum in κ definit, nec tamen futurum in σω. Cui respondendum, non immeritò prorsus præteritæ sibi reseruasse κ pro indice: si quidem proprietatem duarum linguarum, Aelicæ videlicet & Doricæ, futurum in verbis omnibus quintæ in σω definit: retenta tamen ante σω figuratiua vocis linguæ communis: vt λέλλω, futurū commune, λέλλω, Doricum, & Aelicum λέλω: sic παίρω, παέρω, παέρω: νεμώ, νέμω: & ita in reliquis.

Præfens singulare τύπω, pag. 22. v. 7.

Præfens, quod modò fit significat, vt λέγο, id est loquor. A Græcis vocatur ἐνεός χρόνος, id est, instans tempus: ab ἐν, id est, in, & ἔσημι, sto. significat enim id quod ad est, quodque præfens est. Quippe actum ipsum existere, & nondum desisse indicat.

Imperfectum, &c. pag. 22. v. 15.

Præteritum imperfectum à Græcis παρατετακτός χρόνος dicitur, id est, extensiuum tempus, extenso vt pote tempore in rem quæ agebatur nondum

dum perfectam. Nonnulli Grammaticorum inchoatiuum modum nominant quia id quod agitur, partim quidem præterisse, sed adhuc pendere & quasi extensum esse, significat a παρατετακτός, id est extédo: vt Quū tu rideres, plorabā.

Datiuis pluralibus, &c. pag. 22. v. 18.

Et verbis autoris tibi ostenditur duntaxat linguæ communis appendix. Et verò lingua Attica fit eadem, etiam ante consonantem sequentis dictionis capitalem, vt τύπησιν τῶτον. In ergo hūc canonem sic colligas, Datiuis pluralibus in ι desinentibus, tertijs item personis quoruncunque verborum aut in ε aut in ι finitis, communes quidem, appendicem addere consueuerunt sequente dictione quæ incipiat à vocali. Attici verò, etiam sequente consonante: Iones nunquam, quippe qui & dictionibus & orationibus quantumuis huiusmodi gaudent aut certe in prædictis casibus & personis, vel ε per apostrophen elidere solent. Et quia in mentionem apostrophi denuo incidimus, supplenda hoc loco sunt à nobis illa quæ de proprietate apostrophi incogitanter omisimus, quum de apostropho ageremus: nempe omnē vocalem quæ elidatur per apostrophum, breuem esse, etiam si de classe bitemporarum sit. Quod si sint diphthongi ω & αι, quæ natura sunt longæ, & in fine dictionum ante vocalem sequentis dictionis capitalem, ancipites: in ratione tamen apostro-

apostrophis, perinde atque in ratione assignandorum accentuum, pro breuibus habentur: & proinde apud poetas potissimum per apostrophum frequentissime eliduntur: *scilicet pag. 23. v. 10. li. 1.*

Diphthongi mutabiles, &c. pag. 23. v. 10. li. 1.

A & o, præpositiuæ vocales in diphthongis mutabilibus, *αι, αυ, οι*, nihil minus mutabiles sunt ac quum citra complexum diphthongi conperiuntur. Nam *a* in *η*, *ο* verò in *ω*, proprias, utpote longas commutantur, subiunctiuæ verò illis suppingitur. At in diphthongis immutabilibus nulla fiet neque præpositiuæ neque subiunctiuæ, vocalis mutatio: nisi aliquando apud Atticos, qui ex diphthongis *ευ* & *ει* conuertunt præpositiuæ diphthongi in *η*, ut *ευχομαι, ηυχομαι, ειδεν, ηδεν*. noueram: plusquam perfectum medium à themate *ειδω*. In *η* autem iota subditur, quod illi est perpetuum, quando subiunctiuæ est in diphthongo propria, si ex propria conflaueris impropria: non item.

Præteritum *τετυρα* &c. pag. 22. v. 26.

Παρακείμενος χρόνος, id est, adiacens tempus, quod vulgo Latinorum præteritum perfectum dicitur prorsus absolutam actionem designat. Et Græcis adiacens tempus dicitur, quia quod iam primum factum est significat: a *παρα* ad iuxta: & *κειμαι*, iaceo: vnde còpositum *παρακειμαι*, adiaceo, *παρακείμενος*, adiacens. Totum enim (ut dixi) actum exactum esse significat, sed paulò antè,
ita

ita vt instanti seu præsentì adiaceat, vnde quia tēpus signat præteritū, sed limitatū & circūscriptū, ideo ab aoristo differt, vt aperiam suo loco.

Quod ad primam (scilicet syllabam) attinet. pag. 24. v. 3.

Quæcūque verba vocales habent diphthongosque tam mutabiles quàm immutabiles thematis initiales, quæcunque item à consonantibus incepta, in principio imperfecti habent augmentum syllabicum positione longum, ea idē initium habent in omnibus præter. nepe præterito imperfecto, perfecto, plusquàmperfecto, & duobus aoristis: vt *αυτοω, ηυτοω, ηυτοω, ηυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω*, sic *αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω, αυτοω*: eodem modo id genus reliqua omnia quæ sunt innumera, quæque tua ipsius diligētia tibi venaberis in perlegendis magnis autoribus.

At dissyllaba quinta, &c. pag. 64. v. 25.

Ab hac lege exorbitāt verba dissyllaba quintæ cōiugationis habentia *μ* quo indice tum præteritis tum futuri: siquidem non mutant *ε* futuri penultimam in *α* in præterito, sed formate præteritum præteritūve penultimam instar verborum sextæ coniugationis baritonorum aut certè primæ contractōrū, Ac si *νεμω*, vel per crasin *νεμω*, pro *νεμω* barytono vsitato diceres: vnde futurū foret *νεμισω*: vertendo *ω* in *α*, præfixoq; augmento, ex futuro formaueris præter. *νεμειμνα* vsitatissimum, & non *νεμειμνα*. Quod quidem præter. format paulo post Clenardus ascito *η* ad *μ*, per

epentefin videlicet vocalis *u*. Tu vtrunque rationem expende, vt collatione vtriusque, & auctoris & meam intelligas mentem.

Plusquam perfectum ἐτετύφειν, &c. pag. 25. v. 5.

Plusquam perfectum vocatur Græcis ὑπερσωτε-
λιτός χρόνος, id est, plusquam perfectum tempus
Eius vsus est Græcis qui & Latinis: ab ὑπέρ, su-
prà, σὺν, cum, & τελέω, finio, perficio: quòd fi-
nitum esse actum, & multo ante, significet.

In fronte assumitur *e*, &c. pag. 25. v. 8.

Quæ habent *e* (incrementum syllabicum)
breue in fronte imperfecti, quomodo ad præ-
teritum vsque plusquam perfectum crescant in
principio: tu sic perpendito τυπῶ, præfens dis-
syllabum est: ἔτυπον imperfectum trissyllabum:
τέτυπα perf. trissyllabum crescit vna duntaxat li-
tera, quæ ex initio thematis repetitur supra
augmentum syllabicum, si ipsum quidem fuerit
breue, ad constitutionem primæ syllabæ præte-
riti perfecti τέτυπα: quod quia incipit à conso-
nante, plusquam perfectum assumit denuo *e*, in-
crementum alterum syllabicum, sic, ἐτετύφειν. De
reliquis idem iudicium. Notabistamen, plus-
quam perfectum aliquando contētum esse aug-
mento præteriti perfecti, vt docebitur aliàs.

Aoristus primus, ἔτυφα, pag. 23. v. 26,

Ἄοριστος χρόνος, id est, indefinitum tempus, con-
summatam quidem actionem esse significat,
sed indefinitè, id est, neque multò neque paulò
antè,

antè, indicat: ob idque ἀόριστος dicitur, ἄο¹ τ² α, 5ε-
ρητι καὶ μόριον, id est ab *a* priuatiua particula: & ὀρι-
σός, id est, finitus, ὀρίζω, finio, definitio. Differt au-
tem ἀόριστος à παρακειμένω, id est adiacente, quod πα-
ρακείμενος rem iam primum præterijisse indicat: vn-
de dicitur adiacens, quasi iuxta id positū q̄ tran-
sit. Ἄοριστος verò præterijisse rem significat, sed
indefinitè, (vt dixi) quia ambiguum est num
olim an modò præterierit id de quo agitur,
quum per indefinitum exprimitur: quòd eius
significatio alioqui præterita non circumscri-
batur neque limitetur: vt quum dico τέτυπα, id
est, verberaui, indica me iam primum verbe-
rasse. Quum verò ἔτυφα vel ἔτυπον dico, vtens in-
discriminatim alterutro aoristo, verberasse me
significo: verum ambiguum est quocum ego lo-
quor, olimne an nuper verberauerim. Quæ du-
plicis præteriti ratio vel hoc mihi probatur, q̄
actus alios παρακειμένω, alios verò ἀορίσω signifi-
cantius exprimamus, Romanus vtrunque præ-
teritum sub voce vnica confundit, vertens pro
τέτυπα, ἔτυφα, & ἔτυπον verberaui. Gallus, proprie-
tatem Hellenismi felicissimè assequutus, pro
τέτυπα suo idiomate vertit, ie l'ay batu: & pro ao-
risto vtroque ἔτυφα, & ἔτυπον, ie le bati. At si aoristo
adiunxeris aduerbium ἀρτι, id est, nuper præteri-
ti perfecti significationem fueris assequutus: vt
ἔτυφα, vel ἔτυπον ἀρτι, hoc est, verberaui nuper,
Gallicè, ie le bati na pas long temps, hoc est, τέτυπα

Græce, *Ie l'ay battu* Gallicè. Si vero aoristo addideris *πάλα*, id est, olim, plusquamperfecti significationem habueris: sic *ἔτυψα πάλα*, id est *ἔτυψον*. Ambo autem indefinita significatione inter se conueniunt, sicuti & ambo futura. Proinde linguæ locupletandæ gratia potius quam vlla necessitate excogitata videntur hæc duo tempora congeminata.

Ab indicat. &c. pag. 27. v. 31

Notio) Adde, modum Indicatiuum basim esse ac fundamētum reliquorum omnium modorum, quippe quum ex eius temporibus singulis singula sint formanda tempora in reliquis deinceps modis & participijs. Idcirco primū omnium tibi sedulò ediscendus, memoriâque firmissima tenēdus, vt nullo postea labore possis inde aliorum modorum tempora corriuare. præsens à præsentī, præteritum à præterito, aoristum ab aoristo; futurum à futuro: vt viuâ voce (Deo aspirante) trademus.

Futurum quoque nec hic reperitur, pag. 28. v. 7.

Verba Demetrii sunt hæc, *Ἔστι ἐν τοῖς προσωκτι-
κοῖς καὶ ὑποτακτικῶς μέλλοντες ἔκ εισίν, οἱ ἢ ἀέριστοι μελλόντων
ἔχουσι σημασίαν, καλῶνται ἢ ἀφ' ὧν παράγονται.* id est, Præ-
terea imperatiuis (inquit) & subiunctiuis futura non sunt, verūm aoristi futurorum habent significationem: denominationem autem sumunt ab illis à quibus deducuntur.

Nihil quicquam neque citius neque tenatius hæreret

hæreret potest quàm id quod oculi memoria commendarunt: idcirco breuissimos tibi præscribemus elenchos formulâsque deductionum temporum non pœnitendas quibus citra laborem possis notionem assequi genuini discursus singulorum tēporum per omnes modos & participia, deducendo illa à suis temporibus indicatiui, hoc modo.

IMPERAT. *τύπε*, ω in ε conuerso.

Oprat. *τύποιμι*, ω in οιμι verso.

Subiunctiuis *εάν τύπω*, vt in indicatiuo.

Infinit. *τύπειν*, à *τύπει* addito ν.

Participium, *τύπων* à *τύπω*, addito ν.

IMPER. *τέτυπε*, α in ε.

Oprat. *τετύποιμι*, α in οιμι verso.

Subiunct. *εάν τετύπω*, α in ω.

Infinit. *τετυφίμαι*, à *τέτυπε*, addendo ναι, & accentu in penult. retracto.

Participium, *τετυφας*, α in ως.

IMPER. *τύπον*, α in ον verso.

Oprat. *τύψαιμι*, α in αιμι.

Subiunct. *εάν τύψω*, conuerso α in ω.

Infinitiuus, *τύψαι* à tertia indicatiui ε verso in αι.

Particip. *τύψας* à secunda indic.

Indic. Præsens. *τύπω*, & imperf. *ἔτυπον* quæ in alijs modis coniungantur, sic à superiore facta sèper deductione.

Indic. perf. *τέτυπε*, & plusquamperfect. *ἔτετύφην*, quæ in alijs deinceps modis coalescunt, sic.

Indic. aorist. r. *ἔτυψας*, α, a quo in reliquis deinceps modis reijce augmentum.

ἔτυψας, reiecto augmento ε. ὦ
 Imperatiuus τυψε, ον in ε. ὦ
 Opratiuus τυποῖμι, ον in οἰμι. ὦ
 Subiunctiuus τυπῶ, ον verso in ὦ.
 Infinitiuus τυπεῖν, idem cum se-
 cundo futuro, de quo paulò
 post.

Partic. τυπῶν, acuto ων, ex ον graui
 tono, & reiecto augmento.

Optat. τυποῖμι, verso ω in οἰμι.
 Infinitiuus τυψέειν, à τυψέει, adden-
 do ν, vt in præsentī.

Participium τυψῶν, τυψῶ, addito ν.

Oprat. τυποῖμι, verso ω in οἰμι.

Infinitiuus τυπεῖν, à τυπέ, adden-
 do ν.

Participium τυπῶν, à τυπῶ, ad-
 dito ν.

Iam verò reliquas formationes temporum
 tu ipse aut ex Clenardo aut ex quouis alio
 Grammatico aucupare. Fecisse nanque satis
 officio hoc loco mihi videor, si digitum (vt
 aiunt) in fontem intenderim vnde Græcarum
 literarum studiosi alias subinde at que alias a-
 liorum ex alijs temporum deriuationes hau-
 riant. Nec me fugit alios alia ratione dedu-
 ctionis & excursus quorundam temporum ali-
 quando vsos. Mihi quidem certè placet facili-
 tas quam hætenus, siue Græca siue Hebraica
 fuerint

fuerint mihi tractanda, quàm potui diligen-
 tissime enixissimèque sum confectatus. Quod
 quàm verum sit attestari possunt ij iuuenes in-
 genui qui toto hoc septennio aut actennio pe-
 regrinas literas me profitentem sedulo studio-
 seq; audierunt. Nunc autem pergamus ad ver-
 ba passiuæ.

Fit ab actiuo, extrema, pag. 31. v. 23.

In formatione præteriti passiuæ ex actiuo di-
 cit Clenardus extremam literam aut syllabam
 conuerti in *μαι*. Tu autem hunc in modum distin-
 guito, vt dicas in prima & secunda duntaxat
 conjugationibus extremam literam, quæ per-
 petuò est *α*, conuerti in *μαι*. In reliquis verò dein-
 ceptis conjugationibus in quibus videlicet præ-
 teritum in *κα* definit, integra ipsa syllaba ex-
 trema *κα* migrat in *μαι*.

In prima coniug. &c. pag. 31. v. 27.

Formando præteritum passiuum ex actiuo,
 inuenias primum ordinem mutarum inter se
 oppositarum hac ratione, nempe vt φ fit index
 præteriti actiuæ, in prima vero passiuæ persona β
 media ante *μαι*: sed quia β cum sequente litera,
 quæ est μ malè cohæret: idcirco vertitur in μ al-
 terum vitandæ cacophonix gratiâ, vt τέτυφα, τέ-
 τυφμαι, vnde τέτυμμαι. In secunda verò & tertia
 persona, ante *σαι* videlicet & *ται*, est ω tenue, vt
 τέτυψαι pro τέτυψαι, τέτυπαι. ψ enim valet ω, vt
 nos docuimus suo loco.

Eadem hic ratio, &c. p. 32. v. 15.

In secunda coniugatione secundus ordo mutarum inter se, eo quo suo loco docui modo oppositarum, format præteritum passivum ex actiuo: sic χ sit index præteriti actiui, verò, quæ media est ante *μαι*, in prima videlicet præteriti passivi persona sedem habeat: in secunda verò ac tertia eiusdem præteriti passivi persona singulari, ante *σαι* & *ται* videlicet, est κ tenuis, vt λέλεχα, λέλεγμαι, λέλεξαι pro λέλεκσαι, λέλεκται ζ enim, vt ante dictum est, valet κσ. At in præteritis reliquarum coniugationum isthæc mutarum, oppositio locum habet, minimè, nisi demum in quarta, si quando in formatione futuri, & præteriti perfecti secundam imitetur coniugationem: de cæteris autem consulito Clenardum.

Sexta coniugatio nunc, &c. pag. 34. v. 21.

Verba illa quæ ex sexta barytonorum migrat in aliquam classẽ contractorum, si perfecti actiui penultimam longam habuerint nihil ante *μαι* assumunt: vt ποιέω, ποιήκη, ποιήμαι: βοάω, βεβήκη, βεβήμαι: χροσάω, κερχύσωκα, κερχύσωμαι, sin breuiem, ante *μαι* assumunt σ, vt τελέω, τετέλεκα, τετέλεστμαι: γελάω, γεγέλακη, γεγέλασμαι. Sunt quæ absque σ proferuntur: ἀρώ, ἤροκα, ἤρομαι: δέω, δίδεκα, δέδωμαι: δράω, δέδρακα, δέδραμαι. At verba sextæ coniugationis contracta, quandoque σ recipiunt ante *μαι*: vt ἀκείω, ἤκησμαι, id est, audio, auditus sum: κείεώ, iubeò, hortor, κείευσμαι, κλείω, claudio,

claudio, κείευσμαι, & κείεμαι μύω, contraho, claudio, μέμυσμαι: σείω, quatio, σέσεισμαι: κρέω, pulso, κέρυσμαι. Quandoque nihil ante *μαι* asciscunt: vt λύω, λύωμαι, βασιλεύω: rego, fastigio, clareo, scepra teneo, βεβασίλευμαι: & alia id genus, si qua reperiantur, eodem modo formabuntur: quæ tu tua ipsius diligentia lectione accurata venaberis.

Formula discursus ac deductionis temporum vocis passivæ baritonorum per omnes modos & participia.

Indic. præl. τυπώμαι & imperf. ἐτυπώμην, quæ duo tempora in aliis deinceps modis compactilia sunt vt in Act. à τυπώω, in ομαι fit τυπώμαι. Rursum ab ἐτυπών, verso ον in όμην, fit ἐτυπώμην, impera. τυπώω, a secunda imperfecti, sublato augmen-
to.

Optat. τυπώομαι, in όμην, vel ab actiuo μι in μην: τυπώομαι, τυπώομαι.

Subiunct. εἰν τυπώομαι, vt in indicatiuo: sed ο præcedens *μαι*, migrat in ο.

Infinit. τυπώεσθαι, à secunda plurali indicatiui, verso ον in όμην, fit ἐτυπώεσθαι, impera. τυπώω, a secunda imperfecti, sublato augmen-
to.

Particip. τυπώόμενος, verso *μαι* in μένος.

Imper. πέτυψο, à secunda plusquam perfecti, sublato augmento.

Optat. τετυμμένος εἶμι. Suppletur per participiũ præteriti temporis

poris & verbum substantiuum optatiui modi, vt apud Latinos.

Indic. perfect. *τέτυμμαι*: & plus quâpe. f. *έτετύμω* quæ in aliis deinceps modis cōiungantur vt in voce actiua. Formationē eorum vide apud Clenardum.

Subiunct. *έάν τετυμμένος* ω, η, ν per participium præteriti temporis, & verbum substantiuum subiunctiui modi, more Latinorum.

Infinit. *τετύφθαι*, à secunda plurali indicatiui, verso ϵ in *αι* & accentu retracto in penul. vel à tertia singularis, mutatis tenuibus in aspiratas.

Particip. *τετυμμένος*, à prima singulari. *μαι* verta in *μένος*.

IMPER. *τύφθητι* à tertia indic. si videatur, sublato augmento & addito vel *δι* vel *τι*. Vide Clenard.

Opt. *τυφείω*, à prima sing. sublato incremento, & inserta diphtongo ϵ inter mutam aspiratam & terminationem *ω*, vt vides.

Subiunct. *έάν τυφῶ* à prima singulari. sublato augmento, & verso ω in ω circumflexum.

Infinit. *τυφῶμαι*, à tertia sing. sublato augmento & addito *μαι*.

Partic.

Indicat. aorist. 1. *έτύφην*, à *τέτυπην*, sublata reduplicatione, tenuibusque mutatis in aspiratas, & *αι* in *ω*. vide Clenardum.

Partic. *τυφείς*, à secunda singulari indicatiui, sublato augmento, & acuto ϵ pro η videlicet.

IMPERATIVVS *τύφθη*, à tertia singulari, sublato augmento & addito *δι*.

Optatiuus *τυπέω*, à prima singulari, reiecto augmento, & interiecto ϵ diphtongo, vt in priore aoristo.

Subiunct. *έάν τυφῶ*, à prima singulari, si videatur, remoto augmento, & *ω* in ω verso.

Infinit. *τυφῶμαι*, à tertia sing. sublato augmento, & addito *μαι*. Particip. *τυφείς*, à secunda sing. sublato augmento. & acutitona vltima, & assumpto ϵ pro η .

OPTAT. *τυφθούμην* à prima singulari, *ομαι* in *ίμην*.

Infinit. *τυφθήσεσθαι*, à secunda plurali sui temporis indic. conuerso ϵ in *αι*, vt in præsentī.

Participium *τυφθόμενος*, à prima singulari. *μαι* in *μένος*.

OPTAT. *τυφθούμην*, à prima singulari, *ομαι* in *ίμην* verso.

Infini-

Indicat. fut. 1. *τυφθήσομαι*, à secunda primi aorist. persona sublato, augmēto, & addito *ομαι*: vt *έτύφθης*, *τυφθήσμαι*.

Indicat. fut. 2. τυπή-
σομαι, à secūda persona
2. aorist. sublato aug-
mento, & addito ομαι:
ὡς ἐτύπησεν, τυπήσομαι.

Indi. paulo pōst. fut.
τετύησομαι, à secūda per-
fecti, interiectio ομ: vt
τέτυχα, inter σ & αι
interposito ομ, fit τετύ-
ησομαι (vide Clenardū)
& contra naturam fu-
tutorum, quippe aug-
mento carentium, reti-
net augmentum, præte-
riti a quo formatur: id-
que in omnib. modis.

Ne te moueat, studiose lector, quòd aliam
viam ingressus ego, alia plerunque ratione &
methodo usus sim quàm alij Grammatici con-
secrati sunt. Mihi in puibusdā placuit alia sub-
inde atque alia præceptio, non in omnibus, in-
quam, sed in nonnullis duntaxat. Studui enim
(vt prædixi) & facilitati, quantum in me fuit, &
breuitati, si alia methodus tibi arrideat, eam
amplectare: si compediariam magis nactus fue-
ris viam, eam ingredi, ea insiste. Nihil enim
refert quo quisque modo quaque ratione di-
scat, quomodo rem rectè intelligere queat. In
hisce

hisce formulis, à me breuitatis ergo tibi præ-
scriptis, primas quàsque personas in singulis
temporibus tibi præposui: reliquas autem, at-
que adeo notionem totam excursūque con-
iugationis integræ per omnes personas & nu-
meros, ex Clenardo expiscare, volui enim hanc
tibi præscribere viam rationemve, qua post
quam ex Clenardo solidam coniugationem di-
diceris, memoriæ tuæ possis, nullo propè nego-
tio, inculcare, ea præsertim quæ in tanta mul-
titudine, tot salebris sinuosisque anfractibus,
facile memoria elabi possunt & excidere. Tu,
quod ea quæsiuerim diuertacula in quibus utpote
animū iam multis laboribus exatlati, multisq;
sudoribus fatiscentē recreare ac reficere possis,
æqui bonique consulas. Quoniam autem &
actiuum & passiuum absoluimus, reliquum est
vt de verbo quoque medio nonnihil agamus.

Verbum medium, &c. pag. 35. v. 24.

Ab actiuo & passiuo medium verbum defle-
ctunt Græci, quod significationis vtriusque sit
particeps. Aliquando enim actiuè, aliquando
etiam passiuè significat, pro ratione utpote
constructionis.

Præsens & imperfectum verbi medij eadem
prorsus sūt cum verbo passiuo. Perfectum verò
& plusquamperfectum formatur ab actiuo per
indicem secundi aoristi & secūdi futuri, cum fi-
nali & augmento perfecti & plusquamperfecti
actiuo-

actiuorum. Proinde superuocaneum foret hoc loco proponere elenchos deductionum eorum temporum: siquidem iam præsentis & imperfecto medijs uerbi satisfecimus in formula passiuorum, à quibus in duobus illis temporibus medium ne latum quidem unquam discedit. Quantum autem attinet ad perfectum & plusquamperfectum, [sequere tabellam actiuorum. Reliquum igitur est ut perstringamus utrumque aoristum, & utrumque futurum, in hunc modum.

IMPERAT. *τύψαι*, à secunda indicatiui, *ω* uerso in *αι*: & abiecto augmento: ut *έτυψω, τύψαι, άδω*.

Opt. *τυψάμεν*: unde & quo modo imper. addendo *μεν*.

Subiunct. *έάν τυψάμαι*, à secunda indicatiui sublato augmento, & addito *μαι*.

Infin. *τύψαδς*, à secunda plurali indicatiui modi, sublato augmento, & *ε* uerso in *αι*.

Particip. *τυψάμενος* à prima singulari, *μαι* mutato in *μενος*, & abiect. augmento.

IMPERAT. *τυψέ*, à secunda sui tēporis indicatiui modi sublato augmento, & circumflexa

Indica. Aor. pri-
mus medius *έτυ-
ψάμεν*, ab *έτυψα*
primo Aorist. A-
ctiuo, addendo
μεν, ut *έτυψα, έτυ-
ψάμεν*.

flexa uiltima, ut *έτύπη, τυπής, τυπίδω*.

Opt. *τυπόμεν*, à prima singulari sublato augmento, & uerso penultimæ in *οι*.

Subiunct. *έάν τύπωμαι*, à prima singulari, *όμεν* uertendo in *ομαι*, cum auulsione augmenti.

Infin. *τυπέδς*, à secunda plurali uerso *ε* in *αι*, & augmento sublato.

Participium *τυπόμενος*, à prima singulari uerso *μεν* in *μένος*, cum reiectione augmenti ut *έτυπό-
μεν, τυπόμενος*.

OPRTAT. *τυψάμεν*, à prima singulari *ομαι* in *όμεν*.

Infin. *τύψαδς*, à secunda plurali, *ε* uerso in *αι*.

Particip. *τυψάμενος*, à prima singulari uerso *μαι* in *μένος*.

OPRTAT. *τυπόμεν τυπόω*, à prima sing. uertendo *όμεν* in *όμεν*.

Infin. *τυπέδς*, à secunda plurali, uerso *ε* in *αι*.

Particip. *τυπέμενος*, à prima singulari uerso *μαι* in *μένος*.

Notio. Ex præcedentibus igitur palàm est *τύπωμα*, ut passiuum, significare, percutior: ut medium

Indicat. Aorist.
2: *έτυπόμεν*, à secundo Aoristo actiuo, *ον* in *όμεν* uerso, ut *έτυπον, έτυπόμεν*.

Indicat. Fut. 1.
mediũ *τύψομαι*, ab actiuo *τύψω, ά* in *ομαι*.

Indicat. Fut. 2.
medium *τύπέμαι*
2. Fut. Act. *ά* circumflex. uertendo, in *όμεν*: ut *τυπόω, τυπούμαι*.

medium autem, percutio vel percutior: sic reliqua & tempora & modos huiusce verbi aliorumque consimilium communiter exponito. Habent & verba deponentia Græci, quæ sola voce passiva flectuntur, actiue tamen perpetuò significant, vt ἐργάζομαι, operor, ἐργάζομαι, operabar, ἐργασμαι, operatus sum. In hisce deponentibus coniugandis, primùm omnium fingenda est vox actiua, etiam si abusiua sit.

Contractiones verborum, pag. 44. V. II.

Verba grauitona, actiua, passiua, & media, hæcenus explicuimus quàm potuimus breuissimè. Siquid enim in nostris hisce annotationibus desideretur, illud supplendum est ex Clenardo, siquidè illa duntaxat volui attingere de quibus obscure nimis loquutus fuisset Clenardus, aut de quibus etiam nihil prorsus dixisset. Nunc restant determinanda circumflexa, de quibus animaduertas canones sequentes licet.

Verborum circumflexorum coniugationes sunt tres: quæ quidem certè distinguuntur per figuratiuas verborum grauitonorum sextæ coniugationis, a quibus deducuntur.

Hæ charactericæ seu figuratiuæ sunt tres mutabiles ε, α, ω: vnde si verbum grauitonum sextæ coniugationis desinat in εω, circumflexū ex eo erit primi ordinis coniugandi, vt ποίω, ποιῶ: si in αω, secundi: vt βόω, βοῶ: si in ωω, tertij, vt χευσω, χευσῶ. Proinde per ε primam, per α secundam, per ω

tertiam

tertiam dignoscimus coniugationem. Ab alijs autem verbis grauitonis nulla deducuntur verba circumflexa. Circumflexa ob id dicta sunt quòd syllabam vltimā circumflectant, aut saltem syllabam affectam contractione, (nisi sequens repugnet) quemadmodū & grauitona ab accentu graui quo afficitur syllaba finalis. Dixi, nisi sequens repugnet, quia longa etiam contracta, ante aliam longam acuitur, vt ἐποίησα, ἐποίησα. Contracta verò, quia fiunt ex contractione vocalis figuratiuæ ipsius verbi grauitoni cū sequente, vel vocali, vel diphthongo, Quum igitur constet ex præcedentibus omnè contractionem fieri in hisce verbis ex vocalis figuratiua verbi grauitoni, eademq; breui, nempe ε, α, ω, & sequente, vel vocali, vel diphthongo: talè verò vocalium concursum tantum reperiri in prima coniugatione tēporum (hoc est, in præsentis, & imperfecto) quæ habent easdè formatiuas inter se, vnde cognata dicuntur tempora: sit propterea, vt hæc verba habeant duntaxat duo tempora, præsens, & præteritum imperfectum, in omnibus modis, & participiis. Quocirca superuacaneū fuerit in verbis eiusmodi cætera requirere tempora, quum ea sint grauitonorum sexti coniugatus, de quibus superius abundè satis diximus. Enimuerò quia verba hæc contracta formantur à grauitonis actiuis, passiuis, & mediis, nemo attentet ea coniugare antequam grauito-

— III —

M

norum

norum coniugationem exactè & tanquam proprios vngues tenuerit: alioqui ventos retibus captaturus. Tota enim eorum difficultas in contractione consistit: quam tu prorsus deuiteris, si grauitoniſ coniugationibus perspectis, & cognitis, canones pro formula contrahendi à Clenardo tibi præscriptos notaueris. Et quia tres (vt diximus) sunt coniugationes contractorum tres etiam pro numero coniugationum elenchos, quas figuras contractionis vocant, tibi præscripsit. Quas formulas habebis ob oculos, siquidem ex nobis alias non habebis. Verum enim uerò notabis sedulò, in omni formula seu elencho quatuor vocales, & quatuor diphthongos sequi continenter. vocalem figuratiuam cuiusque verbi grauitoni sextæ coniugationis. Vocales eiusmodi sunt: duæ breues, videlicet *ε, ο*: & duæ longæ *η, ω*. Quatuor autem diphthongi sunt, *ει, οι, υι, ιι*, cum *ι* subscripto, vt videas apud Clenardum in singulis formulis. Si *ω* sequatur figuratiuam cuiuslibet coniugationis, fit semper contractio in *ω*.

Indicat. præfens *ποιέω, ω̄*, pag. 46. v. 4.

Ratio contrahendæ primæ coniugationis est eiusmodi: si diphthongus aut vocalis longa naturâ sequatur figuratiuam *ε*, in eandem sequentem fieri debet contractio: si verò *ι*, in *ει*: si *ο* in *ω*. vide Clenardum.

Indi-

Indicat præfens *βοάω, ω̄*, pag. 50. v. 2.

In secunda coniugatione si figuratiuam *α* sequatur vel *ο*, vel *ω* fiet in *ᾱ* contractio: si verò *ε* vel *η*, in *α*, quòd si *ι* sequatur in diphthongo, suppingitur vocali contractæ, *ε*, vel *η*, vt vides. Si autem *υ*, prorsus subtrahitur. hinc constat liquidò, in hac coniugatione secunda omnem contractionem fieri in *α* vel *ω*.

Indicat. præfens *χρυσάω, ω̄*, pag. 53. v. 11.

Contractio tertiæ coniugationis sic fit: *ο* figuratiua sequentibus duabus breuibus, *ε* videlicet, & *ο* aut etiam *υ* diphthongo, in *υ* contrahitur. Si verò sequatur *η*, aut quæcunque alia diphthongus, contrahitur in *οι*. At Theodoro Gazæ placet, sequente *η* monophthongo contractionem fieri vel in *ω* vel in *υ*: cui tamen refragatur Chrysoloras, cui placet *ου* in diphthongum *ου* duntaxat contrahi. Hinc palàm est, omnem huius coniugationis contractionem fieri in *οι, υ, vel ω*.

Monosyllaba circumflex. pag. 56. v. 18.

Verba (inquit) contracta reperiuntur monosyllaba in secunda coniugatione, *δράω, δρῶ: δλαέω, δλω: κλαέω, κλω*. Sequitur apud Clenardum. In prima verò minimè quem locum sic legimus, In prima verò primæ coniugationis persona singulari minimè: nec in prima plurali, nec tertia, &c. Constat locum hunc vel librariorum vitio corruptum esse, vel Clenardum non satis dixisse: idque ex verbis Demetrii, qui sic locum

M 2 hunc

hunc tractat, οὐτῶν δὲ τὰ πρῶτα ἠρωσώσα ὅτι ὀρίσηκε ἐνεσῶτος καὶ περατατικῆ καὶ ἐτιτὰ τρίτα τῆς πληθυντικῶν, ἐσυναυρούται, τὰ δ' ἄλλα συνάρεσιν ἐπιδέχεται, οἴται. Πλέω, πλέεις πλέεις: πλέει πλέει: πλέετον πλέετον: πλέετον πλείτου: πλέετον πλείτου: πλέετον πλείτου, πλέετε πλείτε, πλέουσιν. Ἐπλεον, ἐπλεες ἐπλεες, ἐπλεῖς ἐπλεῖς: ἐπλέετον ἐπλείετον, ἐπλέετιν ἐπλείετιν: ἐπλέε-
μεν, ἐπλέετε ἐπλείτε, ἐπλεον. idest, Horum verò primæ personæ in indicatio præsentis, & imperfecto præterito, etiam tertiæ plurales, non contrahuntur, aliæ autem contractionem recipiunt, vt πλέω, id est nauigo, &c. vt supra, Adde quòd & optatiua & subiunctiua huiuscemodi verborum non contrahuntur prorsus. vt πλέοιμι, πλέοις πλέοι: ἐάν πλέης, πλέη, &c. Et de circumflexis quidem hæcenus: nunc ad verba in μι transitus est faciendus.

Indicat. præsens τίθημι, pag. 62. v. 22.

Verba in μι à terminatione nomen sortita sunt, verba autem grauitona & circumflexa, ab accentu.

Verba in μι quatuor habent coniugationes: quarum tres primæ deducuntur à verbis grauitonis sextæ coniugationis habentibus circumflexum. Quæ autem in μι sunt quartæ, à verbis item sextæ desinentibus in ὠ: habent quæ omnia verba in μι tria duntaxat tempora, præsens, præteritum imperfectum, & aoristum secundum. Cætera quæ verbis in μι tribuuntur, tempora sunt grauitonorum. Proinde verba in μι primæ coniu-

coniugationis fiunt à verbis in ἔω: secundæ, à verbis in ὄω: tertiæ à verbis in ὠω: quartæ, à verbis in ὠω desinentibus, mutando ω finale in μι, penultimas vocales mutabiles in proprias longas, hoc est, ε & α in η: & ο in ω: u per se produciuntur. Quæ longæ vocales in duali & plurali omnium actiuorum primæ coniugationis, & in omnibus passiuis & medijs, iterum mutantur in suas breues. Verbis in μι trium primarum coniugationum, & grauitonis item eorum thematibus Iones præfigunt augmentum ι, aut etiam loco τ, in quibusdam ε, cui (nisi extendatur positione, aut proponatur verbo incipienti à vocali) præponitur consonans capitalis litera ipsius thematis. Vnde fit vt verba eiusmodi trium sint, vt minimum syllabarum. Quæ autem nos hoc loco augmenta vocamus, Clenardus reduplicaciones proprias, & improprias appellat.

Superiorum regularum exempla.

Themata grauitona vnde fiunt verba in μι.

δέω,	τιθέω,	τίθημι.
δίδω,	διδέω,	δίδωμι.
ζευγνύω,		ζεύγνυμι.
εἶω,	εἶδέω,	εἶημι.
ἴω,	ἴδέω,	ἴημι.

Reliqua autem quæcunque tradi possunt de verbis in μι præsentia, tibi ex Clenardo supplenda sunt, siue ad coniugationem ea spectent, siue

ad temporum deductionem, cuius certè deductionis formulas tibi præscripsissem, haud secus ac feci in verbis grauitonis, nisi subiisset vereri, ne nimius effem in re ex antecedentibus perspicua fati. Nunc autem reliqua pergamus annotare, quæ Clenardo intracta, aut ab illo non satis discussa, per necessaria videbuntur.

Tertiæ personæ singul. δς, ε, p. 76. v. 17.

Nominatiuus δς, pronominis primitiui, autore Demetrio, est abusiuius: sed à casu gignendi ε; id est sui, incipiendum: id quod Latini imitati Græcos fecerunt.

Attici demonstratiuis. pag. 77. v. 7.

Singulis casibus pronominum demonstratiuorum Attici addunt iota acutitonum, idque autore Demetrio, *αὐτὸς ἀλείονα ἐνδείξεν*, id est, ad maiorem demonstrationem. In nono autem versu eiusdem paginæ, *τοῦτ᾽, & ταυτ᾽*, pro *τοῦτ᾽οἰ*, & *ταυτ᾽αἰ*, dicta sunt per syncopen, vitandi hiatus gratia.

Contrahuntur etiam nomina in *oos*, pag. 86. v. 22.

Vox intracta nominū in *oos* desinentium, tertiæ est declinationis simplicium: declinaturque instar nominis *λόγος, λόγου*. Eo namque modo, quo in secunda, reperiuntur quædam in casibus omnibus contractionem recipientia, ut docuit Clenardus pag. 86. versu 22. Eodem quoque modo hæc in omnibus casibus contrahuntur. consule Clenardum.

Sic

Sic *χρῦσος, τῆ εὐος*, p. 86. v. 6.

Nomina metallica contractionem admittentia in syllabam contractam, accentum (contra canones communes omnium aliorū nominum) retrahunt, vide Clenardum.

Acuta in *us* τῆ εὐος. p. 87. v. 13.

Meminit hoc loco Clenardus eorum nominum quæ à Theodoro dicuntur nomina primi seu prioris *υ*, & nomina secundi *υ*. illa enim apud Theodorum dicuntur primi *υ* quæ in obliquis pro *υ* finali recti, & primi casus, assumunt *ε*, ut *ἡδύς, ἡδέος*: secundi autem *υ*, vocantur illa quæ in omnibus casibus retinent *υ*: imò quæ in contractis casibus in *υ* contractionem ferunt, ut *ῥότρυς, ῥότρυος, ῖ & ῶ ῥότρυες, ῥότρυς: τοῦς ῥότρυας, ῥότρυς*. consule Clenardum pag. 87. v. 17.

Attici tertiis person. pag. 90. ver. 11.

Si vel aliquatenus te torquat hic locus Clenardinus, vide tu ea, quæ de appendice tum Attica tum communi superius dixerim in eum locum Clenardi, vbi pag. 22. versu 18. sic habet, Datiuis pluralibus, aut personis in *i* desinentibus, &c.

Litera *ρ*. &c. pag. 90. v. 24.

Verba omnia, quorum litera capitalis thematici est *ρ*, quia *ρ* consona est, syllabicè augentur, sed ut *ε* syllabicum augmentum sit positione longum, *ρ* geminatur in præteritis post ipsum augmentū, *ῥέω, ῥέρον, ῥέπων, ῥέπον*: sic reliqua cohors

M 4 ver-

verborū à ρ incipientium. Cæterum de tenuando & aspirando ρ, siue in principijs dictionum, siue in medijs dictionibus, abundè satis, nisi fallor, loquutus sum initio harum adnotationum, tu igitur si quid hac in re hoc loco desideres, illinc repetas.

In incremento, &c. pag. 91. v. 4.

Duo sunt verba ab α incipientia, quæ contra normam aliorum non mutant α in η in Præterito imperfecto augmenti temporalis recipiendi gratia, propter concursum, ut pote duorum α vitandum: ἀνθίσσω, defuesco: Imperfecto ἀνθίστων, & non ἠνθίστων. Sic ἀνδρίζομαι, abhorreo: Imperfectum ἀνδρίζομαι. Nec item ista duo, ἀσπиро, ἀσπρον, ne coincidat cum ἠσπρον ibam, ἀκω, audio, ἀκων, ne denuò concidat cum imperfecto ἠσπρον ibam.

Diphthongum oi hæc, &c. pag. 91. ver. 21.

Verba quæ hoc loco citantur à Clenardo, non mutant oi in Præterito imperfecto, sed illis superaddidit Vrbanus οἰμάζω, id est, lugeo: Aoristo primo tamen vsus est Plutarchus οἰμάζας: & Lascaris in tractatu de verbis anomalis ita dicendum esse censet. Aduertendum autem est, pleraque eiusmodi verborū, aut anomala esse, aut defectiua, aut certè inusitata in quibusdam temporibus. Proinde ex aurorum classicorum accurata lectione vsus eorum est attendendus.

Compositi augetur, &c. pag. 91. ver. 25.

Præterea quæ iam de augmento dicta sunt, scienc-

sciendum, Verbum cum Præpositione compositum, non plus significas, quàm simplex, augeri in principio totius compositi: hoc est, si sui simplicis significationem seruet, suscipere augmentum ante præpositionem, scilicet in principio Verbi: ut ἐσπο, dico, componitur cum ἐν, & idem significat, ἐνέπω, ἡ ἐπορεύδο, dormio, καθεύδω, idem, ἐκαθεύδον compositum ex κατ' & εὐδω, abiecta per Apostrophum extrema vocali Præpositionis, & muta tenui conuersa in suam aspiratam, propter aspiratam sequentem vocalem. Tenuis enim muta, ut ante diximus, ante vocalem aspiratam semper transit in suam aspiratam. Præpositione verò plus significari addente, notandum fieri augmentum in principio Verbi simplicis, non præpositionis per compositionem verbo præfixæ, hoc est, ut apertius loquamur, Verba composita si significationem simplicis mutant, suscipiunt augmentum inter præpositionem & Verbum: ut λαλέω, loquor, καταλαλέω, detraho, καταλάλεον, γράφο, pingo, scribo, καταγράφω, describo, depingo, κατέγραφον. ἀκούω, audio. παρακούω, dissimulo audire, ob audio, παρῦκων. In quibus adueniente augmento abigitur vltima vocalis, ut prædiximus, præpositionis, præterquam ab his duabus αὐτὸ & πρὶ: ut πρέχω, curro, αὐτοπρέχω, præuerto cursu, præcurro, παρῖπρον. ἔρχομαι, eo, venio, πρὶέρχομαι, oberro, obambulo, πρὶπρόμιλω.

Quædam

Quædam Attici augmenti initio, &c. pag. 91. v. 28.

Docet hoc loco Clenardus, quædam composita more Attico suscipere augmentum in principio, quædam in medio, & quædam utrinque quorundam tamen simplicia themata sunt abusiua.

Attici inchoatorum ab ε, &c. pag. 92. v. 16.

In verbis incipientibus ab ε, α, ο, Attici præterito communi Actiuo, Passiuo, Medio, duas literas initiales præsentis anteponunt, corripiuntque sæpius tertiam à principio syllabam, si verbum quadrissyllabum excreuerit: vel si mauius, hanc regulam accide his verbis, Præterito communi Verborum à breui vocali mutabili incipientium, Actiuo, Passiuo, & Medio. Attici duas primas literas thematis præfigentes, tertiamque à principio syllabam corripientes, si tres syllabas excesserit, proprium præteritum faciunt Actiuum, Passiuum, & Medium. Tertia syllaba hoc modo corripitur, si longa fuerit, videlicet η in ε, & ω in ο conuertetur: & subiunctiuæ quidem, utpote ι, υ, præpositiuam ε reijcient: ο verò subiunctiuas abijciet, ex diphthongo, si tertia à prima syllaba, longam vocalem, diphthongumve habuerit, Quòd si breuiem vocalem, eam retinebit. Itidem & communem siue birempoream: videas tamen in quibusdam tertiam à principio dictionis syllabam longam esse positione, sed non natura.

Præ-

Præsentia. Præterita cõmunia. Præt. Attica.

ἠλοῦθω, molo	ἦλικα	η,	ε	ἀλύλικα.
ἔρωτάω, interrogo	ἦρώτηκα	ω,	ο	ἐρῆρώτηκα.
ἀλείφω, vngo	ἦλειφα	ει,	ι	ἀλλήλιφα,
ἔλεύθω, venio	ἦλευθα	ευ,	υ	ἐλήλυθα.
ἔτοιμάζω, paro	ἔτοίμακα	οι,	ο	ἐτοιτόμακα.
ἀκούω, audio	ἦκκα	ου,	ο	ἀκῆκα.
ἀγείρω, congreγο	ἦγερκα	ε,	ε	ἀγήγερκα.
ἐγείρω, excito	ἦγερκα	ε,	ε	ἐγήγερκα.
ὠλέω, perdo	ὠλεκα	ε,	ε	ὠλώλεκα.
ὀμῶσθαι, iuro	ὠμοκα	ο,	ο	ὀμώμοκα.
ἐρίζω, litigo	ἦρικα	ι,	ι	ἐρήρικα.
ὀρύσσω, fodio	ὠρύχα	υ,	υ	ὠράρυχα.
ὀλλω, perdo	ὠλα			ὠλώλα.
ὄπω, video	ὄπα			ὄπωπα.
ἔδω, cõmedo	ἦδα			ἔδηδα.
ὄζω, oleo	ὠδα			ὠδάδα.

Similiter in Plusquamperfecto fit Attica reduplicatio, ut ex ὠράρυχα, ὠραρύχην: ὀμώμοκα, ὀμωμόκην: & sic de similibus.

Attici præterea, pag. 93. ver. 16.

Themate à λ & μ incipiente, Attici in præterito, pro λ, & μ, reiectis, ipsi ε psilo asciscunt ι, ut confletur diphthongus ει, ut λήεω, λέληφα, εἴληφα, εἴλημαι, εἴληθην: μείρω, μείρομαι, μέμαρμαι, εἴμαρμαι, εἴμαρμένος, εἴμαρμένη, &c. consule Demetrium.

Futura tria sunt. pag. 95. ver. 1.

Dicit Clenardus tria esse Futura, quæ spiritum Præsentis seu thematis non seruant, sed nullam

nullam ille addit rationem, præterquam de Futuro ^{ἔξω}, quæ tamen est inualida, si proprius ingenij aciem intendas. Sed illa potius danda erat ratio, quæ omnibus communiter inferu-
ret, nempe ne duæ aspiratæ concurrerent in Principio dictionis, Exempla tibi ex Clenardo petenda sunt, & adamussim examinanda.

Quatuor Attici, &c. pag. 96. ver. 10.

Hæc regula strictior est, quàm sit operæ præ-
tium: si quidem in numerum quaternarium cogi non debet, quia passim apud Aristophanem, & alios classicos autores Græcos inuenias omnia, sine vllò discrimine, verba formare secundas, tū præsentium, tum futurorum omnium personas, in *ei*, pro *tu*, tu videris.

Et tertia pluralis in Aorist. pag. 108. ver. 20.

Putat Clenardus Syncopen esse, quum dicitur ἠγερθεν, pro ἠγέρθησαν, & ἐκόσμηθεν pro ἐκοσμήθησαν: id quod profectò non fecisset, si proprietatem linguæ Bœoticæ expendisset, quæ in Aoristis passiuus è primus singularibus in *ω* desinentibus, amborum quidem Aoristum passiuorum *ω* in *εν* mutata, format tertias plurales, vt ἐκοσμί-
δω, verso *η* in *ε*, fit ἐκόσμηθεν: alioqui si cum Clenardo Syncopen esse censeremus, dicendum foret ἐκόσμηθεν, per *α* facta Syncope, quod omnino est absurdum. rectè contrà sentit de reliquis, quæ ille de Syncope tradit: & sic hoc in loco canemus receptui, etiam inuiti. Multò
plura

plura enim in Clenardum adnotauissemus, nisi id vnum nobis accidisset, quod sine lacrymis meminisse non possumus. Quum enim studioso cuique, & linguæ potissimum Græcè candidato, hæc minutias rudioribus adhuc ingeniiis, tenuique lacte alendis, non omnino inutiles scriberem, allata mihi ab amico epistola, quæ sty-
lum meum, studiorumque meorum impetū sum-
mopere repressit: quippe quæ me (quanto meo dolore non dico) obitus materni certiorè fecit. Et quia homo sum, nihilque à me humani alienū putavi vt sunt hominum mores, humani affectibus permotus, ego perlecta epistola, illicò, & chartas & calamos abieci, obortis lacrymis. Per funestā lugubremque eiusmodi epistola, ab amicis alijs supersticibus deuocabar ab pollincturā ac procurationē funeris materni, cui officio abnuere impium omnino putandum fuisset. Cæterum mihi dolet nō parum, quòd opus, nec satis absolutum, elimatum satis, emittere habeam necesse: impulsus præterea etiam à bibliopola, qui quotidianis conuicijs efflagitat, vt macto animo pergā edere fectū vel immaturum. Quod profectò feci intrepidè, sed ea procliuitate animi ad literas bonas tum excitandas, tum fouendas, qua propensus iam multos annos in studiosos quosque fui, & fore in animo est. Et quum illa inoleuerit consuetudo, vt plerique omnes libros suos, vel magnatibus quibusdā, vel proceribus ciuita-

190 ANNOTAT. IN GRAMM. CLEN.
ciuitatis cuiuspiam, vel columinibus quoque
rerum publicarum, regibus, imperatoribus
nuncupent: ego quidem certè *† κενοδοξίας* aucu-
pandæ minimè cupidus, obuio cuique,
mihi certè beneuolo iustum meum
dedico opusculum, modò me-
minerit ille benè viuere,
& lætari.

Ρ'ΕΝΑΪΤΟΥ Γ'ΑΛΛΟΝΪΟΥ Ε΄ΠΙ-
γραμμά εις Βαδ'είον, και Βαδ'αίε
ἀπομνημονεύματα.

Ἐλλωισμός μῶλυς ἐπείχων αἰά Κελτίε.
Ὀμμασιν ἀμυλώσαν, ἐπέδευετο φωτὲς ἰατρῶ.
Ὅς νέσαν τίτων ἐπιλοβία κῆρ' ἀπόρσοι.
Αὐτὰρ ὁ Βαδ'αῖος καὶ μίω' ἐπακέριος ἦλθεν.
Ἡῦτε κῦσκόμενος μαράθρου χ' ἀτ' ἐνήχυτες ἤρπηξ.
Βῆσκειθεῖς, ὠκίω τε ναί' ἀγνήεντα τίθησι.

